Anticipația

CLUB
cpsf.info

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

PHILIP K. DICK

LOTERIE SOLARĂ

(SOLAR LOTTERY)

***

495 - 496

SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

S O C I E T A T E A
ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ S.A.

Societate cu capital de stat funcţionînd sub egida Ministerului Cercetării şi Tehnologiei, înmatriculată în Registrul Comercial cu nr. J40/6775/1991

Consiliul de administraţie
IOAN ALBESCU
GABRIELA BULIGA
TITI TUDORANCEA
ADRIANA POPESCU

Secretar general de redacţie:
CONSTANTIN D. PAVEL
Redactor literar:
MIHAI DAN PAVELESCU
Tehnoredactare computerizată
"Ştiinţă & Tehnică" S.A.
CONSTANTIN D. PAVEL
Coperta:
WALTER RIESS
Difuzarea:
CORNEL DANELIUC
(telefon: 617 72 44 sau 617 60 10, int. 1151)

Adresa: Piaţa Presei Libere nr.1, Bucureşti, cod 79781
Telefon: 617 60 10 sau 617 60 20, interior 1208 sau 1151

Tiparul: Regia Autonomă a Imprimeriilor - Imprimeria "Coresi", telefon: 617 60 10 sau 617 60 20, interior 2411

ABONAMENTELE se pot face la oficiile poştale(nr. Catalog 4004/1993), precum şi direct la redacţie. Cititorii din străinătate se pot abona prin Rodipet SA, PO BOX 33-57.
Fax: 004-1-312 9432 sau 004-1-312 9433. Telex: 11 995
Piaţa Presei Libere nr. 1, sector 1, Bucureşti, ROMÂNIA.

Anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF (nr. 495 - 496/1993), editată de Societatea "Ştiinţă & Tehnică" SA

IMPORTANT!

A apărut

Almanahul "ŞTIINŢĂ şi ANTICIPAŢIE" 1993!

*

Îl puteţi procura atît de la chioşcurile Rodipet, cît şi de la difuzorii particulari ! Cumpăraţi-l, şi-n felul acesta, colecţia dumneavoastră va fi completă !

În curînd

Almanahul

ANTICIPAŢIA

1993

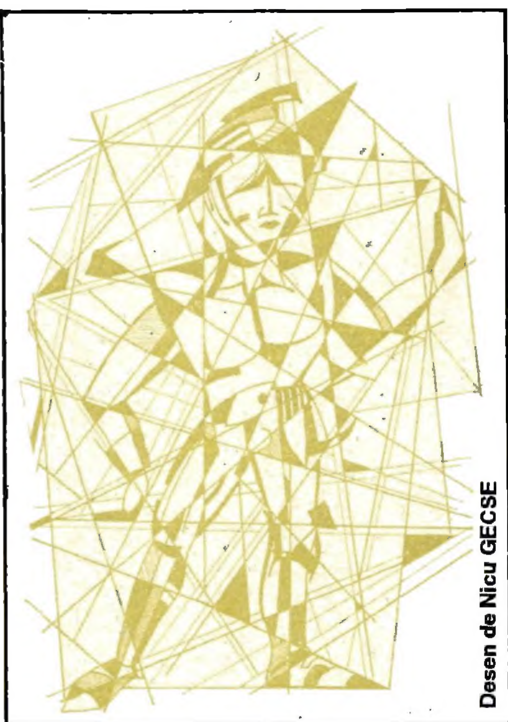
PAGINILE EVIDENŢIATE CU SIGLA "MTS" SÎNT REALIZATE ÎN COLABORARE CU MINISTERUL TINERETULUI ŞI SPORTULUI, ÎN CADRUL PROGRAMULUI NAŢIONAL DE STIMULARE A CREATIVITĂŢII TINERILOR.

PUNCT
DE
VEDERE

MIHAIL GRĂMESCU

Problematică SF

(interviu epistolar cu domnul Alexandru Mironov)

Desen de Nicu GECSE

1. Domnule Alexandru Mironov, în interviul anterior pe care aţi avut bunăvoinţa să mi-l acordaţi (Politică şi SF - „Jurnalul SF" nr. 3/1993) aţi făcut o afirmaţie interesantă, la care subscriu, dar, cred eu, ea ar trebui dezvoltată. Spuneaţi că SF-ul este o categorie literară foarte morală, eu mi-aş permite chiar să adaug pudică, fiindcă într-adevăr, acest aspect corespunde şi observaţiilor mele: Science Fictionul, ca şi textele de popularizare a ştiinţei, formînd majoritatea apariţiilor editoriale, sau fantasy-urile scriitorilor cu ambiţii de impunere mainstream (ca Brian Aldiss sau Vladimir Colin, de exemplu) sînt, cel mai adesea, tot atît de pudice ca formele cele mai sobre ale literaturii generale. Eu consider aceasta în strictă legătură şi cu publicul căruia i se adresează (copii, tineret) şi cu tematicile abordate. Aş putea vorbi de o adevărată rigiditate puritană, nu întîmplător SF-ul caracterizînd cultura ţărilor anglofone. Şi totuşi, tot la SF este inclus şi sex-fictionul. Ereziile sexualiste în SF au o istorie mai lungă - amintesc aici doar „inofensiva" sa manifestare în romanul lui Jules Verne - **Meteoritul de aur**, în care protagoniştii, doi americani (!) (de reţinut acest amănunt), divorţau şi se recăsătoreau de mai multe ori pe parcursul naraţiunii, fără ca autorului să i se poată reproşa totuşi cine ştie ce din punct de vedere moral. Dar nu şi religios. Lucru care s-a şi întîmplat, textul stîrnind, la apariţie, discuţii şi chiar dispute la nivel înalt de cenzură religioasă (ceea ce semnalează încă o dată, dacă mai era nevoie, interesul - cel puţin al anumitor foruri religioase - pentru această categorie literară, deloc străină de unele problematici teologice, şi de orientare iudaică, şi de orientare creştină). În ultimii ani, piaţa SF a fost invadată de o avalanşă de maculatură sexi ostentativ libertină, începînd cu benzile desenate de prin anii 60 - 70 mişunînd de minijupe şi sîni goi şi terminînd cu pornografia propriuzisă (să-i zicem, în argou SF-ist, „hard"-porno), în care se aruncă-n cap unii scriitori din ultimele decenii, chiar dintre cei mai talentaţi (cum ar fi cazul doamnei J. Triptrre Jr.) - sau jovialul Roberto Qualia - atît de popular la ultimul Eurocon, şi cu ocazia Taberei de vară de la Cernavoda). Ce puteţi adăuga, deci, celor spuse de mine, pe această temă? Eu aş mai remarca şi faptul că sexismul în SF mie îmi stimulează unele suspiciuni cu privire la caracterul **dirijat** al fenomenului - dar de cine, şi în ce scop?

A.M. - *Nu, nu cred că este vorba de dirijare, este un fenomen firesc, legat de economia de piaţă: trebuie să-ţi vinzi marfa, chiar şi în cazul unei poveşti SF. Dar sexy-SF poate fi întîlnit doar în cazuri extrem de rare, mai mult ca să confirme regula - aceea că Science Fictionul poartă intrinsec o înaltă moralitate. Nu este nevoie de o demonstraţie prea consistentă, mă veţi crede cînd vă voi spune că o producţie SF trebuie, obligatoriu, să prezinte elementul inedit, ieşit din comun, din viaţa de zi cu zi. Or, o aventură amoroasă, chiar îmbrăcată într-o haină SF, nu se poate îndepărta*

*prea mult de structura umană, de păcatele și plăcerile noastre - am să le zic: antropomorfe - căci n- ar avea cum să fie înțeleasă, nu? De aici eșecul tentativelor sexy-SF. Cine vrea literatură sau film porno le caută la creatorii specializați, nu **în această lume în care bîntuie, suverană, ideea.***

Cît despre lucrările semnate de J. Triptree Jr. (pseudonim sub care se ascunde o bătrînică extrem de bizară, cu înclinații psihopate): autorul s-a sinucis, cu doi-trei ani în urmă, din motive de sănătate mintală. Deci, o excepție.

2. Mișcarea SF se întrețese, aproape pe parcursul întregii sale istorii literare, cu mișcările sociale pacifistă și ecologistă - considerate, ambele, de unii interpreți politici, ca extrem de dubioase și „colorate" propagandistic. Pe de altă parte, însă, dacă pentru libertatea ideilor lui Nelson Mandela a manifestat violent cea mai mare parte a democrației occidentale în monstruoase spectacole publice și mitinguri de zile și săptămîni în șir, și pentru unele probleme specifice SF-ului s-au făcut, în Anglia, de exemplu, lanțuri umane decise să sfideze Puterea cu orice riscuri în demonstrațiile nu mai puțin monstruoase din jurul arsenalelor nucleare, sau a militat Green Peace-ul, în Franța, ca anul trecut. Nu rareori textele SF cu tematică pacifistă sau ecologistă au contribuit substanțial la conceptualizarea poziției ideologice și la mobilizarea maselor în fața acestor problematici. Tutuși, mișcării pacifiste i se reproșează caracterul demobilizator politic, iar ecologismul este în mod declarat anti-industrialist. Deci, ambele, sînt foarte „colorate" politic și ideologic. Puteți spune ceva despre acest aspect, destul de delicat al problemei?

A.M. - *Și pacifismul și ecologismul sînt curente născute în societatea sfîrșitului de mileniu de către literatura SF. Clar, **autorii de Science Fiction sînt influențați, ei chiar au puterea**, postulez eu, **de a transforma din rădăcini societatea umană!** Gîndiți-vă numai la ce a reușit Jules Verne într-un singur secol - vreau să spun, observați că lumea creată de Jules Verne **prin extrapolarea ideilor contemporane lui** a fost atît de convingătoare, încît sute de milioane, miliarde de cititori l-au luat pe scriitorul francez în serios, au intrat în submarine, în insule cu elice, au folosit electricitatea, au zburat cu baloanele, ba au și plecat spre Lună, nu în obuze, ci în astronave, este drept, dar cu decolări exact din locul imaginat de Verne!*

*Isaac Asimov ne-a împrietenit, în paginile lui, cu roboții (de care, pînă la el, ne temeam) și vom fi prieteni, cu siguranță, de fapt sîntem deja, cu inteligența artificială și aparatele comandate de ea. Iar pentru cine l-a citit pe Clifford Simak (**„Ciclu închis"**, de pildă) nu există nici o umbră de îndoială că societatea actuală, prea veche, este pe ducă, principalele ei instituții fiind depășite și erodate de folosința lor multimilenară. Iar aceste instituții sînt - nu vreau să vă sperii - școala, religia, justiția, statul.*

3. De prin 1950 încoace nu s-a acordat nici un premiu Nobel scriitorilor SF declarați ca atare, deși literatura SF s-a manifestat ca una dintre cele mai „angajate" tematic în problemele păcii, dezarmării, apărării mediului. După cîte știu eu, Ray Bradbury este singurul dintre SF-iști care a fost măcar propus. Cunoașteți cumva amănunte în acest sens?

A.M. - *Straniu, într-adevăr, că nici Asimov, nici Bradbury, nici Lem, frații Strugațki sau Frank Herbert n-au concurat serios la „Nobel" - deși tirajele lor le depășesc zdrobitor pe cele ale lui Böll, Canetti sau Bellow, ca să nu mai vorbesc despre cele ale egipteanului și haitianului recent premiați.*

*Cred că este vorba de același snobism cu care ne obișnuise Uniunea Scriitorilor din România, pînă în '90. Căci de atunci rar editură, la noi, care să nu-și fi „încercat mîna" cu celebrii (și imediat vandabilii) **story tellers** de SF.*

4. Ținînd cont de destinele stranii ale unor scriitori care au abordat preponderent această formă de artă: A. Bierce, de exemplu, „a dispărut" (pur și simplu), J. Swift a avut o biografie foarte stranie și controversată de către unii biografi, A. Clarke a murit destul de tînăr, E. A. Poe de asemenea, ultimii ani din viața lui Vladimir Colin și accidentul său cerebral, moartea prematură a lui Dan Merișca - precum și multe alte elemente, par a pleda în favoarea ideii că este, sau era, destul de riscant să fii... SF-ist. Totuși cunosc cîteva cazuri de vieți destul de liniștite și normale de persoane al căror nume se leagă de această literatură. Puteți da cîteva exemple care v-au frapat și care să susțină sau să infirme ipoteza că a scrie SF induce și un anumit curaj (nu numai talent și cunoaștere)?

A.M. - *Vă contrazic, Arthur Clarke trăiește, bine mersi, în Sri Lanka și, în semn de omagiu pentru faptul că, într-o povestire și într-un articol, el a inventat (fără a breveta ideea) satelitul de telecomunicații, un satelit geostaționar îi transmite astăzi programe pentru antena personală! Nici despre ceilalți dispăruți, într-adevăr, dramatic, nu putem spune că ieșim din legile statisticii.*

Desigur, este nevoie de curaj pentru a scrie SF, în societățile totalitariste, mai ales (S. Lem, frații Strugațki, Efremov, la noi Al. Ungureanu, Dan și Lucian Merișca), unde însă nota mare pentru curaj trebuie dată în primul rînd editorului; dar, în general, „curajul" constă în a încerca să amesteci, fără să te faci de rîs, ingrediente de știință, tehnică, sociologie, filosofie, și a le turna într-o formă literară. Atît.

5. Ați lucrat o vreme la **Știință și Tehnică**, în perioada cînd CPSF fusese desființată, și pînă și domnul Adrian Rogoz, fostul responsabil al colecției, se mulțumea cu „acțiuni" la maniera: „Să

facem cît mai multe cenacluri SF! Cînd toată ţara va fi un fandom, or să fie obligaţi să recunoască şi să lase liberă apariţia publicaţiei." Dumneavoastră, încă de la început, aţi venit cu ideea, pe atunci absolut aventuristă, a IMPUNERII reapariţiei Colecţiei. Să impuneţi reapariţia Colecţiei nu aţi reuşit, dar aţi reuşit impunerea ideii apariţiei **Almanahului Anticipaţia** (sau aţi contribuit, în mare măsură, la impunerea apariţiei lui). Ani la rînd, Almanahul a fost singura publicaţie din România „epocii de aur" în care, în afara pozei obligatorii de sub copertă, nu exista mai nimic politic „pe linie". Fără poza de sub copertă, nu se mai putea publica nici Biblia în România. La atîţia ani de atunci, puteţi spune ceva despre aceste dispariţii şi apariţii forţate?

A.M. - *Almanahul Anticipaţia a avut darul de a ţine în viaţă, la noi, mişcarea SF. La apariţia lui am contribuit nemijlocit şi am forţat aprobarea lui, am făcut rost de hîrtie, am şi înjghebat primul almanah, după care, aşa cum se întîmplă în viaţă, am fost îndepărtat de conducerea revistei, puneam în pericol veleităţile patronale şi mecenale (am inventat cuvîntul) ale conducătorilor revistei. În consecinţă, la următoarele almanahuri am fost doar colaborator - altfel, vă garantez, competenţa şi experienţa mea vă aduceau mai repede în faţa marilor scriitori de Science Fiction: **„Fundaţia"** lui I. Asimov (respinsă pe motive stupide de conducerea redacţiei), **„Duna"** (Fr. Herbert), **„Telepatul"** (J. Brunner) sau extraordinara **„Cronici marţiene"** a lui Ray Bradbury, le-aţi fi avut în pagini. Iar **Colecţia SF** n-a fost re-aprobată de către „patronul" de pe vremuri (CC al UTC), pentru că, la un moment dat, a fost cerută inoportun, iar apoi redactorul şef n-a mai vrut să-şi bată cuie în talpă.*

Iată, am restabilit adevărul istoric, cum se spune. Şi tot pentru adevărul istoric: cel care ne-a ajutat să scoatem Almanahul Anticipaţia în 1982 a fost un fizician, mare amator de SF, un om onest, pentru care am mult respect. Se numeşte Valentin Ceauşescu.

6. Într-un articol critic, de atac la persoană - la o anumită persoană a cărei apărare n-am s-o iau, fiindcă dacă simte nevoia o poate face şi singur probabil, autorul articolului emitea o acuzaţie care viza nu numai persoana celui atacat, ci şi persoana de „culori" absolut diferite (antinomic diferite), făcîndu-se referiri la „odioasele" întîlniri SF-iste din cadrul nu mai puţin odioasei manifestări „cu caracter de mase" Cîntarea României. La aceste atacuri, eu aş obiecta că, între 1965 şi 1989, cei care nu au trecut prin „odioasele" concursuri ale Cîntării României ca să publice, au trecut prin nu mai puţinele odioase concursuri de debut ale editurilor - care, în plus, mai erau şi „tematice". În consecinţă, din cauza unei singure propoziţii, respectivul articol se transforma din critică la adresa **unei** anumite persoane, în contestare in corpore a întregii scriitorimi române publicate cu nu contează ce înainte de 1989. De aceea, cred că ar fi util să facem, deci, precizări care să amintească oamenilor unele aspecte ale mişcării SF - eu aş spune, de exemplu, că, dacă am reţinut bine, Vladimir Colin, în pofida poziţiei dizidente din ultimii ani, fusese totuşi premiant „Lenin" cîndva, dacă nu mă înşel pentru romanul **Soarele în Deltă**, sau pentru **Pescăruşul**; aşa că doar colecţia **Fantastic Club** a editurii **Albatros** mai publica fără concurs de debut (prin „compensaţie" însă, volumele publicate trebuiau să treacă pozitiv prin etapele de evaluare ştiinţifică şi artistică ale consultanţilor de specialitate, ceea ce era mai dificil decît un concurs propriuzis, dar poate mai puţin „angajat politic"), întrucît textele SF nu se încadrau ideologic în „linia" oficială a realismului-socialist, pentru SF (ca şi pentru sport) s-a constituit un soi de Cîntarea României mai aparte, care, la un moment dat, a impus oficialităţilor, nu **politic** ci **economic**, prin tirajele foarte mari ale publicaţiilor, şi, în fine, că juriile concursurilor SF, spre deosebire de juriile altor concursuri ale Cîntării României, impuneau de la nivel cultural asupra nivelului politic şi ideologic (pe cît se putea) - nu rareori textele promovate fiind în flagrantă disidenţă cu „linia Oficială". Mi- amintesc, astfel, cînd în 1984 am fost propus să fac şi eu parte, din partea fanilor, dintr-un astfel de juriu şi v-am spus, cu amărăciune, că nu ştiu cum o să mă descurc printre atîţia granguri politici şi literari cu spatele lat (eu nu mai eram, cred, nici măcar membru UTC) sfatul pe care mi l-aţi „suflat" atunci (şi pe care, urmîndu-l, mă întreb, şi astăzi, cum de nu m-am făcut praf) - a fost: „Luptă-te şi impune-le! Nu lăsa să treacă nimic de la tine! Nu-i lăsa să-şi facă jocul, niciunul! Trebuie să fie premiat ce e bun şi merită! În rest, nimic!"

Ce puteţi adăuga în această privinţă?

A.M. - *În aceste concursuri pe care conducerea revistei „Ştiinţă şi Tehnică" le-a preluat la un moment dat, au răbufnit tot felul de orgolii, în urma cărora - în ciuda celor 16 antologii SF publicate, a - probabil - mai mult de două sute de articole SF, şi a - cred - cîteva zeci de materiale, eseuri, scenarii de Radio şi TV, nu aveam loc în juriu (pe motivul că... nu eram absolvent al unei facultăţi de filologie!). Şi nici Dan Merişca - de departe cel mai promiţător antologator din tînăra generaţie. Erau aduşi să judece creaţiile tinerilor autori de SF diverşi tovarăşi redactori de la **Suplimentul literar** al „Scînteii Tineretului", şi se premiau - inevitabil - lucrări provinciale, naţionaliste (culmea, în SF!), chiar păşuniste. Dar asta nu a împiedicat ca, prin antologiile, almanahurile, paginile de reviste pe care le „cîştigam", povestirile de mare valoare să-şi găsească drumul către inima publicului.*

Am pierdut, apreciez eu, datorită fricii, comodităţii şi încurajării incompetenţei, mai bine de trei decenii. Atît timp însă cît Bărbulescu-Anania, Mihail Grămescu, Dănuţ Ungureanu, Lucian Merişca, Ovidiu Bufnilă, Alexandru Ungureanu încă lucrează, nu am a mă teme. Zeii SF-ului sînt (încă) cu noi.

SILVIU GENESCU

Deux ex machina

Sami, trîntit în fotoliu, îl făcu să pivoteze lent, cuprinzînd cu privirea ceea ce fusese pînă nu demult o sufragerie obişnuită. Mobilă joasă, module din sticlă şi nichel, rafturi, radioul Phillips din anii '30, mut şi decorativ. Acum, atelierul lui din pivniţă părea că se răspîndise în toată casa, aparatura avansînd într-o aglomerare monstruoasă şi ameninţătoare spre ultimul om rămas viu de pe Pămînt. Aşa arăta sufrageria. Ca o scenă din „Complotul maşinilor".

Sami ţinea în mînă un obiect cu aspect de telecomandă cumpărată o dată cu televizorul. Pe muchiile rotunjite lumina aluneca în fîşii subţiri aproape absorbite de negrul-mat al carcasei. Sami se gîndea intens cum se va acoperi de bani brevetîndu-l. Va purta un nume pompos, misterios pentru unii. Deus Ex Machina, se avîntă Sami, străbătut ca de un frison de accesul de orgoliu. Oamenii se vor obişnui cu iniţialele D.E.M., simplificînd, ca de obicei, în relaţia cu noţiuni aflate nu prea la-ndemînă. D.E.M. va înconjura globul la fel de repede ca VHS ori NASA, îşi zise el. Se întinse după adevărata telecomandă şi schimbă rapid canalele TV, afundîndu-se în fotoliu cu nădejdea că D.E.M.-ul lui va funcţiona cu aceeaşi uşurinţă. Încă nu-l încercase.

Sami îl concepuse plecînd de la convingerea că, agresat în stradă, trebuie să te aperi fără să apelezi şi tu la o armă. Scenele de la TV îl umpleau uneori de dezgust. Stan Gaetz, 26 de ani, împuşcă într-o staţie de metrou din New York cinci tineri de culoare care-i ceruseră bani. Aruncă o privire mulţumită spre aparatul din mîna lui. Cu D.E.M. nu se va ajunge niciodată la o asemenea situaţie. Cele 29 de taste trebuiau să ofere tot atîtea posibilităţi de a scăpa din circumstanţe neplăcute. La fel de uşor ca atunci cînd te hotărăşti să schimbi un program TV care te plictiseşte. Sami apăsă, parcă într-o doară, pe prima tastă.

Se trezi în patul lui din dormitor. Era întins gol puşcă între două call-girls care chicoteau provocator. Pe noptieră, D.E.M.-ul lui zăcea abandonat ca un pachet mototolit de ţigări. Una din fete începu să-l sărute pe gît, coborînd apoi lent de-a lungul şoldului. Sami vru să întrebe: „Ce naiba se petrece aici?" şi se ridică de pe pernă, dar fetele se lipiră şi mai mult de el. Chiar în acel moment, un individ năvăli pe uşă postîndu-se înaintea patului într-o aproximativă poziţie de tragere, îndreptînd spre ochii lui holbaţi obiectivul unui aparat de fotografiat. Flashul scăldă totul într-o străfulgerare de explozie atomică.

- Dacă nu plăteşti, începu tipul, o poză ajunge şi la nevastă-ta, îl asigură el şi o şterse. Chicotitul fetelor se transformă într-un rîs prelung şi batjocoritor. Sami se aruncă spre D.E.M. şi apăsă la întîmplare.

Tasta 19.

Sami zăcea într-un fotoliu, măturînd cu o privire nedumerită interiorul luxos, dotat cu mobilier de birou de cea mai bună calitate. Înaintea lui, într-o mapă deschisă lucea o coală de hîrtie purtînd antetul D.E.M. ELECTRONICS LTD. Îşi dădu seama că tocmai semnase. Era demisia lui din funcţia de preşedinte al companiei D.E.M. ELECTRONICS. Băgă maşinal stiloul în buzunarul interior al costumului.

- Îmi pare rău, glăsui individul aşezat în fotoliu lîngă birou şi se întinse înşfăcînd mapa. Sami îşi coborî privirea pe figura lui. Nu-l mai văzuse în viaţă lui.

- Fiind avocatul tău, nu-ţi puteam recomanda o altă soluţie, continuă individul şi mapa dispăru în servieta diplomat de pe genunchii lui. Eu ţi-am spus să le plăteşti cît vor, o fotografie ca aia poate dinamita orice carieră. Sincer să fiu, n-aş vrea să fiu în pielea ta. Apoi se ridică în picioare şi părăsi încăperea. Sami rămase neclintit la birou, oprindu-şi gînditor privirea în hăţişul de forme şi culori din pictura abstractă de pe peretele opus. „Ceva nu merge cum trebuie" hotărî el căutîndu-se prin buzunare. Din cel interior extrase D.E.M.-ul. Îl aşeză pe birou. În acelaşi moment interfonul lansă un semnal

scurt şi melodios.

- Delegaţia japoneză aşteaptă să intre la dumneavoastră, ciripi secretara. Sami dădu aprobator din cap.

- Da. Spune-le să intre, croncăni el şi apăsă din nou, la întîmplare, pe o tastă.

Directorul băncii veni personal să-i înmîneze cecul completat, purtînd semnătura lăbărţată a lui Sami.

- Aveţi un tupeu extraordinar, începu directorul. Compania dumneavoastră a fost pusă sub sechestru în urmă cu cîteva ore, iar cecurile emise nu mai au nici o acoperire. Apoi făcu un semn scurt, din vîrful degetelor, şi Sami se trezi cu unul din poliţiştii din paza băncii lîngă el. Şi pe deasupra sînteţi dat şi în urmărire, completă directorul cu o expresie dezgustată, de parcă ar fi dat cu ochii de un maldăr de gunoi vărsat peste pantofii lui din piele de crocodil. Sami transpirase. „E din ce în ce mai rău", îşi zise pe cînd poliţistul îl înşfăcă de braţ.

- Uşurel, făcu poliţistul. Scoateţi aparatul acela din buzunar. Aţi nenorocit o lume întreagă cu jucăriile astea. „Totul trebuie reluat de la început", hotărî Sami scoţînd încet mîna din buzunar. Poliţistul îl apucă de încheietura mîinii încercînd să i-o răsucească la spate. Cu degetul mare, Sami apăsă tasta 1.

Era în dormitor, aşezat chiar în faţa oglinzii mari, ovale. Sami îşi întîlni figura lucind de transpiraţie şi privirea de om hăituit. Deşi era înarmată cu un pistol, femeia se ţinea la distanţă de el. Ochii îi scăpărau de ură.

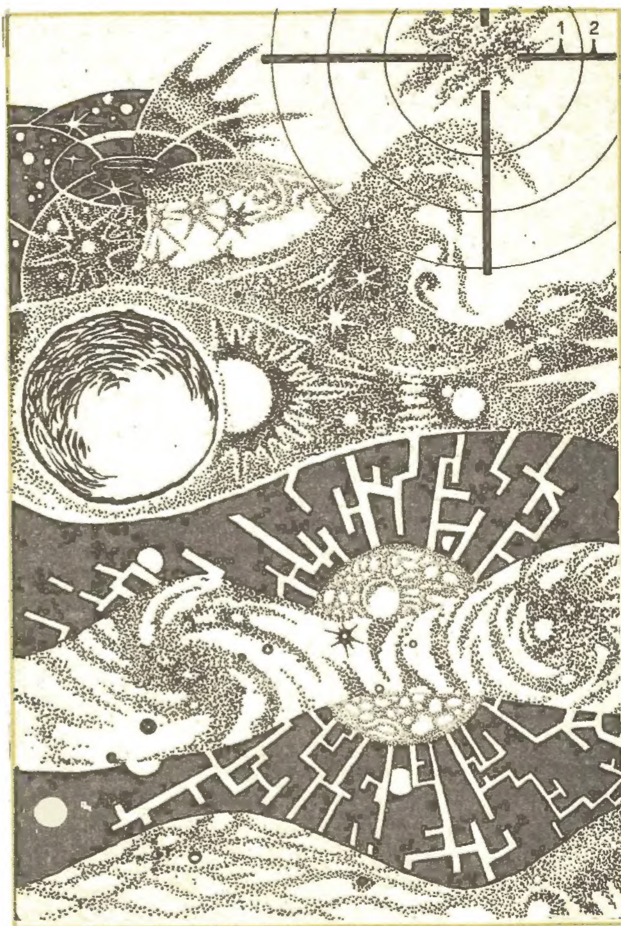
- Ţi-am spus că nu mai ai ce căuta aici, zise ea. Nu mai ai nici un drept în casa asta. Vreau să-mi refac viaţa, înţelegi?! izbucni ea. M-am săturat de tine şi de vrăjitoriile tale. Sami o examină contrariat. Blondă, înaltă, oferea o imagine care-l obligă pe Sami să recunoască în ea una din preferinţele sale secrete. Deduse că stătea în faţa nevestei sale. Sau, mai bine zis, a fostei neveste.

- Dar eu nici măcar nu sînt însurat... bolborosi el dezorientat. Tu nici... nici nu exişti, adăugă el pe un ton hotărît.

Femeia trase şi Sami căzu cu faţa în jos, ţinînd încă D.E.M.-ul în mînă. Ea se aplecă şi-l luă.

•

Acum atelierul lui din pivniţă părea că se răspîndise în toată casa, aparatura avansînd într-o aglomerare monstruoasă şi ameninţătoare spre ultimul om rămas viu de pe Pămînt. Aşa arăta sufrageria. Ca o scenă din „Complotul maşinilor". Sami era însă rece şi ţeapăn.

Desen de Nicu GECSE

MIHAI HĂULICĂ

NOI, CEI CU OCHII ARŞI

Premiul I la concursul "DAN MERIŞCA"

Cu şapte ani în urmă izbucnise războiul. După două luni, la fel de brusc cum a început, războiul a luat sfîrşit. După alte două luni a fost trecut pe calculator. Era mai igienic. Şi mai demn de o rasă inteligentă.

În scurt timp, Jocul cuceri lumea. Manualele de Arta Programării, împănate cu exemplificări din practica Jocului, erau hrana pe care editurile o ofereau publicului în ediţii succesive, în tiraje impresionante. Porţile şcolilor de programatori erau asaltate de mii de candidaţi care, după absolvire, deveneau acei ofiţeri-programatori aflaţi mereu pe prima pagină a ziarelor. Străvechea dispută dintre softişti şi hardişti părea definitiv încheiată. Toată lumea nu vorbea decît de Joc, se făceau pariuri, se dădeau verdicte.

Rănile pricinuite de fostul război oraşelor îşi mai strigau încă spre cer existenţa, ca nişte monumente ale aducerii aminte, dar nimeni nu le mai băga în seamă.

Jocul devenise viaţa lumii

Povestea care urmează s-a întîmplat într-una din serile celui de-al şaptelea an al Jocului, cînd...

* * * * *

Colonelul-programator Vadim Darkovski pătrunse în Oraşul Bucuriei cu intenţia de a mai lua o doză de stimulent. Era oraşul lui, creaţia lui menită să asigure echilibrul moral al trupelor. În condiţiile normale, dinaintea Jocului, simularea unui astfel de oraş ar fi putut fi apogeul oricărui programator. Acum însă, nu era decît un mijloc prin care Darkovski avea un loc de siguranţă psihică pentru el şi aserviţii lui. Pentru Joc, Oraşul Bucuriei nu exista. Era un spaţiu-timp prin care treceau navele celorlalţi jucători sau fantomele programelor de control. Acestea amuşinau înnebunite de mirosul a ceea ce exista şi nu răspundea vectorilor de cercetare trimişi în toate părţile. Deveneau astfel vizibile, ca nişte ghemotoace luminoase, trădîndu-şi prezenţa, apoi se autodistrugeau, făcîndu-se ţăndări conform codului de securitate.

Jocul fusese luat în serios şi chiar dacă totul era permis, regulamentul era privit ca o constrîngere, iar programele de control îşi atrăseseră antipatia promoţiilor de jucători care se lansaseră cu frenezie şi cu multă imaginaţie într-o cursă paralelă Jocului pentru semnalarea şi anihilarea acestora. Fiecare victorie asupra programelor de control era o izbîndă sărbătorită de toţi jucătorii. Numai că, în locul celor distruse, apăreau mereu şi mereu altele noi. Mai performante şi cu un coeficient de protecţie mai ridicat. Astfel, această a doua cursă devenise un joc aproape la fel de palpitant şi incitant ca Jocul însuşi. Apăruseră chiar specialişti în distrugerea acestor programe, jucători care nu mai erau vînaţi de ceilalţi, fiind consideraţi un fel de serviciu de salubritate al acelei noi organizări sociale care era acum Jocul. Pentru fiecare ispravă, gunoierii primeau puncte din partea tuturor jucătorilor, ceea ce le permitea să supravieţuiască accidentelor inerente în condiţii de război. La urma urmei trebuiau protejaţi, făceau parte din ecosistemul Jocului.

Colonelul tastă codul de securitate al stimulentului şi reacţia fu cea ştiută.

Stimulentul lui nu fusese descoperit, nu figura pe lista celor interzise şi era singurul care îl ajuta cu adevărat. Cele oficiale erau nişte vaxuri psihologice, doar începătorii mai credeau în ele. Colonelul era convins că toţi marii jucători - Ivory, Tropkin, Jarry, probabil şi Harrington, avuseseră sau aveau stimulentul lor...

Făcu un control de rutină, cerînd directorul tuturor simulatoarelor distractive.

Pe display îi apăru lista scurtă care îi dădea doar numărul jucătorilor aserviţi lui, branşaţi în acel moment pe fiecare simulator. Erau destui, fiind de-acum obişnuiţi cu condiţiile sau, mai bine zis, convenţiile pe care le presupunea Oraşul. În definitiv, doar efectul conta şi, într-adevăr, colonelul Darkovski avea trupele cele mai bine cotate din punct de vedere al coeficientului Tashimoto (voinţă, încredere, putere). Scăderea de tonus psihic din primele săptămîni după crearea Oraşului era de mult depăşită. Nu mai deranja pe nimeni că în acelaşi timp cu el mai erau încă 15 care făceau dragoste cu vînzătoarea de ţigări, fata aceea cu un design atît de deosebit... Nu mai avea nimeni nici o reţinere, ştiind că simultan, 32 de inşi se simţeau singuri şi mulţumiţi în separeul retras din colţul barului, de unde se vedea cel mai bine momentul coregrafic oferit de inginerul de dans prin hologramele mixate, conform subconştientului fiecăruia. Simulatoarele distractive multiuser îşi dovediseră din plin eficienţa.

Totul părea în regulă.

Vadim Darkovski privi peste umăr helpaşul care stătea un pas înapoia lui, cu privirea strălucitoare lipită de ecran, cu fiecare fibră a corpului în alertă, cu degetele pregătite de intervenţii. Helpaşii, oligofrenii, paranormali ai epocii, nu erau numai ajutorii jucătorilor, ei erau şi salvatorii lor; cîteodată cei care mureau în locul lor.

Nu ştia nimeni de unde aveau ei instinctul acela de a simţi primejdia şi de a tasta exact cuvîntul salvator, dar cu siguranţă că fără helpaşi Jocul s-ar fi terminat de mult.

Cel din spatele colonelului era al doilea helpaş pe care-l avea. Primul murise într-o operaţiune complicată, cînd un jucător, Darkovski nu-i mai ştia numele - îl şi eliminase, de fapt - nimerise întîmplător pe coordonatele Oraşului Bucuriei. Sau poate nu întîmplător... Se aruncase atunci în luptă cu disperare şi numai intervenţia helpaşului îl salvase din plasa hipnotică pe care o aruncase asupra lui un moşulică blînd, cu figura zîmbitoare, care îi apăru pe ecran şi începuse să-i pună întrebări despre acel loc în care exista ceva, dar ce? Atunci urletul helpaşului îl aduse la realitate şi mai apucă să-i vadă degetele, ca ghearele unei păsări de pradă, cum se aruncă asupra tastaturii.

Apoi, trupul înconjurat de o aură albăstruie, se prăbuşi fără viaţă. Pe ecran, două degete se înfigeau în ochii moşneagului. Chipul acestuia se crăpă, se descompuse în bucăţele mici care nu erau altceva decît fluturi, un roi de fluturi galbeni dînd din aripi, risipindu-se.

Scăpase. Dar îi murise helpaşul şi vestea apăru instantaneu pe displayurile tuturor jucătorilor care nu întîrziară să-i umple ecranul cu dispreţul lor... Şi nu s-ar putea spune că partenerii lui Darkovski erau lipsiţi de imaginaţie.

De atunci, pentru toţi, el devenise „ăla care şi-a pierdut helpaşul".

Următoarele două săptămîni fu obligat la maximum de prudenţă, nu se lansă în nici o luptă directă, nu avu curajul să o facă fără helpaş. Agenţia de livrare a helpaşilor se învoi cu greu sa-i trimită altul, şi asta numai în schimbul unui stimulator psi cu care fură dotaţi de atunci toţi helpaşii. Bineînţeles, stimulatorul a fost oferta lui peste preţul oficial.

Era liniştit în privinţa Oraşului.

Urma să-şi ia stimulentul, deşi se mai afla încă sub efectul dozei precedente, care-l ţinuse în faţa ecranului paisprezece zile. Punctajul obţinut îi adusese gradul de colonel, dar el vroia mai mult. Mult mai mult.

Aproximă cam la 0,45% sporul de neuroni activi de care avea nevoie pentru acţiunea pe care o plănuise şi intră în programul de stimulare.

În timp ce degetele-i lungi, albe, uşor rigide pluteau pe deasupra tastaturii, gîndurile îi fugiră înapoi la vremea cînd era soldat, elev-programator şi încă nu se simţea parte a Jocului. Sentimentul apartenenţei, coexistării, fiinţării în joc, avea să crească în el, să devină, să se maturizeze o dată cu succesele care-l aduseseră, iată, aproape în vîrful piramidei. Aproape, dar nu în vîrf. Nu încă. Mai erau destui în calea sa. Şi unul dintre ei era, fără îndoială, acest Harrington...

Despre colonelul-programator Emmanuel Harrington ştia că fusese admis ca jucător direct pe Calculatorul Central cu grad de locotenent şi mai ştia că asta se întîmplase ca urmare a realizării programului de validare sincronă a capacităţilor psihice şi intelectuale ale jucătorilor. Din cauza acestui program, toţi jucătorii erau practic legaţi de terminale, prin firele care realizau legătura directă om-calculator, ceea ce însemna totuşi un pas înainte spre visul de aur al omenirii - calculatorul biologic.

Darkovski nu înţelegea de ce oferise Harrington atîtea informaţii Bursei. N-avea decît de pierdut.

El fusese mai discret. De cîte ori i-a solicitat informaţii despre joc prin programul de Bursă, a preferat să plătească cu puncte decît să ofere în loc date personale. Nu se ştie niciodată cine le foloseşte şi cum. Discreţia l-a ajutat să treacă oarecum neobservat şi să acumuleze punct după punct, ca picăturile de sînge ale unei transfuzii al cărei beneficiar era el, iar donatori erau locotenenţii, căpitanii... La ce bun să se lupte de la început cu generalii? Deşi drumul pînă la gradul de colonel a fost mai lung aşa... Dar mai sigur.

„Războiul fiecăruia împotriva tuturor. La asta s-a ajuns. Şi pentru ce? Ce cîştigase acel Ivory, cu tot recordul lui de trei ani pe Calculatorul Central, dacă a fost eliminat cînd mai avea doar cîteva puncte pînă să fie făcut general?! Şi pe vremea aia erau numai doi generali. Acum sînt cinci. Ei, şi?! La ce le-ajută? Azi sînt, mîine nu mai sînt. Îşi tocesc creierii şi ochii în faţa terminalelor, tremurînd pentru fiecare program lansat în Joc. Mai ales pentru ale adversarilor... din ce în ce mai sofisticate, mai înşelătoare. Şi de cîştigat tot nu cîştigă nimeni. De atîta vreme... Ce fel de joc mai e ăsta, că în şapte ani n-a cîştigat nimeni?! Şi dacă ar fi să fie, ce-ar cîştiga? Ce-ar fi de cîştigat pentru un singur om? La început totul părea atît de simplu..."

Una din poveştile Jocului, pe care în cel de-al şaptelea an nu le mai ştia nimeni, dar colonelul Darkovski le memorase de mult în banca lui de informaţii, spunea ceva despre o portocală adevărată oferită cîştigătorului... Sau, în fine, ceva ca o portocală.

Dar se putea într-adevăr cîştiga? Mai avea vreun sens?

„Oare povestea aia cu zombii calculatoarelor să fie doar o superstiţie? Lansată de cine? De foştii locotenenţi, căpitani, colonei ieşiţi din Joc care-şi duceau viaţa lor mizeră prin cîrciumile sordide ale oraşelor lăsate în paragină, tembelizîndu-se de atîte băuturi halucinogene, în speranţa că vor fi reprimiţi în joc, măcar ca helpaşi?"

Zombii calculatoarelor!

Darkovski îşi aminti că i se întîmplase şi lui de cîteva ori ca opţiuni testate şi răstestate pe calculatorul anexă să nu aibă efectul prognozat odată lansate în Joc. Ca şi cum ar fi existat programe sau părţi de programe rătăcite care se insinuau în taskurile jucătorilor, făcîndu-le s-o ia razna, ba, uneori să se întoarcă împotriva celor care le-au creat. Pierduse şi el în acest fel nave, armament, oraşe... Pierduse puncte. Dar el pusese asta pe seama lipsei de experienţă - la început, apoi a neatenţiei, oboselii...

De aceea şi apela în ultima vreme, mai des ca de obicei, la stimulentele interzise de regulament pe care şi le crease în Oraşul Bucuriei. Şi rezultatele nu s-au lăsat aşteptate. Cu timpul, reuşi să facă transparente o parte din capcanele Jocului, pe care le şi alinta, atunci cînd le întîlnea, cu nume ca Amanta Scorpion, Mărul Vrăjitoarei sau Adierea Biţilor Rătăcitori. Pe acestea ştia să le evite. Dar asta îl costase neuroni, muncă în plus, suprasolicitarea helpaşului, la care se adăugau efectele nebănuite ale abuzului de stimulente. Ca să nu mai vorbim de ochi...

Şi încă mai erau capcane. Parcă din ce în ce mai multe.

Degetele lui baletară din nou pe tastatură, cele două, suplimentare, crescute în urma tratamentului genetic la care tot mai mulţi jucători recurgeau, se comportau normal, aidoma celorlalte cinci.

Apelă programul Bursă.

Ecranul fu umplut de genericul acestuia - globul de cristal, prin care văzu imaginea navei lui, Irsilia. O botezase aşa în amintirea Irsiliei Fabiana Graziani, veneţianca cu care îşi petrecuse ultima lună înaintea începerii şcolii de programatori. Ce zile! Şi ce nopţi, sub cerul plumburiu al Veneţiei... Cîte nebunii... Într-o seară reuşiseră chiar să spargă codul de protecţie al muzeului şi intraseră sub cupolă, în oraşul vechi. Cunoştea acea Veneţie, Irsilia Fabiana îi povestise multe despre oraşul devenit legendă, apoi muzeu - sau invers, studiase şi el cîteva vido-cristale pe această temă, dar nu-şi putuse închipui niciodată sentimentul pe care l-a avut călcînd pe

piatra adevărată de pe străzile Veneţiei celei adevărate. Atunci a fost prima dată cînd s-a gîndit cu plăcere la copilăria lui, petrecută în preajma băieţilor din cartier, toţi mai mari decît el, o bandă de programatori care a spart toate codurile din orăşelul acela de nici 300 000 de locuitori, pînă au fost prinşi. El a fost singurul care a scăpat de condamnare, fiind minor la vremea aceea. După un an aflase că nici unul din foştii lui prieteni nu se mai afla în închisoare, toţi fiind integraţi în proiectele militare din ce în ce mai sofisticate, pregătind războiul carea avea să înceapă şi să se încheie la fel de brusc, după nici două luni.

Atunci, după terminarea războiului, fu lansat Jocul şi apăruseră şcolile militare de programatori.

Cîteva trasoare împrăştiară imaginea navei care se recompuse apoi, dar îşi atinseră scopul. Vadim Darkovski se smulse din plasa amintirilor - firele Harrington îşi făcuseră datoria, transmiţînd Calculatorului Central coeficientul aproape nul al atenţiei - şi intră în conversaţie acceptînd preţurile cerute de bursă. Se grăbi să parcurgă cît mai multe informaţii în puţinul timp de acces pe care-l mai avea.

Nava era în siguranţă.

În schimb, ceva nu era în ordine cu Oraşul Bucuriei.

Cuprins de nelinişte, abortă programul de bursă cu opţiune de memorare în banca de informaţii. Era un mic giumbuşluc de-al lui care avu ca efect apariţia unei psiholograme calmante în cabina locotenentului Watson - un aservit al căpitanului Jarry. Acela tocmai intra în cabină şi primul lucru pe care-l zări fu amalgamul de raze colorate din colţul de lîngă hublou, despre care n-ar fi putut spune cu exactitate ce reprezintă, dar îi crea impresia de ceva ce-şi dorea foarte mult. Încă nu aflase că psihograma era ultima intrată pe lista stimulentelor permise de regulamentul Jocului. Nu ştia nici că ceea ce privea el nu va avea niciodată putere de stimulent mai mare decît a unei pastile oarecare. Nu ştia nimic din toate astea, dare era mulţumit. Avea nevoie de linişte şi psihograma i-o oferea.

Aceeaşi linişte, adică lipsă de griji în ceea ce privea securitatea băncii de informaţii, i-o dădea şi Colonelului Darkovski, care pătrunse în Oraşul Bucuriei. Trebuia să afle ce se întîmpla acolo. Dar totul părea normal; cîteva mii de aserviţi foloseau stimulatoarele distractive, se simţeau bine, coeficientul Tashimoto pentru întregul efectiv era destul de ridicat şi totuşi... Era ceva... Colonelul avea o uşoară senzaţie de ieşire din timp... Parcă totul se derula cu altă viteză decît de obicei, mişcarea era ceva mai lentă, lucru insesizabil pentru nişte simţuri normale, dar stimulentul creat numai pentru el - era şi asta o măsură de precauţie - îl ajuta să perceapă această modificare. Oraşul întreg parcă era puţin defazat faţă de coordonatele stabilite. Şi-atunci, cum reuşise să intre? Dar ceilalţi?

Şi deodată înţelese că ceva se întîmplase la intrarea în Oraş; parcă nu codul de acces se învîrtise ca o cheie în încuietoarea porţii Oraşului, ci aceasta, cu Oraş cu tot, se răsucise pas cu pas, semn cu semn, pînă la ultimul caracter în jurul codului, dorind ca el să se potrivească şi să-i permită accesul..

Trebuia acţionat rapid. Cu tot calmul, cu toată logica.

Ceru full-lista simulatoarelor. Şi, într-adevăr, văzu că toţi aserviţii lui erau branşaţi pe aceleaşi poziţii de cel puţin două ore, timp exagerat pentru o simplă simulare. Fu informat şi despre cîteva încercări de forţare a intrării în oraş, deşi codul folosit era cel bun. Probabil el reuşise datorită codului personal.

Hei, dar asta înseamnă că era aşteptat!

Şi atunci avu senzaţie de deja vu. Opri derularea şi controlă pe memoratorul de imagini. Avea dreptate. Imaginile se repetau la interval de 13 minute şi 20 de secunde.. Aserviţii lui parcă erau prizonierii unui... Prizonieri!

Pentru prima dată folosi ejecţia instantanee decuplîndu-se total, ştergîndu-i-se toate urmele. Părăsise oraşul. Şi primul nume care-i veni în minte fu...

Harrington! Doar Harrington ar fi în stare de aşa ceva!

Sau zombii... Sigur că da. Harrington ar fi putut distruge oraşul. El nu lua prizonieri, asta o ştia oricine. Deci zombii. Zombii calculatoarelor!

Şi un urlet neomenesc se izbi de pereţii gri ai camerei, provocînd parcă o urmă de tresărire pe chipul helpaşului, cînd Darkovski se ridică brusc din faţa ecranului, smulgîndu-şi firele Harrington... Harrington?, care-l înlănţuiau, făcîndu-l parte integrantă a terminalului, parte a Jocului.

Războiul fiecăruia împotriva tuturor, războiul lumii împotriva lumii ajunsese într-un moment de răscruce, nebănuit de nimeni la început, neprevăzut de regulament.

În seara aceea din cel de-al 7-lea an al Jocului, colonelul- programator Vadim Darkovski ieşi în stradă şi aceasta îl primi în trupul ei moale şi ceţos. Abia vedea pe unde merge. Gîfîia, respira greu. La tîmple, în locurile unde fuseseră legate firele Harrington, două şuviţe de sînge străluceau vineţii în lumina albastră a soarelui de noapte.

Pustiu. Nimeni pe drum.

Păi da; toţi stau în case încercînd să-i distrugă lui oraşele, să-i captureze navele! Pînă şi pe Irsilia au vrut s-o... Dar nu le-a mers. Ha, ha!

Şi vocea lui Darkovski suna straniu în absenţa totală din jurul lui, în care strada se întîlnea cu noaptea.

Irsilia...

Pe ea n-o poate cuceri nimeni. Irsilia Fabiana l-a iubit. Ea şi Veneţia... Doar nava... Nava... Oamenii de pe navă. Programatorii. Toţi foarte buni.

Harrington. Cine e Harrington ăsta? Unde este el acum? Există? E om?

O intersecţie. Din dreapta, de după colţul clădirii, se auzi zgomot de paşi.

Ce aer infect!

Omul îi apăru deodată în faţă. Sau el îi tăie calea.

- Tu eşti Harrington? Da? Tu eşti?

Celălalt trecu prudent pe trotuarul de vizavi. Darkovski îl abandonă. Alţi paşi se apropiau. De data asta fu mai direct, chiar brutal. Învingîndu-şi sila, prinse trecătorul de braţ. Simţi că i se întoarce stomacul pe dos. Reuşi totuşi să articuleze:

- Harrington. Te cheamă Harrington, nu?

- Vezi-ţi, domnule, de treabă! Eşti beat! Ce dracu' bei de miroşi în halul ăsta?

- Aha! Deci eşti Harrington...!

Şi vru să-i prindă cealaltă mînă, dar cel acostat ripostă violent, trîntindu-l la pămînt cu un pumn foarte greu şi bine plasat. Apoi, după cîţiva paşi, dispăru. Nici nu era de mirare. În ceaţa aceea...

Încă buimăcit de lovitură, colonelul se ridică încet, nesigur, sprijinindu-se de zid. Respira greu, aerul avea un miros urît, stătut. Îşi aminti iar de Veneţia, de plimbarea prin oraşul vechi..., de băieţii din cartier, cu jocurile lor pe calculatoare, de Marty, cel mai năstruşnic dintre ei, cel care le arătase o dată cum se poate închide o bancă defazîndu-i toată codificarea după o serie aleatoare, astfel că o vreme n-a mai putut fi accesată de nici un client. Defazarea a făcut-o folosind drept punte codul directorului băncii. Apoi, transmiţînd acel cod, toată puştimea - ei erau ucenicii - a putut vedea cum nu codul deschidea banca, ci banca se mula pe cod, pînă la identificare. Astfel, timp de zece minute, pînă s-a dat alarma, au fost singurii care au putut efectua operaţiunile bancare necesare transferării unor importante sume la alte bănci, ceea ce a dus, în final, la un haos total în lumea financiară a oraşului.

Marty? Harrington? Dar nu, era exclus. Întîlnise chestia cu defazarea şi la unul din programele de control ale Jocului, chiar unul din cele mai vechi, pe care-l dibuise încă înainte de apariţia lui Harrington în Joc. Era destinat, se pare, depistării de stimulente interzise. Asta e! Programul de control, nu Harrington... Dar nu. Chiar el îl făcuse de rîs demascîndu-l şi primind apoi o grămadă de felicitări şi cadouri din partea multor jucători.

Deci tot Harrington... Dar de unde ştia el pontul cu defazarea?

Instinctiv, îşi duse mîna la nas, la gură.Ceva cald i se prelingea pe bărbie, picurînd. Se şterse cu mîneca hainei. Privi apoi clădirile, rămase în aceeaşi stare de după război. Nimeni nu se ocupase de reconstrucţie. Începuse Jocul şi orice altă activitate neconexă încetase. Ici, colo, cîte o fereastră îşi trimitea lumina gălbuie în stradă.

Care ar putea fi a lui Harrington?

- Harrington!

Linişte. Doar ecoul glasului celui ce striga pe străzile pustii.

- Harrington! Ieşi afară, nemernicule! Buclă ordinară! Harrington! Vrei să vezi cum arată Vadim Darkovski? Matrice unidimensională ce eşti! Vrei să vezi cu cine te lupţi? Ieşi afară, laşule, vedea-ţi-aş codurile prin vitrine! Dar- ar viermii-n hardul tău!

Dintr-un gang apăru un bărbat.

Colonelul se apropie de el şi, fără altă introducere, cu o lovitură bine aplicată, îl proiectă înapoi în gang. Îl culese apoi de pe jos şi-l lipi de un perete.

- Harrington! De cînd vreau să-ţi văd mutra de cip rebutat!

- Bună seara, mă scuzaţi, dar cred că faceţi o confuzie... Rosenberg e numele...

Şi necunoscutul îi arătă brăţara cu indicativul personal. Dar văzînd că aceasta nu-l impresiona prea mult pe agresor, se întoarse puţin şi, ferindu-se, formă codul care permitea afişarea numelui întreg, vîrstei şi altor cîtorva date, cu toate că erau secrete.

Îl convinse. Şi mai mult decît asta, răsuflarea lui. Stomacul colonelului se revoltă şi împroşcă peretele de care fusese ţintuit Rosenberg. Cîţiva stropi, destui, ricoşară pe hainele lui Darkovski.

După ce-şi reveni şi respiraţia i se reglă cît de cît, colonelul o luă la fugă pe străzi spre niciunde, spre Harrington, spre el însuşi.

Într-un tîrziu se opri. Nu mai ştia unde se află.

Era un an şi jumătate de cînd nu mai părăsise camera, displayul, de cînd nu mai văzuse oameni.

Oamenii. Cine sînt oamenii? Cîţi au mai rămas după războiul acela?

Cunoştea o mulţime: căpitanul Jarry, maiorul Tropkin, locotenenţii Watson, Davidson... Dar nu-i văzuse niciodată. Erau partenerii lui de Joc: aserviţi, aliaţi sau adversari - ca Harrington...

- Harrington! Unde eşti, nesoftule? Unde...

Se înecă. Aerul irespirabil al oraşului era un mediu aproape toxic pentru programatorii-jucători dezobişnuiţi de el. Uitase. Ei trăiau doar în camerele lor, cu ochii pe ecranele terminalelor şi cu helpaşii în spate.

Colonelul intră pe prima uşă pe care degetele lui o simţiră.

Era ceva mai bine înăuntru, aerul condiţionat fiind respirabil. Aproape. Dacă n-ar fi fost lumina aceea difuză şi fumul atît de gros al ţigărilor pe care le percepea ca pe nişte licurici roşii.

Se izbi de o masă la care stătea un bărbat. Se aşeză. Simţea nevoia să stea de vorbă cu cineva. De mult n-o mai făcuse. De cînd cu Jocul...

Cineva. Există cineva în spatele Jocului? Sau în el poate... Cineva care îl dirija? Cine? Şi de ce? Care-i era scopul? Dar Jocul? Mai avea Jocul vreun scop acum, cînd totul degenerase? Cînd fiecare cu fiecare...?

Bărbatul îşi întoarse faţa spre Darkovski. Avea ochii arşi.

- Respiri greu.

- Da. Aerul de-afară nu-mi face bine.

Sîngele închegat de la tîmple avea luciri verzui din cauza filtrului de lumină.

I se păru, sau bătrînul chiar a tresărit?

- Eşti jucător?

Colonelul nu răspunse. Regulamentul interzicea. Regulamentul...

Bine, dar nu era în camera lui, conectat la calculatorul central, cu helpaşul lîngă el... Putea vorbi. Cum îşi imagina că ar putea sta de vorbă cu cineva, dacă nu-i ieşea din cap Ghidul de Conversaţie Uzuală, singurul recunoscut de helpaşi?

Simţi mîna celuilalt peste a lui. Îi văzu degetele lungi, albe, uşor deformate, uşor rigide. Cinci. Îşi retrase mîinile sub masă.

- Sînt James Ivory - se prezentă omul cu ochii arşi.

Stătuse trei ani în faţa displayului.

I se păru, sau noul venit chiar a tresărit?

- Deci eşti jucător...

- Tu? Ivory... Tu eşti! Sigur că da, trebuia să-mi închipui! Programele tale, rămăşiţele tale... Zombii calculatoarelor! De ce? De ce toată mascarada asta? Ce urmăreşti? Ce vrea Jocul ăsta care nu se mai termină?

Se ridică, se apropie de bătrîn. Îl înşfăcă de gulerul hainei ponosite strigîndu-i:

- Cine e Harrington? Există? E om?

Omul cu ochii arşi zîmbi. Nu, nu i se păru, chiar zîmbi, era foarte aproape de faţa lui.

- Harrington... bătrînul meu Harrington... Mai e în Joc? Adică da...

Ca o eliberare, cuvintele ţîşniră împroşcînd faţa lui Ivory şi poate că dacă ar fi avut materialitate, l-ar fi desfigurat:

- Îl cunoşti?! Cine e? Hai, spune! Spune o dată!

- E... un iepure.

- Un ce???!

Lîngă rana de la tîmplă, colonelul îşi simţi o venă zbătîndu-se.

- Îţi baţi joc de mine?!

Şi îl smuci pe bătrîn, izbindu-l de perete. Ivory icni scurt.

Ceilalţi consumatori îşi vedeau liniştiţi de ale lor. Nu-i interesa, de ce să-i intereseze?, ce aveau de împărţit cerşetorul ăla bătrîn cu care îşi făcuseră pomană oferindu-i o băutură amnezică şi cel care tocmai intrase, un individ destul de dubios, cu hainele în dezordine, murdar, mînjit tot de sînge şi cu ochii pe jumătate închişi, probabil un băutor de vise.

- Ce iepure?

Nervozitatea crescîndă a lui Darkovski se manifesta şi în tonul din ce în ce mai ridicat cu care vorbea, în timp ce Ivory, deşi bruscat, rămăsese la fel de liniştit ca înainte.

- Demult de tot, mult înainte de război, cînd pămîntul era acoperit de oraşe mari, frumoase, cu clădiri înalte de sute de etaje, în care trăiau de vreo cinci-şase ori mai mulţi oameni decît sînt astăzi, era obiceiul să se organizeze un fel de spectacole cu cîini care se întreceau în alergări. Pentru a stimula cîinii, se folosea un dispozitiv bioelectronic, care era tot timpul în faţa lor, făcîndu-i să fugă după el. Nu se mai ştia de unde pînă unde această denumire, dar i se spunea iepure. Acum înţelegi?

Ivory nu mai era sigur de coerenţa exprimării sale, dar făcea eforturi să se facă înţeles. Băutura ar fi trebuit să acţioneze deja asupra lui, numai că poşirca aia... Cu siguranţă că parametrii combinatorului au fost măsluiţi.

- Harrington al meu era... este, dacă nu mă înşel, nu? Este un programator simulat. Ştii?, înainte de război am lucrat la proiectele militare... Acolo erau adunaţi cei mai buni... Unul din ei... nu mai ştiu cum îl chema - şi bătrînul arătă a scuză paharul aproape gol - dar el a fost detaşat la vreo lună de la începerea războiului la alt obiectiv şi nu l-am mai văzut de-atunci... Se întinsese vestea despre o jucărie sau aşa ceva, dar atunci n-aveam de unde să ştiu că... Era bun, băiatul ăla. Am învăţat şi eu cîte ceva de la el... Îţi place chestia cu programatorul simulat? Hi, hi, dar să nu mă spui, promiţi? I-am păcălit! I-am păcălit, aşa-i?

Altă izbitură. Şi alt icnet.

- Îşi construieşte programele prin analiză şi remodelare. Descifrează codul programelor jucătorilor declaraţi periculoşi în urma prognozei de stare şi creează programe antidot pe baza teoriei matricilor distonante, respectînd întocmai logica modelului. Vezi?, antiprogramele...

O nouă izbitură.

- Zombii...

Bătrînul îşi înghiţi horcăitul şi continuă:

- Ba mai mult, şi ăsta e lucrul cel mai frumos şi bun pe care l-am făcut în viaţa mea... Acum mă laud. Ştiu că nu se face, dar uită-te şi tu la ochii mei arşi... Nici ai tăi nu sînt mai grozavi, să ştii... Tocmai de-asta ar trebui să mă înţelegi... Adu-ţi aminte de începutul...

- Oraşul Bucuriei...

Altă izbitură. Un colţ al gurii bătrînului se coloră în roşu, sau aşa ceva, colonelul nu distinse precis.

- Ce ziceam? A, Harrington! Are un nume frumos, nu? Emmanuel îl chema pe fiul meu. A fost eliminat din Joc cînd era sublocotenent, idiotul! Nici măcar n-a ajuns pe Calculatorul Central. Şi eu de mic l-am învăţat... Dar Harrington, dacă reuşeşte să se infiltreze în trupele unui adversar... Pachetul de programe declanşat are mai multe faze: întîi culege toate informaţiile despre jucătorul respectiv, cu o deosebită atenţie pentru amănuntele personale. Ai auzit de programele anticipative? Ele prevăd reacţiile... Urmează simularea unui programator, un fel de negativ al jucătorului... Dup-aia... apoi... bineînţeles, intră în Joc cu biografie, cu tot ce trebuie... Jucătorul e anihilat pînă la urmă...

- Nava!

Colonelul îl izbi din nou.

- Irsilia!

Bătrînul tuşea din ce în ce mai des, se îneca. Mai era şi efectul băuturii... Cu mare greutate adăugă:

- Tu ştii cum a fost, nu? Ştii cîţi au murit. Ştii că de-asta s-a transferat... Cum de-aţi uitat... Detaşază-te! Rupe vraja! Nici un om nu trebuie să cîştige Jocul... Înţelegi?

Războiul... Să nu cîştigi... Ajută-l pe Harrington... El nu există... El nu e om... Înţelegi? Harrington... Spune-i... SI VIS PACEM PARA BELLUM... Va şti... Nimeni nu trebuie să cîştige... Portocala... Noi... Pămîntul... Nu s-a terminat...

Omul cu ochii arşi se prăbuşi pe podea, lîngă un puşti care juca Piraţii Selenei. Colonelul îl ştia, era un joc vechi, ieftin. Prima imagine: deasupra orizontului, ca o portocală, răsărea Pămîntul. De ce alesese puştiul culoarea asta?

Pămîntul ca o portocală...

Umbra lui Darkovski se prelinse pe perete pînă găsi uşa şi ieşi o dată cu el din local.

Strada era pustie. Ochii lui arşi dibuiau drumul ca prin ceaţă. O ceaţă albastră, colorată de soarele nocturn. Da, era noapte. O noapte obişnuită, în cel de-al şaptelea an al Jocului.

În noaptea aceea, colonelul-programator Vadim Darkovski apelă programul de ajutor special, după ce, mai întîi, curăţă gunoiul de pe ecran. Cel de-al doilea helpaş era o grămăjoară de scrum în faţa terminalului. În schimbul unuia din simulatoarele distractive - cel cu vînzătoarea de ţigări -, Agenţia de Livrare a Helpaşilor îi trimise un al treilea helpaş. Acesta, imediat cum sosi, îl conectă din nou la terminal.

- Excelenţa Sa e gata.

„Excelenţa Sa e gata." Îi suna cunoscută vocea. Dar de unde? De cînd?

- Ne-am mai cunoscut cîndva?

- Nu, Excelenţă, răspunse helpaşul, sigur de el, plimbîndu- şi degetele pe cîteva taste cu o tandreţe pe care colonelul o mai văzuse undeva, cîndva... dar unde?

- Giovani! Tu eşti? Tu eşti, aşa-i? Sînt eu, Vadim, nu mă recunoşti? Darkovski...

- Am cunoscut-o pe Excelenţa Sa, dar n-am îndrăznit să...

- Fugi, bă, de-aici cu Excelenţa ta! Cînd fumam aceeaşi ţigară şi iubeam aceeaşi femeie...

- Am crezut... am sperat că Excelenţa Sa a uitat toate astea...

- Cum să uit, mă, că toată şcoala...?! Apropo...

La apariţia mesajului de avertizare pe display helpaşul luă poziţia regulamentară în prezenţa unui colonel. însă Darkovski îl linişti Sau, cel puţin, încercă.

- Tu n-ai de ce te teme, nu ţi se mai poate întîmpla nimic... Mai rău decît helpaş... Hei, dar cum se face că...?

- Totdeauna am fost mai puţin telentat decît Excelenţa Sa. Dar am fost şi eu jucător după ce am terminat şcoala. Aproape un an am jucat pe un calculator regional, apoi am fost promovat pe Central. Aveam grad de căpitan cînd...

Îi venea greu să spună. N-ar fi trebuit s-o facă şi totuşi...

- Chiar Excelenţa Sa... Mi-am dat seama atunci că n-am suficientă forţă şi n-am vrut să mai continui după pierderea gradului. M-am retras. Dar n-am putut sta deoparte de Joc. Începusem să-i invidiez pînă şi pe helpaşi, deci se poate şi mai rău... Am făcut tot posibilul să pot deveni helpaş. Un an am trăit pe Nova Tortuga. Am avut noroc, am cîştigat ceva bani, m-am ţinut departe de femei şi... Numai operaţia de implementare a privirii cît m-a costat... Trebuia să apar în faţa unei comisii...

- Da, e... e foarte frumoasă. Adică naturală. Îmi pare rău, n-am ştiut. Am fi putut lupta împreună. Sper că nu-mi porţi pică.

- Nu, deloc, pentru că tot datorită Excelenţei Sale am obţinut postul. Ştiţi... Excelenţa Sa să nu se supere, dar un jucător căruia i-au murit doi helpaşi... cu greu mai poate găsi... Am profitat de situaţia asta.

Un al doilea mesaj, în video invers, clipitor de astă dată, apăru pe display însoţit de un semnal sonor.

Helpaşul se întoarse la locul lui, un pas în spatele jucătorului, care apelă programul de bursă. Preţurile crescuseră uluitor.

Epoca Speculei de-abia începuse, dar Vadim Darkovski avea s- o afle mult mai tîrziu.

Punctajul lui se diminuase considerabil. Se mai afla încă în Joc, numai datorită sacrificiului celui de-al doilea helpaş şi răspunsului implicit pe care-l generase de la început, că va continua Jocul în orice condiţii, cu orice grad. Era maior acum şi Irsilia nu-i mai aparţinea. Era nava-comandant a trupelor colonelului Emmanuel Harrington care, între timp, reuşise să lovească doi generali. Unul din ei rămăsese în Joc cu grad de colonel, iar celălalt fusese eliminat.

Darkovski plăti - tot cu puncte, consecvent principiului său - preţul pentru informaţiile despre Harrington şi cei trei generali rămaşi.

Căută destul de mult nava lui Watson, care acum era căpitan, şi îmbogăţi psihograma cu datele de ultimă oră ce trebuiau depuse în banca de informaţii.

Apoi se fixă pe coordonatele Oraşului Bucuriei, dar acesta nu mai era acolo. Defazajul! Cum de uitase?! Mai trebălui puţin la formarea codului de acces în oraş, simţindu-se ca pe vremea intrării sub cupola Veneţiei sau ca în jocurile copilăriei, cînd învăţase de la Marty cum se face un burghiu de spart codurile defazate. După cîteva rotaţii, reuşi să găsească poarta oraşului, iar forţarea codului de acces, schimbat între timp, fu o nimica toată pentru cel ce copilărise în preajma unor spărgători de coduri care ajunseseră oameni mari, lucrînd la proiecte militare şi chiar la jucăria aia care... Jocul! Asta era. Cum de nu-i venise în cap atunci? Marty, Marty, ce pramatie eşti! Şi maiorul Darkovski aruncă, de curiozitate, în spaţiul Jocului, numele fostului său tovarăş de joacă, bazîndu-se pe orgoliul nemăsurat al aceluia care, spera el, probabil că nu-l părăsise. Şi nu-l părăsise. O turmă de programe de control se aliniară frumos, aşteptînd parcă să fie decorate sau mitraliate. Însă Darkovski n-avea timp pentru aşa ceva. Intră în Oraşul Bucuriei cu emoţie, dar şi cu puţină teamă. Oraşul era la fel cum îl lăsase. Stimulentul la fel de bun. Simulatoarele îşi repetau rostogolirea ciclică, doar foştii lui aserviţi nu mai erau. Fuseseră probabil eliminaţi din Joc. Deci Harrington...

Era un oraş al nimănui deoarece cucerirea lui nu fusese decît o victorie morală, simulatoarele nefiind valide în afara apartenenţei la efectivele lui. Maiorul se felicită în gînd pentru această idee, apoi plecă, cu oraş cu tot.

Reveni în Joc şi ecranul se îndolie, anunţîndu-i pierderea unei nave.

„Nu-i nimic. Am să v-arăt eu cine e Vadim Darkovski!"

Ceru inventarul navelor. Mai avea destule. Pe una din ele, ceva nou. O hologramă căreia îi lipsea însă ceea ce toate hologramele create de el sau de aserviţii lui aveau. Se înveseli.

„Progresăm, progresăm! A cui o fi?"

Intră în holograma care, evident, era o bancă de informaţii, cam primitivă însă, şi, undeva, într-un unhger, găsi după decodificare acest şir: SI VIS PACEM PARA BELLUM.

Bătrînul! Ivory!

Deci nu era singurul care...

Nu mai pierdu vremea şi trimise spre Harrington un comando cu misiunea de a-i transmite din partea lui cuvintele auzite de la Ivory, în limba aceea veche, despre care nu se mai ştia aproape nimic - doar cîteva fraze - dar care aparţinuse cîndva stăpînilor lumii.

OANA DURICAN

NIVELUL ZERO

Motto:
„O viață e ca o pagină de carte.
Alături e alta.
Nu spun „după", ci „alături"."
GERARD KLEIN

Soarele își răspîndea lumina crepusculară peste pădure, razele sale răsfrîngîndu-se în franjuri sîngerii printre frunzele indigo ale copacilor. Clădirea piramidală era înconjurată de iarba deasă și moale, ca și celelalte construcții riguros geometrice crescute parcă direct din covorul vegetal.

Swami se întoarse cu spatele la singurul perete transparent al încăperii, refuzîndu-și plăcerea unui apus. Privea absent biogramele îngrămădite în fața sa. Era preocupat de cu totul altceva. Cu degetele-i verzi, fosforescente, atinse din nou cristalele ordinatorului. Pe ecran apăru același text ca și mai înainte:

Nivel existență - 5
Secțiune temporală - megaciclul 40
Indicativ - 09031.957
Biogramă - lipsă date
Identitate relativă - necunoscută
Identitate absolută - Aniel

*Atenție! Condamnat la viață în nivelul zero pentru încălcarea punctului doi al Regulamentului: „În cazul materializării în nivelurile inferioare, este interzisă furnizarea informațiilor cu privire la nivelurile hiper- fizice." În situația autosustragerii de la executarea pedepsei se procedează la anihilare.

Îngîndurat, Swami se îndreptă cu pași rari spre glasvand. Cerul violet se întuneca invadat de nori ciocolatii. Începură să cadă picături mari de apă galben acidă. Percepu o senzație termică și privi peste umăr. Roșieticul Iroks intrase ducînd la tîmplă două degete în semn de salut, iar Swami îi răspunse cu același gest. Nu apucă să spună ceva pentru că ochii îi fură atrași de ecranul ordinatorului.

- Credeam că l-am anihilat în nivelul 2, rosti nedumerit Iroks.

- Așa credeam și eu. Nu mai apăruse de un megaciclu. Dacă află Lomar mă transferă disciplinar pe Tehutis.

- Te înțeleg, mi-am petrecut și eu o vacanță într-o colonie de telepați. Atunci, ori cere să vii la noi, la „Biograme", ori...

- Ori plec în locul lui Aniel pentru complicitate, completă Swami.

Dacă prin metoda clasică nu l-am putut anihila, înseamnă că a descoperit un antidot.

- Ce virus i-ai inoculat?

- Gravitațional, bineînțeles. Acționează la nivel cuantic. Trebuia să se fi asimilat de mult energiei Nife.

- Hm! zîmbi Iroks. Înseamnă că e imun. N-ai decît să-l determini să plece din proprie inițiativă în nivelul zero.

- Poate că ai dreptate, eu nu mă prea pricep în domeniul ăsta medical, spuse Swami malițios. Cît despre partea a doua, numai Padmée îl poate face să plece. Însă trebuie procedat în așa fel încît să nu-și dea seama că tocmai din cauza ei va pleca pentru totdeauna în nivelul zero.

Picăturile de ploaie formau torenți gălbui pe sticla glasvandului. Swami îl glisă puțin, pentru ca sfera de lumină aurie să intre înăuntru. Ghemul de raze se desfășură vertical, căpătînd forme feminine. Padmée știa de ce fusese chemată. Pentru încă un program, pentru încă o materializare, undeva, în lumile inferioare lor. Se cam săturase de jocul ăsta și-ar fi vrut să rămînă acolo, dacă nu se putea să treacă măcar un nivel mai sus. Dar ca să fi programatorul vieților altora trebuia să judeci cu capul, nu cu inima.

Iroks îi arătă ecranul:

...Indicativ - 30011.964 ...Biogramă - naștere normală, retardată mintal cu sindrom depresivo-maniac, moarte prin sinucidere la 21 de ani...

Padmée se încruntă. Se așteptase la o existență intermediară, dar era îndeajuns de orgolioasă pentru a se împotrivi acestui program stupid. Mimînd indiferența, se întinse în cilindrul întunecat. Clocotea de revoltă, nu putea face nimic fără știrea lor. Și totuși... o concentrare a voinței le-ar fi dat totul peste cap. Numai să nimerească pe maxim energetic. Oricum, merita să încerce.

- Am reglat pentru nivelul 5, megaciclul 40, secțiunea 980, auzi vocea lui Iroks. Introdu-i biograma în memoria latentă.

Padmée se concentră din răsputeri s-o respingă. Irkos simți.

- Să nu-mi faci figuri, aproape că țipă la ea. Te anihilez înainte de a ajunge acolo!

Padmée trebui să se supună. Nu-l suferise niciodată pe roșcatul ăsta. Dacă există o întruchipare a absurdului, apoi cu siguranță el era.

- Swami, declanșază numărătoarea inversă!

Mergea de cîtva timp prin deșert, fără să știe încotro. Dunele erau peste tot la fel, iar noaptea stelele îi dansau în fața ochilor, nu se putea orienta după ele. Oscilațiile termice de la zi la noapte o exasperau. Judecînd după nisipul rezultat din piatră, ar fi trebuit mult, probabil, să se fi dezagregat și ea la fel ca pietrele. De la o vreme nici sete nu mai simțea. Oricum nu avea apă de mai multe zile. O cuprinsese o sfîrșeală și un soi de nepăsare, care în mod normal ar fi pus-o pe gînduri. Așa însă, îi era totuna dacă supraviețuia sau nu; ba chiar i se păru unica soluție. Privi spre cerul incolor ca după o rază de speranță. Picioarele n-o mai ascultau. Căzu pe nisipul

fierbinte, strîngînd convulsiv în mîini bluza combinezonului în dreptul inimii. Chiar ăsta să fie sfîrşitul?

*

Zgomote. Seci, intermitente. Ca nişte pulsaţii ale spaţiilor prin care trecea. Preluînd din fiecare cîte un înveliş specific, pentru că aşa era în firea lucrurilor. Începu să se concentreze. Încă puţin, era o chestiune de secunde. Trei, doi, unu, stop. Deviase unghiul temporal de incidenţă cu jumătate de grad. Bun şi aşa. Văzu ca într-o străfulgerare locul unde avea să ajungă, ca pe o hartă în relief. Pustiu! Pustiul înconjurat de munţi sălbatici şi o mogîldeaţă argintie care...

Tăcere. Întuneric beznă. Un punct luminos se ivi în noaptea fără început şi fără sfîrşit. Lacrima de lumină se prelinse arcuit în jos, apoi urcă descriind un cerc. Din care se desprinse un al doilea şi instantaneu porni o mişcare oscilatorie. Două cercuri rotindu-se perpetuu în contratimp. Foşnet de aripi uşoare, apoi un vuiet din ce în ce mai puternic, ca un ţipăt al morţii. Tunetul care urmă născu o ploaie de picuri multicolori venind de nicăieri şi invadînd spaţiul. Stropii coloraţi se topiră într-un vîrtej roşu aprins care se rotea o dată cu ea şi în spirala căruia îşi pierdu, rînd pe rînd, amintirile. Reintrase în timp.

Într-un tîrziu auzi o voce ca un ecou:

- Lua-o-ar naiba! Ne-a tras pe sfoară! A deviat unghiul!

- A mai şi nimerit pe centru primar de energie, va avea numai variabile pe parcurs. Nu-i poţi reprograma nimic, spuse o altă voce.

Urmă un şuier şi nu le mai auzi. Ale cui erau? Dar ea cine era? Dincotro venea şi unde se afla? Uitase, uitase tot. Dar de fapt, ce ar fi trebuit să ţină minte?

Un miros înţepător, neplăcut, o trezi.

- Padmée!... Padmée, mă auzi?

O mînă cu pielea arămie, ţinînd între degete un tampon umed, i se plimba peste faţă. La început nu distingea prea bine ce era lîngă ea, dar treptat petele de culoare deveneau tot mai clare. Se afla întinsă pe un pat, într-o cameră austeră cu pereţii azurii. Deasupra ei se aplecase un bărbat brunet, cu un chip aspru, accentuat de sprîncenele un pic prea stufoase. Pe ecusonul halatului alb reuşi să citească: dr. Igmar Shaunteroy.

- Da... Te aud şi te văd, articulă cu greutate.

Din stînga apăru o femeie cu trăsături uşor mongoloide, care o ajută să se ridice, sprijinind-o cu spatele de pernă.

- Taheena, du-te şi fă-i tratamentul de seară lui Lori, am eu grijă de ea, o expedie cu eleganţă doctorul, arătînd cu capul spre Padmée. Femeia se conformă cu vădită nemulţumire, urmărită cîteva secunde de privirea autoritară a lui Igmar.

- Ai venit, pînă la urmă. Te aşteptam mai de mult. Mîine dimineaţă te duc la mine acasă, aici sînt prea mulţi ochi.

Padmée se uita calmă la el, încercînd să înţeleagă ce-a vrut să-i spună.

- Dar... eu nu ştiu ce s-a întîmplat cu mine. Nu-mi amintesc nimic, nu ştiam nici că mă cheamă Padmée. Poate că nici nu sînt Padmée pe care o aşteptaţi dumneavoastră.

Igmar o ascultă atent, lăsînd să-i scape o privire plină de ură, apoi se ridică de pe marginea patului îndreptîndu-se spre uşă.

- Bine, îi răspunse. Să zicem că te cred. Apoi continuă pe un ton rece, închizînd uşa în urma lui: O să te fac eu să-ţi aminteşti...

Padmée se întristă. Închise ochii şi încercă să se concentreze. Nu, nu reuşea să-şi amintească nici o frîntură din ceea ce fusese înainte de... înainte de... Ce? Oftă prelung. La urma urmei, doctorul ăsta avea aerul unui bătrînel simpatic şi cu toane, dar pînă îşi va recăpăta memoria trebuia să-i suporte prezenţa. Se va obişnui cu ideea, n-avea ce face deocamdată. Se ridică încet din pat, cu oarece eforturi, pentru că la fiecare mişcare simţea durere în tot corpul. Îşi studie îmbrăcămintea: un fel de salopetă bleumarin, nu prea strîmtă, cu o centură lată în talie. Întinse braţul drept şi mîngîie materialul mătăsos cu cealaltă mînă. Culoarea deveni, pentru cîteva secunde, mai deschisă acolo unde trecuse palma ei. Apropie braţul de globul fluorescent de deasupra patului şi constată că mîneca se decolora pînă la argintiu. Deci materialul avea senzori termici. Zîmbi; de unde ştia aceste cuvinte, „senzori termici"? Începea să-şi amintească? Păşi apoi spre fereastră şi dădu la o parte draperia groasă. Afară era noapte, doar lumina de la o cameră alăturată se proiecta pe o alee cu pietriş roz şi un colţ de peluză. Tresări iritată de verdele ierbii. Parcă nu trebuia să fie aşa, nu verde ci... altfel.

Taheena intrase încet şi nu înainta ca să n-o sperie. Cînd lăsă draperia se întoarse şi o văzu.

- Ţi-am adus ceva de mîncare, spuse ea cu stînjeneală în glas. Aşeză tava pe măsuţa de lîngă pat.

- Boabele astea albe ce sînt? întrebă Padmée.

- Orez. Iar frunzele verzi sînt de lăptucă.

- Lichidul din pahar e suc de portocale, nu-i aşa?

- Da, rîse Taheena surprinsă. Cum ai ghicit?

- Ştii, parcă aş avea în cap nişte sertare din care scot cuvintele. Am un dicţionar întreg, probabil, doar amintiri nu am, explică Padmée în timp ce gusta din mîncare.

- Cu tine o să meargă mai uşor. Am mai avut şi alţi pacienţi amnezici, dar progresau foarte greu. Mă duc să-l chem pe doctorul Shaunteroy, poate-ţi face o şedinţă mnemică chiar în seara asta.

- O şedinţă cum? întrebă Padmée nedumerită.

- Mnemică, adică de aducere aminte, spuse Taheena ieşind.

De afară se auzeau zgomote depărtate şi foşnetul vîntului. Instinctiv, cu un gest firesc, duse mîna la gît răsfirîndu-şi degetele prin lănţişorul pe care nu-l simţise pînă atunci. Se opri la jumătatea gestului şi îl scoase de la gît. La mijloc avea o plăcuţă din metal galben pe care scria „Moeris".

Uşa se deschise cu zgomot, făcînd-o să tresară. Doctorul Shaunteroy intrase şi ea nu-şi putu ascunde uimirea: unde era „bătrînelul simpatic şi cu toane" pe care îl văzuse în persoana lui? În jumătatea de oră care trecuse de la trezirea ei, parcă devenise alt om. O nelinişte ciudată i se strecură în suflet şi, pentru

prima oară, îl privi cu teamă pe Igmar.

- Ce ai în mînă? o întrebă.

Padmée se dezmetici şi îi întinse lănţişorul. Era convinsă că fusese victima unei confuzii şi aştepta cîteva cuvinte de scuză.

- Asta nu demonstrează nimic, o dezamăgi doctorul.

Părea foarte bine dispus şi siguranţa pe care o afişa avu darul s-o descumpănească pe Padmée. Realiza că nu era decît un instrument în mîinile lui şi ar fi putut face orice i-ar fi cerut în acel moment, fără nici o împotrivire. O rugă să stea perfect întinsă, apoi scoase din buzunar o placă metalică, subţire, din care porneau mai multe fire cu pastile, deasemenea, metalice la capete. Îi puse placa pe frunte, iar capetele firelor le aşeză pe diferite zone ale corpului. Aderau imediat pe piele şi pe îmbrăcăminte. Fără să-i fi cerut vreo lămurire, Igmar vorbi:

- Aparatul ăsta îţi amplifică emisia de biounde. Captatorii i-am aplicat în regiunile plexurilor nervoase; energia ajunge în cutia de rezonanţă şi de aici trece înapoi la captatorii-emitori în acelaşi timp.

- Un fel de feed-back? sugeră Padmée.

- Exact, zîmbi Igmar. Vezi, ai şi început să-ţi aminteşti cîte ceva. Poate eşti şi tu medic sau fizician, cine ştie?

- Parcă spuneai că mă aşteptai, deci ştii cine sînt, replică Padmée.

Igmar nu-i răspunse.

- Închide ochii şi relaxează-te. Vei simţi durere şi-ţi vor apărea în minte nişte imagini, ca flashurile unui aparat fotografic. Să spui cu voce tare tot ce vizualizezi şi tot ce-ţi trece prin cap în acel moment. Gata?

- Da.

Durerea ţîşni din plexul solar atît de ascuţită că nu lipsi mult s-o vadă materială, ca un tentacul care-i aspira carnea şi sîngele. Apoi se infiltră în abdomen, piept, mîini şi picioare. Cercul din jurul capului, de care era fixată plăcuţa, devenise incandescent. Se simţi transportată mental la graniţa dintre viaţă şi moarte. Vag, ştia că se află întinsă pe un pat într-o cameră de spital. Prezenţa lui Igmar era însă foarte acută, ca şi cum ar fi însoţit-o efectiv în această călătorie în subconştient. Apoi se stîrni haosul de imagini şi senzaţii. Era supusă unor torturi între zidurile unei temniţe umede şi întunecate. O presă de lemn îi zdrobea literalmente trupul, dar nu spunea nimic. Nu trăda pe nimeni. Îl auzea pe Igmar ca de undeva de departe, deşi ştia că e lîngă ea:

- Vorbeşte, spune tot ce vezi şi simţi. Repetă! Încă o dată!

Nu-şi dădea seama dacă-l asculta sau nu. Vocea ei i se părea un vaiet discontinuu, o tînguire la care era veşnic condamnată.

Camera de tortură dispăru şi se văzu în întuneric, cu o rochie albă şi două vipere pe piept; toată durerea se concentră brusc în jurul gîtului - atîrna de o spînzurătoare, din care alunecă şi căzu într-un rug aprins, cu mîinile legate la spate. În jur erau alte ruguri cu trupuri de femei sacrificate. Cînd petalele flăcărilor i se apropiară de ochi, îi închise şi începu să ţipe. Din gîtlej nu-i ieşi decît un şuvoi de sînge. În timp ce crocodilul o înşfăcase de picior şi o trăgea în mlaştină, mai avu timp să vadă ghearele înroşite ale tigrului. Apa deveni limpede. Ieşi la suprafaţă, apoi intră în oraşul de pe mal şi într-o clădire masivă cu coridoare capitonate în catifea vişinie. Deschise o uşă. Se văzu legată fedeleş de un scaun, balansîndu-se spre o oglindă pe care reuşi s-o spargă în cădere.

Parcă o mai lăsase durerea. Îl auzi clar pe Igmar:

- Cine eşti?

- Agent dublu, rîse ea.

- Pentru cine lucrezi?

Padmée se gîndi puţin.

- Ce-i aia „Wermacht"? Asta mi-a venit în minte.

Nu mai auzi răspunsul. Chinul se cuibărise din nou în fiinţa ei. Într-o sală de balet, instructorul îi răsuci prea mult glezna. Se ghemui de durere. „Nu cred în republică!" şopti, şi ghilotina îi desprinse capul de trunchi. Într-un bazar, copil fiind, furase o portocală, pentru care primea cincizeci de bice la tălpi. Apoi mergea printr-o piaţă, privind în jos, spre mozaic. Sandalele cu curele subţiri, pînă sub genunchi, nu puteau să-i ascundă lipsa unor degete de la picioare. Noaptea alunecă rapid peste stradă şi căzu în balta murdară cu un cuţit înfipt în spate. Se întoarse cu faţa în sus; pînă la jumătate era sub dărîmăturile unui zid, alături de munţi de moloz. Deodată se făcu beznă.

- Mi-e sete...

- Repetă, îl auzi pe Igmar.

- Mi-e sete... mi-e sete...

- Ce vezi?

- Cerul... şi sînt într-un tunel roşu aprins, mă învîrt o dată cu el...

- Ieşi la lumină! porunci Igmar.

- Nu pot...

- Încearcă, trebuie să poţi. Deschide ochii.

Padmée îl ascultă fără convingere. Parcă nu-şi revenise de tot. Igmar arăta foarte obosit, ca şi cum ar fi trăit el toate acestea. Doar privirea îi era strălucitoare şi vie. Îşi strînse amplificatorul de biounde şi dădu să plece. Padmée începu să tremure şi se strînse ghem sub amintirea unei întinderi de gheaţă. Doctorul se apropie repede.

- Ce este? Ce vezi?

- Nimic... mi-a trecut cînd te-ai apropiat.

Igmar zîmbi măgulit. Îi trase pătura albă pînă la gît.

- Cum te cheamă?

- Padmée, veni răspunsul.

- Unde te afli?

- Într-un vis din care nu vreau să mă mai trezesc.

- Bine, suspină Igmar. Atunci, noapte bună.

Stinse lumina şi închise încet uşa în urma lui.

Răcoarea dimineţii pătrunse în cameră o dată cu adierea vîntului. Se trezise mai devreme, dar îi plăcea să mai moţăie un pic. Nu auzise cînd Taheena i-a adus micul dejun şi nici cînd a deschis geamul. Coşmarul începutului de ieri i se păru petrecut cîndva, de mult. Acum nu mai voia să ştie ce se întîmplase cu ea, cum ajunsese acolo. Se ridică din pat şi se duse la fereastră. Verdele ierbii, ca şi albastrul cerului senin, o iritară din nou. Aceeaşi senzaţie de culori artificiale, fără să-şi poată aminti nuanţa lor reală. Da... trebuia totuşi să afle ce căuta,

sau pe cine.

Prezenţa lui Igmar îi tulbură şirul gîndurilor.

- Ai dormit bine? Ce-ai visat azi noapte? începu el fără formule de protocol.

- Nu mai ţin minte. Cred că n-am visat nimic.

- Încalţă-te şi să mergem. Ţi-am spus că nu te ţin aici.

Coborî treptele cu oarecare greutate. Durerea resimţită ieri seară mai persista într-o formă mult atenuată. Ajunsă în stradă, privea totul ca un copil care descoperă lumea. Nici un colţişor nu părea să-i fie cunoscut. În mulţimea de amintiri relevate aseară nu văzuse nimic asemănător. Începu să se îndoiască de ceea ce trăise; cum puteau fi amintirile ei, cînd se văzuse de fiecare dată cu alt chip, uneori bărbat, alteori femeie, şi vizualizase atîtea morţi - doar nu putea nimeni să învieze?... Şi totuşi, dincolo de trupurile acelea ştia că era EA; ştia că era Padmée, indiferent de numele purtate de corpurile din carne şi sînge, care-i serviseră de vehicul. Şi-atunci, dacă ocupa un trup, ca melcul cochilia sa, cine era ea? Din ce univers intrase în această lume? Ce avea de făcut, de ce i se întîmplau toate astea?

Doctorul Shaunteroy îi observă concentrarea şi o ţinea de mînă aproape tîrînd-o după el prin furnicarul de oameni şi maşini.

- Am ajuns, Padmée, îi spuse oprindu-se în faţa unei căsuţe cochete înconjurată de pomi şi verdeaţă. Dînd cu ochii de vegetaţie, se enervă din nou.

- Igmar, de ce am impresia că frunzele trebuie să aibă altă culoare? Verdele ăsta mi se pare foarte nelalocul lui.

- Şi cum ai vrea tu să fie? o întrebă pe un ton voit indiferent.

- Nu ştiu, dar şi cerul e nefiresc. Restul nu mă deranjează.

- Încă, făcu Igmar pe enigmaticul.

- Nu vrei să mă ajuţi deloc, îi reproşă Padmée.

- Ba eu te ajut, tu nu...

- De ce nu-mi spui nimic? Unde m-aţi găsit, cine sînt şi la urma urmei, tu cine eşti şi cine ţi-a dat dreptul să te joci cu mine profitînd de amnezia mea? izbuci Padmée furioasă.

- Nu mă joc cu tine, asta să-ţi intre bine în cap, vorbi Igmar răspicat, aşezîndu-se pe treptele din faţa intrării. Îşi trecu mîna prin părul lung, strîns cu o panglică la spate, privind-o pe Padmée ca şi cum în clipa următoare avea s-o piardă pentru totdeauna. Îşi căuta cuvintele, aproape că nu ştia cum să continue.

- Ştiam că vei veni. Te aşteptam de... de multă vreme. Dar nu credeam că o să accepţi jocul lor, de ce ai ales tocmai modul ăsta de a le face pe plac? De ce faci tot posibilul să nu-ţi aminteşti de mine? Ai ocolit foarte abil toate existenţele în care am fost împreună; numai noi putem face asta, oamenii îşi amintesc orice amănunt, fie că le convine sau nu. Ce se întîmplă cu tine, ţi-e ruşine că sînt un condamnat? Am să încalc toate regulamentele din toate nivelurile existenţei, pentru că oamenii au dreptul să afle ce pot deveni peste milioane de ani. Dar de ce să nu devină ca noi acum?

Se opri. Padmée crezuse la început că doctorul nu e în toate minţile. Apoi simţi că spune adevărul, dar nu înţelegea cu mintea; doar sufletul îi era răscolit de amintiri rămase în subsolul conştiinţei, nemaiavînd răbdare să fie scoase la lumină.

Se ridicară de pe trepte încet, ca nişte roboţi, goliţi de gînduri şi emoţii. Igmar deschise uşa, invitînd-o cu un gest înăuntru.

- Eu trebuie să mă întorc la clinică. Poţi face tot ce doreşti: să citeşti, să asculţi muzică, orice. O să-ţi trimit pe Taheena ca să nu te plictiseşti.

Dădu să plece, dar se întoarse pe jumătate, ezitînd s-o privească în ochi.

- Şi... dacă te ajută cu ceva, să ştii că o echipă de salvare de la Societatea de Geofizică te-a găsit inconştientă în Kalahari.

Padmée aprobă din cap, nefiind în stare încă să scoată vreun cuvînt. La ce putea s-o ajute? Kalahari? Geofizica? I se păreau litere înşiruite într-o anume ordine, care n-aveau nici o legătură cu ea. Intră în holul îngust şi avu un şoc cînd se văzu în oglindă: imaginea fetei mignone cu părul scurt, castaniu, şi ochi întunecaţi îi era total străină. Trecu în camera următoare, largă şi cu gust mobilată. O bibliotecă imensă ocupa un perete întreg. N-avea chef să citească, nici nu era sigură că ar fi priceput mare lucru. Voia în schimb să asculte muzică, însă nu ştia cum să se descurce. Pe biroul de lîngă fereastră era o cutie metalică plină de taste colorate, cu un ecran în stînga. Ar fi fost tentată să le atingă, dar îi era teamă să nu strice ceva. Alături găsi o hîrtie împăturită. O luă între două degete, ferindu-se parcă să nu lase amprente. Apoi o desfăcu încet, cu aerul descoperirii cine ştie cărui mister teribil. Parcurse primele cuvinte şi izbucni în rîs. Era pentru ea: „Dacă vrei să-ţi pui muzică, apasă butonul portocaliu. Cînd se termină banda, se decuplează singur. Mîncare îţi face automatul din bucătărie - apeşi pe prima tastă şi îi spui ce vrei şi el vorbeşte, dar iartă-l dacă-ţi spune bancuri proaste, are un virus mutant în memorie. La comanda „taci" se face că nu te aude şi turuie în continuare. Îl decuplezi cu aceeaşi tastă. Distracţie plăcută!" semnat, Igmar. Avea şi un post scriptum, care suna aşa: „N-am specificat pentru cine e biletul. Curioasă cum te ştiu, precis n-ai avut linişte pînă nu l-ai citit."

Muzica o învăluia uşor, transmiţîndu-i un sentiment de imponderabilitate. Se aşezase confortabil într-un fotoliu pufos, cu picioarele sprijinite de tăblia biroului. Ascultînd muzica aceea orchestrală, ca o armonie de culori sonore, începu s-o obsedeze cuvîntul „Kalahari". Se aplecă peste calculator, încercînd să depisteze cum îl putea deschide. Avea un singur buton roşu. Nici nu-l atinse bine, că ecranul se lumină. Scrise pe el „Kalahari" şi un semn de întrebare. Cum nu apărea altceva, se gîndi să-l întrebe pe automatul din bucătărie.

- Salut, pe mine mă cheamă Tutankamon. Pe tine?

- Padmée, reuşi să articuleze printre hohote de rîs. Numele i se păru foarte hazliu. Avea simţul umorului doctorul ei.

- Îţi place să rîzi? Atunci să-ţi spun bancul cu papagalii. Doi papagali stau...

- Nu, nu, opreşte-te! Te rog, Tutankamon! Vreau să te întreb ceva: tu ştii cum pot să aflu o informaţie de la calculator?

- Nu, dar dacă vrei o reţetă de la mine, şi, fie vorba între noi, am nişte specialităţi din termite dulci cum n-are altul din seria mea, formulezi numele reţetei şi atingi semnul cu două linii una sub alta, după care îţi dau o copie scrisă prin fanta aceea laterală. Acum să continui: doi papag...

Padmée se grăbi să-l decupleze. „Cam vorbăreţ, Tutankamon ăsta. Avea chef de conversaţie, da' eu n-am timp de el acum."

Pe ecran apăru următorul text:

KALAHARI - regiune semideşertică în sudul Africii.

Depresiune de 900 - 1300 m altitudine, mărginită de podişuri înalte şi acoperită de nisipuri.

Climă tropical-uscată.

Vegetaţie: în nord savană, în centru semideşert, în sud deşert cu dune, lipsit de asociaţii vegetale.

* Pentru imagine atinge @

Padmée se conformă. Mai întîi ecranul căpătă consistenţă, apoi se contură figura în relief a Africii. După cîteva secunde, imaginea porni să se mărească alunecînd spre sud, acolo unde era deşertul Kalahari.

Simţi că se învîrte totul în jurul ei. Dune... nisipul şi mogîldeaţa argintie... tunelul de spirale purpurii... amintirile, amintirile EI!... cercurile de lumină învîrtindu-se în sensuri contrarii, spaţii, niveluri de existenţă... „A nimerit pe centrul primar de energie"... pulsaţii... „Ne-a tras pe sfoară!"... zgomote seci, intermitente... „Să nu-mi faci vreo figură, că te anihilez înainte de a ajunge acolo!" „Va avea numai variabile pe parcurs... numai variabile... variabile..."

- Nu, nuuu!!! Aniel!!!

Muzica încetase, ecranul calculatorului era mat, iar afară se înserase. Era tot în fotoliu, străină de lumea aceea, de lucrurile din jur, de propriul ei corp. Igmar se apropie şi o cuprinse de umeri.

- Te-am lăsat să dormi, deşi plîngeai în somn. De ce te chinui?

- La asta să-mi răspunzi tu, Aniel!

- În sfîrşit... Nu mai speram să-mi aud numele din gura ta. Şi? Povesteşte-mi ce mai e prin nivelul 7?

- Nimic interesant. Lomar s-a ramolit de tot şi nu mai vrea să cedeze locul altuia. A început să controleze toate sectoarele şi, mai nou, se încarcă la perioade mici ca să devină telepat, ca ăia de pe Tehutis. Să ne citească gîndurile la toţi, vezi Doamne!

- Şi nu se găseşte nimeni să-l anihileze? întrebă Igmar aşezîndu-se pe covor, cu spatele sprijinit de piciorul fotoliului.

- Oricum, nu mai are mult ca energic. Peste cîţiva cicli trece în hiperfizice, degeaba îşi prelungeşte starea asta.

- Şi ceilalţi? Swami, Lycon?

- Swami e un dulce, ca de obicei. Tot la „Juridic" a rămas. Lycon în schimb e practic nul. Iroks a vrut să-l teleporteze din nivelul 3. A reglat rezonatorii aiurea şi între 3 şi 4 a ratat traiectoria porţilor de energie alfa. A rămas agăţat între nivele, sărmanul Lycon. Şi ca să scape de „izolator", nesuferitul de Iroks a menţionat în raport că totul s-a petrecut din vina lui Lycon, după ce introdusese date false în biograma iniţială.

- Eu n-am înţeles niciodată ce caută el la „Biograme". Tu cum de-ai nimerit o viaţă principală?

Padmée rîse scurt.

- Ce viaţă principală? L-am dus de nas!

- Cum, nu eşti Moeris, fiica lui...? şi arătă cu degetul în sus.

- Nici o Moeris. Trebuie să fiu o nebună care se sinucide la 21 de ani. Cînd mi-a băgat biograma în memoria latentă, am respins-o. Greu, că prima dată m-a prins mineralul de Irkos. Mi-am scos-o pe drum. Am deviat unghiul de incidenţă şi am avut norocul să găsesc trupul ăsta muribund în deşert. Altfel...

- Cînd ai deviat unghiul te-ai văzut într-un tunel de spirale roşii?

- Da. De ce mă-ntrebi?

- Of, Doamne! suspină Igmar, acoperindu-şi faţa cu mîinile.

- Ce este? se îngrijoră Padmée. Doar am încălcat şi eu regulamentul şi vom merge împreună în nivelul zero.

Igmar tăcea. Se ridică de pe covor, aduse şi celălalt fotoliu lîngă fereastră, apoi o întrebă:

- Vrei să aprind lumina?

- Nu. Îmi place aşa. Văd stelele.

Igmar se aşeză şi, cu glas scăzut, începu:

- Nu vom merge împreună în nivelul zero. Nu ştii ce vorbeşti cînd spui asta aşa de senină. Te rog, nu mă întrerupe. Simt că dacă nu mă laşi să spun tot acum, n-am s-o mai fac niciodată. Înainte însă, să-ţi explic de ce. Ai intrat pe centru energetic maxim, ştii. Nu ţi se poate recalcula nimic în cazul ăsta. Toate variantele probabile au aceeaşi şansă de a se concretiza; nu depinde decît de tine pe care din ele le alegi. Fiind îngrădită de percepţia a doar patru dimensiuni - trei de spaţiu şi una de timp - nu poţi fi blamată dacă n-o alegi pe cea mai bună. Singura ta vină rămîne devierea unghiului temporal, dar de data asta nu rişti nici cei cîţiva cicli de „izolator".

- Te iau cu mine oriunde ar fi să merg, spuse Padmée pe nerăsuflate.

- Te-am rugat să nu mă întrerupi. Plecasem în nivelul zero. M-au adus la dimensiunile unei lentile de lumină verde, iar cînd am ajuns acolo, eram un punct. E groaznic să rezişti într-o singură dimensiune a spaţiului, în non-timp. Nu ştiu cît am stat aşa, imobil. Nu trebuia să ies din timp, dar Irkos, probabil din exces de zel, mi-a dat un impuls puternic. Nu s-a gîndit la consecinţe. M-am simţit aspirat spre mine însumi; îmi închipuiam că urma să încetez să mai exist. Dar non-existenţa e un paradox. Viaţa persistă, doar forma dispare. Cînd am reuşit acel colaps, devenisem un antipunct, adică o sferă infinită. Nu mai eram în nivelul zero, ci în plus infinit. Doar că mă suprapuneam cu o entitate informaţională care ocupa acelaşi infinit cu al meu. Vedeam tot, cuprindeam tot în mine însumi: toate universurile trecute, prezente şi viitoare. Nu aveam noţiunea de „acolo" sau de „atunci". Totul era „acum" şi „aici". Eu eram timpul şi spaţiul. Vedeam tot ce se petrecea cu noi, de exemplu, din nivelul 7. Ştiam ce urmează să se întîmple, detaliu cu detaliu. Nivelurile se întrepătrund. Doar stările pe care le parcurgem ne

împiedică să percepem timpul și spațiul altfel decît pe bucățele. Probabil că într-o zi vom atinge și noi starea aceea pur informațională, dar mă îndoiesc că ne vom părăsi individualitatea pentru a forma o singură entitate nesfîrșită. Timpul e plin de capcane și n-avem întotdeauna puterea de a le evita. Ba chiar sîntem irezistibil atrași de ele. Tu ai căzut într-o astfel de capcană cînd te-ai decis să deviezi unghiul de incidență. Cu psihocîmpul tău ai spulberat-o în mii de unități temporale. Prea tîrziu, însă. Efectul se declanșase deja. Și cineva trebuie să o refacă. Un efect nu poate exista în afara cauzei care l-a produs, iar timpul nu poate avea spărturi. Dar, cum îți spusesem, eram în același loc cu ființa de gînduri, dacă pot spune așa. Și asta nu putea dura. Am ales atunci o existență în nivelul 2, în care Swami mă depista, iar eu foloseam virusul lui gravitațional pentru a sări în 5, unde urma să te întîlnesc din nou. Erau mai multe posibilități, dar numai în una singură era capcana. N-am văzut ce ascunde în ea bucla aceea temporală; atît am reușit să aflu: ce surprize oferă aceste spirale false de timp, care o dată atinse, devin reale. Așa că am ignorat-o! Am mizat pe simțul tău specific ființelor fragile de a intui apropierea pericolului. Și am pierdut!

- Ce sînt cercurile alea două de lumină pe care le vedem la fiecare materializare? voi să știe Padmée.

- Aha! Simbolul infinitului? E de fapt o spirală dublă. Una se rotește în sensul timpului, e forța de compresiune, cealaltă se rotește invers, e forța de expansiune. La scara universului, sînt întotdeauna egale, dar pe secțiuni, nu. Cînd ne materializăm în alt nivel, ne folosim de expansiune. Prima cîștigă teren treptat și la un moment dat, revenim de unde am plecat. Mai departe n-ai nevoie să știi. E tîrziu și sînt obosit, iar mîine trebuie să mă trezesc devreme. Am un caz deosebit la clinică. Noapte bună!

Padmée îl urmări cu privirea; părea o umbră gîrbovită și plictisită de viață. Gîndurile o copleșau, simțea că se sufocă. Deschise fereastra. Undeva în depărtare se zărea o palidă lumină roșie.

Adormise în fotoliu, ghemuită. Un sunet melodios o trezi. Taheena suna la ușă. Era schimbată la față.

- Padmée, domnul doctor a... a... murit azi dimineață, reuși să îngaime printre sughițuri.

- Ce? Nu se poate! Cum?

- A încercat să repare un bisturiu cu laser și nu era decuplat de la sursă. Raza i-a trecut drept prin inimă. L-a găsit... l-a găsit...

Taheena nu-și mai putu stăpîni lacrimile.

- Îți mulțumesc că te-ai gîndit la mine. Du-te înapoi, vin și eu.

Lăsă ușa deschisă în urma ei; picioarele îi deveniseră de plumb. Înțelese: ea greșise și el îi plătea greșeala. Non-existența nu era un paradox; era o capcană a timpului, în care nu mai pica nimeni ca s-o facă reală, era o veșnică probabilitate. De ce? De ce? Dau toate existențele mele viitoare ca să-l aduc înapoi!

„Nu se mai poate, Padmée!" îi auzi vocea ca un ecou. „Ai uitat? Timpul nu poate avea fisuri..."

- Și eu ce fac? își strigă ea durerea. Ce să fac?

„Trăiește, Padmée.", răspunse ecoul. „Trăiește!"

TNM din Buzău - presupun, din subiectul „pastilelor" trimise că sînteți elev. Dacă supoziția mea este justă, faptul că actualele texte nu sînt la un nivel publicabil nu trebuie să vă descurajeze prea tare. Proza este, cel mai adesea o artă a maturității. Iar între 15 și 20 de ani evoluția celor pasionați de scris este adesea surprinzătoare. Îngrijiți-vă mai atent de formularea clară a propozițiilor și de creșterea bagajului de cuvinte folosit. Orice scriitor consultă dicționarele și dacă nu aveți niciunul în casă, puteți apela la cele ale bibliotecilor. De asemenea v-aș recomanda elaborarea ipotezelor pornind de la cunoștințele pe care le aveți, fie și consultînd cărțile de școală. În privința cadrului acțiunii, este bine că v-ați orientat către mediul școlar, pe care îl cunoașteți, dar trebuie să mai exersați, răbdător, în actul narării. Și nu omiteți nici descrierile. Contribuie la crearea atmosferei. Succes.

În urma jurizării la Concursul „Dan Merișca" organizat cu prilejul zilelor Quasar - Iași - noiembrie 1992 am reținut pentru publicare o serie de texte anunțate cu acel prilej. Semnalez mai jos titlurile a trei texte ale căror autori nu au putut fi identificați: ***Gaura și Jungla*** *(motto: „dreptul de a trăi") și* ***Operațiune Imposibilă*** *(fără motto). Îi rog pe autori sau pe conducătorii de cenacluri care știu cine sînt autorii să-mi comunice urgent numele și adresele autorilor pentru a le putea înainta redacției.*

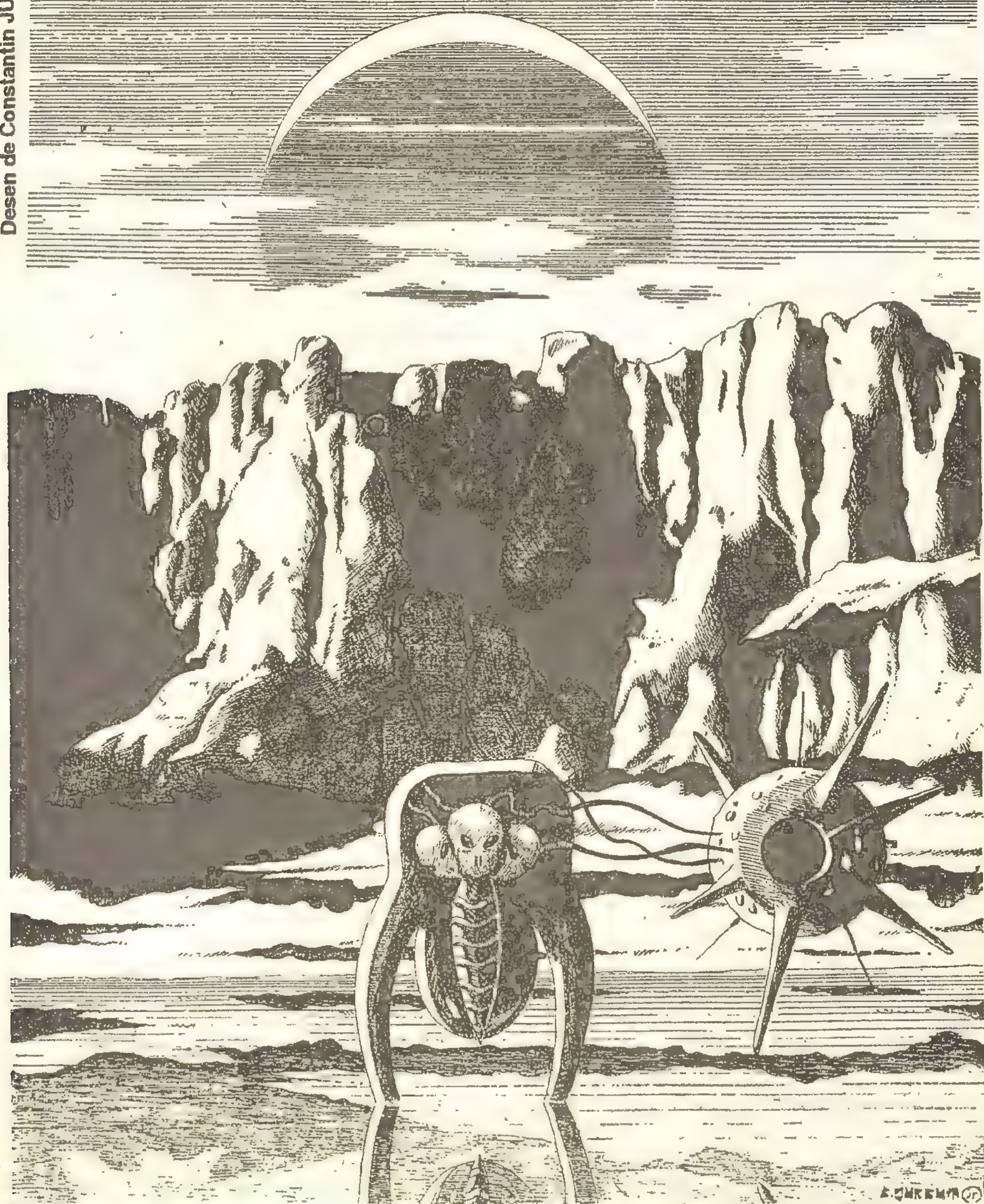
MIRCEA ACHIM - „Doctorul de inimi" aparține mai degrabă fantasticului. „Metropola" însă are destule semne bune (parcă ar fi scrisă de altă persoană...). Mai încercați.

ICLOZAN ADRIAN - „Decor" dovedește aptitudini, totuși tema „cuștii", așa cum este dezvoltată în povestire, nu depășește banalul. Vă așteptăm cu alte lucrări.

GURGU CONSTANTIN - Imaginație excelentă în „Minunata...", deși aș fi fost mai exigent la unele denumiri (vezi „plăceritoarea" - prea direct, după gustul meu). Treceți pe la redacție, dacă sînteți de acord cu modificări/rescrieri, sau trimiteți altceva.

MIHAIL GRĂMESCU
MIHAI-DAN PAVELESCU

Desen de Constantin JURCUT

PHILIP K. DICK

LOTERIE SOLARĂ

UNSPREZECE

La 5:30 a.m., racheta blindată coborî în centrul a ceea ce odinioară fusese Londra. În fața și-n spatele ei, nave de transport cu siluete fusiforme șuierau aterizînd lin, din ele revărsîndu-se trupe înarmate, care se răspîndiră iute, ocupînd poziții din care să intercepteze patrule de poliție răzlețite ale Directoratului.

În cîteva minute, clădirea veche și decrepită care adăpostise birourile Societății Preston fusese înconjurată.

Reese Verrick, într-o manta grea de postav și încălțat cu cizme, coborî din rachetă și-i urmă pe muncitorii constructori pe trotuar, dînd ocol clădirii. Aerul era glacial și tăios; casele și străzile erau pătrunse încă de umezeala nopții; structurile tăcute și cenușii nu lăsau să răzbată nici un semn de viață.

- Asta-i locul, spuse șeful de echipă. Hambarul ăsta vechi este al lor. Arătă spre curtea presărată cu moloz și gunoaie: Monumentul e acolo.

Verrick păși înaintea șefului de echipă, pe cărarea acoperită cu bucăți de tencuială, ce ducea spre curte. Muncitorii se și apucaseră să dărîme monumentul din oțel și plastic. Cubul de plastic îngălbenit - cripta lui John Preston - fusese tras jos și se odihnea pe betonul înghețat, printre gunoaiele și hîrtiile care se adunaseră acolo în decursul lunilor. Înăuntru, în cripta translucidă, silueta mumificată alunecase puțin într-o parte; fața era ascunsă de un braț subțire precum o țeavă, aruncat peste ochelari și nas.

- Deci acesta este John Preston, rosti Verrick, dus pe gînduri.

Șeful de echipă se aplecă și începu să examineze locurile unde se îmbinau laturile criptei.

- Este sigilată în vid, desigur. Dacă o deschidem aici se va pulveriza în mii și mii de particule.

Verrick ezită.

- Bine, încuviință împotriva voinței lui. Duceți totul în laboratoare. O s-o deschidem acolo.

Echipele de muncitori care pătrunseseră în clădire apărură cu brațele încărcate de broșuri, benzi, dosare, mobilă, lămpi, haine, nenumărate cutii de hîrtie nescrisă și accesorii pentru imprimante.

- Aici e o magazie în toată regula, îi spuse unul dintre ei șefului de echipă. Au tot felul de mormane de vechituri, pînă-n tavan. Se pare că am dat și de un perete fals și un fel de cameră de întrunire subterană. Dărîmăm peretele ca să intrăm acolo.

Acesta era sediul sărăcăcios și neîngrijit din care operase Societatea. Verrick se plimbă prin clădire și ajunse în biroul din față. Echipele de muncitori adunau tot ce le pica sub ochi; nu mai rămîneau decît pereții goi, pătați de apă, jupuiți, murdari. Din biroul din față ieșeai într-un hol galben. Verrick porni prin el, pe lîngă o fotografie prăfuită și pătată de muște a lui John Preston, atîrnînd încă printre cîteva cîrlige ruginite pentru fulare.

- Să nu uitați asta, spuse către șeful de echipă. Fotografia asta de-aici.

Lîngă fotografie, o porțiune din perete fusese deja smulsă. Un pasaj fals rudimentar se întindea paralel cu holul; muncitorii roiau de jur împrejur, scotocind pasajul în căutarea altor intrări ascunse.

- Presupunem că există și un fel de ieșire de urgență, explică șeful de echipă. Acum sîntem în căutarea ei.

Verrick își încrucișă brațele și studie fotografia lui John Preston. Ca majoritatea nebunilor inofensivi, acesta fusese un omuleț scund. Era o făptură ca o frunză ofilită, măruntă, cu urechi proeminente, zbîrcite, trase în față de ochelari grei cu ramă de baga. Părul aspru și cărunt era răvășit, netuns și nepieptănat, buzele mici, aproape feminine. Bărbia, acoperită cu o miriște de barbă țepoasă, nu era proeminentă, dar sugera dîrzenie și hotărîre. Avea nasul încovoiat, butucănos, mărul lui Adam ieșit mult în relief și gîtul neplăcut la vedere i se ivea din cămașa pătată de mîncare.

Atenția lui Verrick fu atrasă de ochii lui Preston: pătrunzători, arzînd, două orbite cu duritate de oțel, neiertători, mocnind înapoia lentilelor

groase. Preston privea sever, cu mînie, ca un profet din vremurile de demult. O mînă chircită stătea ridicată, cu degetele strîmbate de artrită. Era aproape un gest de sfidare, dar care parcă ar fi vrut mai degrabă *să arate* ceva. Ochii îl priveau pe Verrick cu o încruntare fioroasă; viaţa lor îl făcu să tresară. Chiar din spatele geamului acoperit de un strat gros de praf, ochii apăreau ca mistuiţi de un foc aprins, plini de viaţă şi de o emoţie febrilă. Preston fusese un beteag, neputincios, sfrijit, un cărturar, astronom şi lingvist încovoiat, pe jumătate orb... *Şi mai ce altceva?*

- Am găsit ieşirea secretă, îi spuse şeful de echipă. Duce la un garaj public subteran. Probabil că veneau şi plecau cu maşini obişnuite. Clădirea aceasta pare să fi fost singurul lor sediu. Aveau un fel de cluburi răspîndite pe toată planeta, dar acelea se întruneau în apartamente particulare şi nu numărau mai mult de doi-trei membri fiecare.

- S-a încărcat totul? întrebă Verrick.

- Totul este gata de plecare: cripta, ce-am mai găsit prin clădire şi planuri ale amplasării de aici, pentru reconstrucţie.

Verrick îl urmă înapoi, la nava constructorilor. Cîteva minute mai tîrziu erau în drum spre Farben.

Herb Moore apăru imediat; cubul îngălbenit era coborît încetişor pe masa de lucru din laborator.

- Asta este cripta? întrebă.

- Credeam că eşti branşat la maşinăria lui Pelling, spuse Verrick, scoţîndu-şi mantaua.

Moore nu-i dădu atenţie şi începu să şteargă praful de pe scutul translucid ce acoperea trupul veştejit al lui John Preston.

- Curăţaţi asta imediat, le ordonă tehnicienilor.

- Este vechi, protestă unul. Trebuie să lucrăm cu grijă, altfel se preface în pulbere.

Moore înşfăcă o unealtă tăioasă şi începu să despartă scutul de baza lui.

- Pulbere, pe dracu'! Probabil că a construit asta să-l ţină un milion de ani.

Scutul se despică, fragil şi uscat de vreme. Moore îl smulse şi-l lăsă să cadă şi să se facă ţăndări de podea. Din cubul deschis se ridică un nor de aer stătut, mucezit; roiuri de praf dansară în faţa sa şi-a asistenţilor săi făcîndu-i să tuşească şi să se tragă înapoi. În jurul mesei de lucru se roteau vidcamerele, înregistrînd în permanenţă procedeele şi materialele examinate.

Moore făcu un semn nerăbdător. Doi roboţi MacMillan ridicară trupul stafidit din cubul gol şi-l ţinură suspendat la nivelul ochilor pe suprafaţa lor de forţă magnetică. Moore îl împunse cu o sondă ascuţită; brusc, apucă braţul drept şi-l smuci. Braţul se desprinse fără a opune nici o rezistenţă şi bărbatul rămase cu el în mînă, ţinîndu-l prosteşte.

Trupul era un manechin făcut din plastic.

- Vedeţi? strigă el. Imitaţie! Aruncă braţul pe jos cu violenţă; unul dintre roboţii MacMillan îl prinse înainte să atingă podeaua. Acolo unde fusese ataşat braţul, se căsca o deschizătură. Trupul în sine era gol pe dinăuntru. Îl susţineau coaste de oţel, un schelet făcut de un expert.

Moore îi dădu ocol, întunecat la faţă, mormăind, fără să-i adreseze lui Verrick nici un cuvînt pînă cînd nu examină trupul pe toate părţile. În sfîrşit, apucă de părul manechinului şi trase. Calota craniană se desprinse, descoperind o emisferă de metal, cu luciu stins. Moore zvîrli peruca unuia dintre roboţi şi apoi întoarse spatele „exponatului"

- Arată exact ca în fotografie, remarcă admirativ Verrick.

- Normal! rîse Moore. Întîi a fost făcut manechinul, după care l-au fotografiat. Dar probabil că tot cam aşa arăta şi Preston. Ochii îi scînteiară. Arată, vreau să spun.

Eleanor Stevens se desprinse din grupul de privitori şi se apropie precaută de manechin.

- Dar este ceva nou aici? Munca ta a depăşit de mult stadiul acesta. Să zicem că Preston a adaptat lucrările lui MacMillan, aşa cum ai făcut-o şi tu. A construit un sintetic al lui însuşi, aşa cum tu l-ai construit pe Pelling.

- Ceea ce am auzit noi, spuse Moore, era chiar vocea lui Preston. Nu un sintetizator vocal, artificial. Nu

există două voci care să aibă aceeaşi structură pe bandă. Chiar dacă a modelat un sintetic după propriul său trup...

- Crezi că este încă în viaţă, în propriul său trup? întrebă Eleanor. Asta nu-i cu putinţă!

Moore nu răspunse. Rămăsese pe gînduri, privind manechinul lui John Preston; apucase din nou braţul şi desprindea, mecanic, degetele artificiale unul cîte unul. Eleanor nu mai văzuse niciodată o asemenea expresie pe faţa lui.

- Sinteticul meu, spuse Moore cu voce foarte stinsă, va dura un an. Pe urmă se deteriorează. Nu ţine mai mult de-atît.

- La naiba! mormăi Verrick, dacă nu l-am distrus pe Cartwright într-un an, puţin o să mai conteze asta!

- Eşti sigur că un sintetic nu poate fi construit atît de bine încît benzile audio şi video să..., începu Eleanor, dar Moore o întrerupse.

- Eu nu pot s-o fac, declară, fără nici o inflexiune în glasul în care apăruse o notă stranie. Iar dacă poate fi făcut, mie nici prin cap nu-mi trece cum anume. Brusc, se scutură şi se îndreptă grăbit către uşa laboratorului: Din clipă-n clipă Pelling trebuie să pătrundă în reţeaua defensivă a captatorilor. Vreau să fiu cuplat la aparat atunci cînd se întîmplă asta.

Verrick şi Eleanor Stevens porniră repede pe urmele lui, uitînd cu totul de manechinul lui John Preston.

- Asta trebuie să fie interesant, spuse Verrick scurt, grăbindu-se către biroul lui. Faţa greoaie îi radia de o bucurie anticipată cînd puse rapid în funcţiune ecranul pe care i-l montaseră tehnicienii de la telecomunicaţii. Cu Eleanor nervoasă înapoia lui, Verrick se pregăti pentru vederea lui Keith Pelling care cobora din transportorul intercon pe aerodromul din Batavia.

*

Keith Pelling trase adînc în piept aerul proaspăt şi călduţ, după care privi în jur.

Agitîndu-se emoţionată, Margaret Lloyd cobora în fugă rampa în urma lui.

- Vreau să-l cunoaşteţi pe Walter, domnule Pelling. E pe-aici pe undeva. Of, Doamne! Ce de oameni...

Aerodromul era plin de lume. Navetiştii coborau din transportoare, hoarde de birocraţi ai Directoratului se aşezase în şiruri, aşteptînd să se îmbarce în alte transportoare, spre casă. Grupuri fremătătoare de pasageri aşteptau pline de zarvă navele interplan. Peste tot erau stive de bagaje şi roboţi MacMillan care munceau din greu, într-o larmă constantă de zgomote şi activitate furibundă, voci şi huruit de nave, megafoane, forfotă de maşini şi autobuze de suprafaţă.

Al Davis înregistră toate acestea, oprind trupul Pelling şi aşteptînd-o fără chef pe domnişoara Lloyd să-l ajungă din urmă. Cu cît mai mulţi, cu-atît mai bine: oceanul de sunete îi acoperea propria personalitate mintală.

- Uite-l, gîfîi Margaret Lloyd, cu sînii palpitînd, cu ochii strălucitori, captivată de privelişte. Începu să facă semne frenetice cu mîna. Uite-l, ne-a văzut! Vine încoace!

Un bărbat cu faţa îngustă, la vreo patruzeci şi cinci de ani, îşi croia solemn drum printre grupurile compacte de oameni care vorbeau, rîdeau, asudau. Avea un aer răbdător şi plictisit, un oficial clasificat tipic al Directoratului, o părticică din vasta lui armată de birocraţi.

Făcu şi el semn cu mîna domnişoarei Lloyd şi-i strigă ceva, dar cuvintele fură înghiţite de rumoarea generală.

- Putem cina undeva împreună, îi spuse domnişoara Lloyd lui Pelling. Cunoaşteţi vreun loc? Walter cunoaşte precis; el ştie cam tot ce merită ştiut. Este aici de multă vreme şi a ajuns într-adevăr să... Vocea i se pierdu cîteva momente la trecerea zgomotoasă a unui camion.

Davis nu asculta. El trebuia să nu se oprească din mişcare; trebuia să se descotorosească de fata asta care turuia ca o moară stricată şi de companionul ei între două vîrste şi s-o pornească înspre clădirile Directoratului. Prin mînecă, în mîna

dreaptă, simţea firul subţire alimentînd arma pe care urma s-o acţioneze cu degetul mare. La prima întrezărire a lui Cartwright, prima dată cînd Maestrul Jocului îi apărea în faţa ochilor... o mişcare fulgerătoare a mîinii, cu degetul mare în sus, fluxul de energie pură descătuşată...

În acel moment observă expresia de pe faţa lui Walter.

Al Davis îl manevră orbeşte pe Pelling printre roiurile de oameni, către stradă şi şirurile de maşini de suprafaţă. Walter era un captator, desigur. Momentul de recunoaştere fusese evident atunci cînd prinsese gîndurile lui Davis şi trecerea lui scurtă în revistă a planului asasinării. Un grup de oameni se împrăştie şi trupul lui Pelling se trezi rezemat stîngaci de o balustradă. Cu un salt, Davis îl trecu peste balustradă, pe trotuar.

Privi în jur... şi îl cuprinse panica. În spatele lui, Walter se ţinuse după el.

Porni în jos pe trotuar. ***Nu avea voie să se oprească.*** Ajunse la o intersecţie şi traversă grăbit pe partea cealaltă. Maşini de suprafaţă claxonară şi zvîcniră în jurul lui; nu le băgă în seamă şi-şi continuă goana.

Acum de-abia începu să simtă impactul pe de-a-ntregul. Oricare om de pe stradă putea fi un captator. Cuvîntul trecea de la unul la altul, captat de la o minte la următoarea. Reţeaua de captatori era conectată circular; tocmai dăduse de primul post şi acela fusese detonatorul. Nu avea nici un rost să încerce să-l piardă pe Walter; următorul captator îi va ieşi în cale şi-l va intercepta.

Se opri, apoi se repezi într-un magazin. Se trezi înconjurat de ţesături şi materiale, în toate părţile o etalare de culori şi texturi care-ţi luau ochii. Cîteva femei îmbrăcate cu gust examinau şi cumpărau, fără să se grăbească. El ţîşni, pe lîngă o tejghea, către ieşirea din spate.

La uşă, un funcţionar îi tăie calea, un bărbat într-un costum albastru, cu o faţă puhavă şi roşie de indignare.

- Hei, n-ai ce căuta pe-aici! Cine naiba te crezi? Corpul lui gras i se înfipse în drum.

Mintea lui Davis lucra frenetic. Simţi ca prin ceaţă, mai degrabă decît văzu, grupul de siluete pătrunzînd fără zgomot prin intrarea principală din spatele lui. Se aplecă cît putu mai jos şi se năpusti pe lîngă funcţionarul uluit, de-a lungul unui culoar printre tejghele. Se rostogoli peste o bătrînă cuprinsă de spaimă şi ieşi lîngă un imens raft plin cu mărfuri, care se rotea maiestuos pentru a-şi etala anatomia. Ce să facă acum? Ambele uşi erau blocate; căzuse în cursă. Gîndi sălbatic, disperat. Ce să facă?

În timp ce încerca să ia o hotărîre, un fîşîit silenţios îl culese şi-l trînti violent de inelul protector care-i încercuia trupul. Era din nou înapoi la Farben.

În faţa ochilor lui, un Pelling în miniatură alerga şi ţîşnea pe ecranul microscopic. Operatorul următor lucra deja la rezolvarea problemei evadării, dar pe Davis nu-l mai interesa. Se lăsă moale în scaun şi îngădui complexului de sîrme şi sîrmuliţe conectate la corpul lui - corpul lui ***real*** - să dreneze valurile de andrenalină care-i înecau pieptul şi inima.

Un alt buton roşu, nu al său, era aprins. Putea acum să ignore zgomotele ascuţite care-i zgîriau urechile; altcineva trebuia să găsească răspunsul, pentru un timp. Davis încercă să ridice mîna pînă la talismanul de sub cămaşă, dar nu-i dădu voie inelul protector. Nu mai conta; era deja în siguranţă.

Pe ecran, Keith Pelling trecu ca o flacără prin vitrina de plastic a luxosului magazin de mode, topind-o, şi fugi, poticnindu-se, pe stradă. Oamenii scoaseră strigăte de groază; domneau hărmălaia şi confuzia.

Funcţionarul gras şi stacojiu la faţă rămăsese împietrit. În timp ce toţi ceilalţi alergau de colo-colo înnebuniţi, el stătea nemişcat, cu buzele zvîcnind, trupul zguduit de spasme convulsive. Saliva îi picura din gura cu buze groase. Ochii i se dădură peste cap. Dintr-o dată, se prăbuşi într-o grămadă inertă.

Scena se schimbă, cu Pelling scăpînd din grupul de oameni îngrămădiţi în jurul faţadei magazinului. Funcţionarul nu se mai

vedea. Al Davis era nedumerit. Îl distrusese Pelling? Luase viteză, sprinten, pe trotuar; învelişul îi era construit pentru mişcare rapidă. Dădu un colţ, ezită şi apoi dispăru într-o sală de cinematograf.

Sala era cufundată în întuneric. Pelling orbecăi, deconcertat: o strategie proastă, îşi dădu Davis seama. Întunericul nu-i va afecta pe captatori, care nu se bazau pe văz, ci pe contact telepatic. Mintea operatorului era la fel de descoperită în întuneric ca în plină zi, iar mişcările îi erau împiedicate.

Operatorul îşi dădu acum seama de greşeală şi căută o ieşire. Deja însă de el se apropiau forme vagi. Siluetele cercetătoare nu erau pe de-a-ntregul vizibile. Pelling şovăi, apoi o zbughi într-o toaletă. O femeie îl urmări pînă la uşă, unde se opri puţin. În acele cîteva clipe, Pelling îşi croi drum arzînd peretele cu arma sa acţionată de degetul mare şi ieşi în aleea din spatele cinematografului.

Asasinul rămase o clipă în loc, analizînd situaţia, încercînd să ia o hotărîre. Silueta masivă a clădirii Directoratului se profilă în faţa lui, un turn de aur care atrăgea razele soarelui de amiază şi le trimitea scînteind înapoi. Pelling trase adînc aer în piept, înfiorîndu-se, şi porni într-acolo fără să se grăbească.

Şi butonul roşu clipi.

Trupul se împiedică. Luat prin surprindere, noul operator se strădui să stăpînească situaţia. Se izbi de o grămadă de deşeuri, îşi recăpătă echilibrul şi o luă din nou la picior. Nimeni nu era pe urmele lui. Nici un urmăritor vizibil. Ieşi într-o stradă aglomerată, privi în jur şi opri un taxi public operat de un robot.

O clipă mai tîrziu, taxiul porni cu zgomot în direcţia turnului Directoratului. Alte maşini, alţi oameni treceau pe lîngă ei din ce în ce mai repede, pe măsură ce taxiul prîndea viteză. În spate, Pelling se relaxă, sprijinit de pernele moi ale banchetei, cu chipul netulburat. Actualul operator învăţa repede încrederea în sine. Îşi aprinse nonşalant o ţigară şi examină străzile pe care treceau. Îşi curăţă unghiile, întinse mîna să-şi pipăie cracul pantalonului într-un loc unde văzuse o arsură, încercă să-l antreneze pe şoferul-robot într-o conversaţie, apoi se rezemă din nou, cît mai confortabil.

Se întîmpla ceva ciudat. Davis îşi întoarse privirile către schemele de localizare, care arătau relaţia spaţială dintre înveliş şi birourile Directoratului. *Pelling ajunsese prea departe.* În mod incredibil, reţeaua de captatori nu reuşise să-l oprească.

De ce?

Davis se trezi că palmele şi subsuorile îi erau umede de transpiraţie. O greaţă ameţitoare pusese stăpînire pe el. Poate că o să le meargă. Poate că asasinul va reuşi pînă la urmă să ajungă la destinaţie.

Calm, plin de încredere, tolănit pe bancheta din spate a taxiului public, Keith Pelling se apropia în viteză de birourile Directoratului, cu arma odihnindu-i-se pe genunchi.

*

Maiorul Shaeffer stătea la biroul lui şi zbiera, cuprins de panică.

„Dar nu este cu putinţă", veniră, ca o răpăială de tobe, gîndurile dezorganizate ale captatorului cel mai apropiat. *„Nu este, nu este, nu este cu putinţă."*

„Trebuie să existe o raţiune", reuşi Shaeffer să-i transmită un gînd.

„L-am pierdut." Parcă nevenindu-le să creadă, mustind de teamă, gîndurile vuiau prin pînza de păianjen a reţelei. „Shaeffer, *l-am* pierdut! Walter Remington l-a interceptat cum a pus piciorul pe pămînt. L-a avut. A captat întregul sindrom. Arma de asasin, acţionată cu un deget, frica, strategia, caracteristicile personalităţii lui. Şi pe urmă..."

„L-aţi lăsat să vă scape."

„Shaeffer, *a dispărut.* Un flux şerpuitor de stupoare. Brusc, s-a evaporat. Nici urmă de el. Îţi spun, *nu l-am pierdut.* La al doilea post a încetat să mai existe."

„Cum?"

„Habar n-am." Captatorul era pur şi simplu nenorocit, năuc. „La magazinul de mode, Remington i l-a trecut lui Allison. Impresiile veneau

clare ca lumina zilei; nu exista nici un dubiu. Asasinul a început să alerge prin magazin. Dar Allison a putut păstra contactul fără greutate; gîndurile lui ieşeau în evidenţă, aşa cum se întîmplă cu gîndurile unui asasin, încordarea aceea plină de intenţie, schiţată în culori vii."

„Poate că a folosit vreun fel de ecranare."

„N-a fost vorba de nici o diminuare. Personalitatea, în totalitatea ei, a fost... întreruptă instantaneu - nu numai gîndurile."

Mintea lui Shaeffer plonjă într-un vîrtej nebunesc.

„Nu ni s-a mai întîmplat aşa ceva." Înjură cu voce tare, sălbatică, de începură să-i tremure obiectele de pe birou. „Şi Wakeman este pe Lună. Nu-l putem capta; va trebui să folosesc sistemul telecomunicaţional obişnuit.

Spune-i că ceva a dat greş, îngrozitor... Spune-i că asasinul a dispărut fără urmă."

Se repezi către cabina de transmisiuni. Tocmai cînd activa, cu o smucitură, circuitul închis către staţiunea lunară, o nouă fluturare de gînduri surescitate îi îngheţă mîna în mijlocul gestului.

„L-am interceptat!" O femeie-captator entuziasmată, preluată de reţea de la unul la altul. „Este aici!"

„Unde eşti?" O varietate de întrebări insistente veneau din toate punctele reţelei. Chemări rapide, urgente, în timp ce captatorii, agitaţi, se adunau pentru a acţiona. „El unde este?"

„Cinematograf. Lîngă magazinul de mode." Instrucţiuni repezi, dezarticulate. „Se îndreaptă spre toaleta pentru bărbaţi. La numai cîţiva metri de mine; să intru şi eu? Aş putea uşor să..."

Gîndul se întrerupse.

Shaeffer trimise o rafală de furie şi disperare de-a lungul şi de-a latul reţelei.

„Nu vă lăsaţi!"

Tăcere. Şi apoi... ţipătul minţii.

Shaeffer îşi duse fără folos mîinile la cap şi închise ochii. Treptat, furtuna se domoli. Pe toată întinderea reţelei, violenţa se rostogolea şi ricoşa. Minte după minte erau strivite, scurtcircuitate, scoase din funcţiune din cauza suprasarcinii. O durere zdrobitoare biciuia întreaga încrengătură de telepaţi, înapoi către mintea iniţială.

Trei, unul după altul.

„Unde este?" strigă Shaeffer. „Ce s-a întîmplat?"

De la următorul post veni răspunsul slab. „L-a pierdut. A ieşit din reţea. Moartă, cred. Prin ardere." Uluire. „Sînt în zonă, dar nu pot intercepta mintea pe care tocmai o captase. Mintea pe care o capta a dispărut."

Shaeffer reuşi să-l aducă pe Peter Wakeman pe videcranul telecomunicaţional.

- Peter, spuse el, răguşit, sîntem înfrînţi.

- Ce vrei să spui? Cartwright nici măcar nu este acolo.

- Am interceptat asasinul şi pe urmă l-am pierdut. L-am interceptat încă o dată, puţin mai tîrziu, cîteva minute mai tîrziu - cu alte repere. Peter, ***a trecut de trei posturi.*** Şi este încă în mişcare. Cum a...

- Ascultă la mine, îl întrerupse Wakeman. Cum l-aţi captat, nu-l mai lăsaţi. Strîngeţi rîndurile, urmăriţi-l pînă cînd este preluat de postul următor. Poate sînteţi prea răspîndiţi, prea departe unul de altul. Poate...

„L-am interceptat", îi parveni un gînd lui Shaeffer. „Este prin apropiere. O să-l găsesc; e pe-aici."

Reţeaua scînci de emoţie şi suspans.

„Captez ceva bizar." Curiozitatea se îmbina cu îndoiala, urmate apoi de o neîncredere plină de stupoare. „Trebuie să fie mai mulţi asasini. Dar asta nu e cu putinţă." Emoţia fierbea. „Îl văd, îl văd. Tocmai a coborît dintr-un taxi - merge pe stradă în faţa mea. O să intre în clădirea Directoratului pe intrarea principală; totul este în mintea lui. Am să-l omor. Se opreşte la un semafor. Acum se gîndeşte să traverseze strada şi să se ducă..."

Nimic.

Shaeffer aşteptă. Dar nu-i mai veni nimic.

„L-ai omorît?" întrebă. „E mort?"

„A dispărut!" ajunse la el gîndul,

chicotind isteric. „Acu' stă în fața mea și acu' dispare. E aici și nu-i aici. Cine sînteți? La cine doriți să mergeți? Domnul Cartwright nu este aici momentan. Cum vă numiți? Sînteți același pe care... sau este... pe care noi nu l-am care s-a dus e *afară...*"

Captatorul avariat se pierdu în bălmăjeli infantile și Shaeffer îl scoase în afara rețelei. N-avea nici un înțeles. Nu era posibil. Keith Pelling era încă acolo, față în față cu un membru al Corpului, la o distanță la care putea fi ucis cu ușurință - și totuși Keith Pelling dispăruse de pe fața Pămîntului!

*

În fața ecranului programat pentru urmărirea derulării acțiunii asasinului, Verrick se întoarse către Eleanor Stevens.

- Ne-am înșelat. Merge mai bine decît calculasem noi. Oare de ce?

- Închipuie-ți că ai vorbi cu mine, spuse Eleanor, cu încordare. Că am purta o conversație. Și deodată eu aș dispărea complet. În locul meu apare o cu totul altă persoană.

- O cu totul altă persoană fizică, încuviință Verrick. Da.

- Nici măcar o femeie. Un tînăr sau un bătrîn. Un *alt trup* cu totul diferit ar continua conversația ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

- Înțeleg, făcu Verrick.

- Captatorii se bazează pe raportul telepatic, explică Eleanor. Nu pe imaginea vizuală. Mintea fiecărei persoane în parte are un gust unic. Captatorul transmite personalitatea captată prin contact mintal, și dacă acesta se întrerupe... Fața ei arăta cît era de copleșită. Reese, cred că îi scoți din minți.

Verrick se ridică, îndepărtîndu-se de ecran.

- Urmărește-l tu, un timp.

- Nu, se cutremură Eleanor. Nu vreau să văd.

Un semnal acustic se desprinse de pe biroul lui Verrick.

- Lista zborurilor care pleacă din Batavia, se auzi un intercom. Raportul complet al timpului și destinațiilor din ultima oră. Cu un accent special pe zborurile unice.

- Perfect. Verrick dădu din cap, vag, acceptînd foița de metal și aruncînd-o peste mulțimea de alte asemenea mesaje puse claie peste grămadă pe birou. Dumnezeule, spuse, răgușit, către Eleanor. Nu mai durează mult.

Calm, cu mîinile în buzunare, Keith Pelling urca treptele late de marmură ale intrării principale în clădirea centrală a Directoratului din Batavia; direct către suita de birouri interioare ale lui Leon Cartwright.

DOISPREZECE

Peter Wakeman făcuse o greșeală.

Rămase multă vreme nemișcat, lăsînd conștientizarea greșelii lui să-l pătrundă încetul cu încetul. Cu degete tremurătoare scoase o sticlă mică și plată de scotch din valiză și-și turnă într-un pahar. Dar paharul avea pe fund o pojghiță de protină uscată, moartă. Îl aruncă în fanta pentru gunoaie și se apucă să soarbă direct din sticlă. Apoi se ridică în picioare și intră în liftul care urca la etajul cel mai de sus al complexului.

Membri ai Corpului, îmbrăcați în culori vii de vacanță, se odihneau și se distrau în jurul și în interiorul unui rezervor mare, plin cu apă albastră, sclipitoare. Deasupra lor, o cupolă de plastic transparent păstra în interior aerul proaspăt, cu miresme de primăvară, ținînd la exterior vidul mohorît al peisajului lunar. Rîsetele, zgomotul trupurilor mlădioase care se aruncau în apă, freamătul de culoare, țesăturile și trupurile dezgolite îl învăluiră ca un nor cînd traversă palierul.

Rita O'Neill ieșise din apă și stătea întinsă sub soarele artificial, nu departe de grupul compact de oameni. Trupul ei gol, zvelt, scînteia ud în lumina fierbinte filtrată prin lentila cupolei protectoare. Cînd îl văzu pe Wakeman, se ridică repede, părul negru căzîndu-i într-o cascadă sclipind unduitoare peste spatele și umerii bronzați.

- S-a întîmplat ceva?

Wakeman se lăsă să cadă pe un şezlong. Un robot MacMillan se apropie, şi el luă, cu o mişcare automată, un pahar de pe tava întinsă.

- Am vorbit cu Shaeffer, în Batavia.

Rita apucă o perie şi începu să-şi netezească părul ca un nor greu. O ploaie de picături scînteietoare căzu, prefăcîndu-se în abur pe podeaua încinsă din jurul ei.

- Ce-a avut să-ţi spună? întrebă, cît putu de firesc. Ochii îi erau mari, întunecaţi, serioşi.

Wakeman sorbi absent din băutură şi lăsă căldura vie a soarelui de deasupra capului să-l cufunde într-o semiamorţeală. În apropiere, mulţimea de înotători veseli se stropeau, rîdeau şi inventau jocuri în apa tratată cu clor. O minge-de-apă imensă, lucitoare, se ridică în aer şi rămase acolo suspendată ca o sferă vie înainte de a plonja în mîinile unui captator chipeş, cu dinţi foarte albi. Pe prosop - şi în contrast cu el - trupul Ritei era o siluetă superbă, negru-arămie, liniile suple ale cărnii modelate ferm, coapte în vigoarea tinereţii.

- Nu-l pot opri, spuse Wakeman. În stomacul lui, alcoolul tare formase un bulgăre congelat care îi atîrna greu şi rece. O să ajungă aici, nu peste multă vreme. Calculele mele au fost greşite.

Ochii negri ai Ritei se lărgiră. Periatul părului încetă un moment, apoi porni din nou, încet şi metodic. Îşi scutură părul pe spate şi se ridică în picioare.

- Ştie că Leon este aici?

- Nu încă. Dar nu este decît o problemă de timp.

- Şi nu-l putem apăra aici?

- Putem încerca. Poate reuşesc să aflu ce anume ne-a dat planurile peste cap. Poate primesc mai multe informaţii despre Keith Pelling.

- Îl veţi duce pe Leon în altă parte?

- Nu are nici un rost. Locul ăsta e la fel de bun ca oricare altul. Cel puţin aici nu sînt multe minţi care să bruieze interceptarea. Wakeman se ridică ţeapăn şi împinse paharul băut doar pe jumătate. Se simţea bătrîn; pînă şi oasele îl dureau. Mă duc jos să mai trec o dată peste benzile cu ceea ce am captat de la Herb Moore, în special cele din ziua în care a venit să-i vorbească lui Cartwright. Poate reuşesc să înnădesc nişte fire.

Rita îşi puse un halat, legîndu-i cordonul în jurul taliei subţiri. Îşi trase ghetele înalte pînă la gleznă şi strînse peria, ochelarii de soare şi loţiunea de bronzat.

- Cît mai avem pînă ajunge aici?

- Ar trebui să începem să ne pregătim. Lucrurile se precipită. Prea repede pentru a fi spre binele oricui. Totul pare să se... destrame.

- Sper că puteţi face ceva. Vocea Ritei era calmă, lipsită de emoţie. Leon se odihneşte. L-am convins să se întindă puţin; doctorul i-a făcut o injecţie să-l adoarmă.

Wakeman zăbovi.

- Am făcut ce am crezut că-i mai bine. Se pare că am trecut ceva cu vederea. Este limpede că ne luptăm cu ceva mult mai complex şi mai periculos decît am crezut.

- Trebuia să-l lăsaţi pe el să se ocupe de asta, replică Rita. I-aţi luat iniţiativa din mînă. Sînteţi la fel ca Verrick şi ai lui. N-aţi crezut niciodată că s-ar fi putut descurca şi singur. L-aţi tratat ca pe un copil pînă cînd a cedat şi a început s-o creadă chiar şi el.

- Am să-l opresc pe Pelling, spuse Wakeman liniştit. Am să îndrept lucrurile. Am să aflu despre ce-i vorba şi-am să-l opresc undeva, înainte să ajungă la unchiul tău. Nu Verrick este cel care conduce operaţiunea. Verrick n-ar putea născoci ceva atît de deştept. Trebuie să fie Moore.

- Tare păcat că Moore nu este de partea noastră.

- Am să-l opresc, repetă Wakeman. Într-un fel sau altul.

- Între două pahare, poate. Rita se opri un moment să-şi înnoade şireturile, apoi dispăru în jos pe rampa de coborîre către apartamentul personal al lui Cartwright. Nu privi înapoi nici o clipă.

*

Keith Pelling urcă încrezător scările largi de marmură ale clădirii Directoratului. Mergea repede, în pas

cu mulţimea de birocraţi clasificaţi, într-o continuă mişcare rapidă, înghesuindu-se bine dispuşi în lifturi, pe pasarele, în birouri. În holul principal, Pelling se opri o clipă să se orienteze.

Cu o zarvă bubuitoare, dispozitivele de alarmă se declanşară în toată clădirea.

Roirea lipsită de griji a persoanelor oficiale şi vizitatorilor încetă brusc. Feţele îşi pierdură prietenia monotonă; într-o clipită, mulţimea binevoitoare se transformă într-o masă suspicioasă, înspăimîntată. Din difuzoare ascunse bubuiră voci mecanice aspre:

- Părăsiţi clădirea! Toată lumea părăseşte clădirea! Vocile urlau într-o cacofonie asurzitoare: Asasinul este în clădire! Toată lumea afară!

Pelling se pierdu în valurile învolburate de bărbaţi şi femei ce se învălmăşeau în jurul lui cu o încruntare care nu prevestea nimic bun. Se trase mai la margine, ţîşni, îşi croi iar drum cu coatele prin mijlocul mulţimii, către labirintul de coridoare ducînd spre culoarul central.

Se auzi un ţipăt. Cineva îl recunoscuse. Apoi focuri rapide de armă, şi un grup de trupuri fură carbonizate, prefăcute în scrum, sub tirul armelor intrate în panică nebună. Pelling se strecură şi continuă să înainteze precaut, în cercuri, constant, fără o clipă de zăbavă.

- Asasinul este pe culoarul principal! urlau vocile mecanice. Concentraţi-vă asupra culoarului principal!

- Uite-l! strigă un bărbat. Alţii preluară vuietul: El este, acolo!

Prima tranşă de transportoare militare descindea pe acoperişul clădirii. Din ele se revărsau şuvoaie de soldaţi în uniforme verzi, începînd să coboare cu lifturile. Apărură arme şi echipament greu, tîrîte pînă la ascensoare sau aruncate peste balustradă la parter.

Aşezat în faţa ecranului, Reese Verrick se desprinse puţin de el şi vorbi către Eleanor Stevens.

- Au început să recurgă la noncaptatori. Să însemne asta oare că...

- Înseamnă că s-a treminat cu Corpul, răspunse Eleanor. S-a zis cu ei. Gata.

- Atunci o să-l urmărească pe Pelling vizual. Asta scade din valoarea maşinăriei noastre.

- Asasinul este pe culoar! Vocile mecanice acopereau zarva. De-a lungul coridoarelor se rostogoleau arme MacMillan de calibru greu, ţevile ridicîndu-se precum ţepii unui porc spinos. Soldaţii aruncau metri de cablu de plastic desfăşurat de pe proiectoare manuale într-o ţesătură complicată la gurile coridoarelor. Funcţionarii oficiali, agitaţi, cuprinşi de emoţie, erau împinşi ca o turmă de oi spre intrarea principală a clădirii. Afară, alţi soldaţi alcătuiau un cerc de oţel, o împrejmuire de oameni şi arme. Ieşind din şuvoi în clădire, funcţionarii erau examinaţi unul cîte unul şi apoi lăsaţi să treacă.

Dar Pelling n-avea de gînd să iasă. La un moment dat avusese pornirea s-o ia înapoi - şi în clipa aceea butonul roşu fu activat şi asasinul se răzgîndi.

Următorul operator era nerăbdător şi pregătit pentru orice. Avea planul lui, cu fiecare amănunt bine pus la punct, încă din momentul în care intrase în învelişul sintetic. Ţîşni pe un coridor lateral, direct către o mitralieră MacMillan stîngace care încerca să ocupe coridorul. Pe cînd blocajele armei lunecară pe poziţie, Pelling se strecură pe lîngă ea. Zăvoarele se trîntiră violent în urma lui şi pasajul fu închis ermetic.

- Asasinul a părăsit culoarul! urlară vocile mecanice. Luaţi arma aia de acolo!

Mitraliera fu adunată în grabă şi trîntită, protestînd şi zumzăind în lăcaşul ei. Trupele se repeziră pe urmele lui Pelling, care alerga pe coridoare pustii, pe lîngă birouri fără număr, acum golite de funcţionari şi muncitori, pasaje inundate de o lumină galbenă, în care stîrnea ecouri metalice, îndepărtate.

Arse o trecere printr-un perete, pătrunzînd în sala principală de primire. Sala era goală şi cufundată în tăcere. Înăuntru erau scaune, benzi audio şi video, covoare luxoase... dar nici un om.

În faţa ecranului său, Benteley avu o tresărire de recunoaştere. Era sala în care aşteptase să intre la Reese

Verrick...

Corpul sintetic trecea rapid din birou în birou, un obiect fluturător, ţîşnind, care-şi croia poteci carbonizate fără vreo emoţie sau expresie vizibile. La un moment dat, traversă în fugă o încăpere plină de funcţionari încă lucrînd. Ţipînd, bărbaţi şi femei se înghesuiră sălbatic să iasă, să scape. Birourile fură abandonate în grabă, în goana lor frenetică spre ieşire. Pelling nu-i băgă în seamă pe lucrătorii îngroziţi şi se precipită mai departe, cu picioarele de-abia atingînd podeaua. La un punct de verificare, păru să se ridice aproape în aer, năpustindu-se înainte, un Mercur fără expresie, cu părul lipit de cap.

Ultimul birou comercial rămase în urmă. Pelling răzbătu pînă în faţa vastului buncăr ermetic, fortăreaţa interioară a Maestrului Jocului. Se dădu înapoi cînd arma îi trimise o ploaie de scîntei inofensive ricoşînd de suprafaţa de rexeroid masiv. Se clătină, pierzîndu-şi echilibrul, pentru o clipă nevenindu-i să creadă.

- Asasinul se află la biroul interior! se auziră vocile mecanice deasupra şi împrejurul lui, în susul şi-n josul coridoarelor, în toate încăperile clădirii aceleia labirintice.

- Înconjuraţi-l şi distrugeţi-l!

Pelling alerga în cerc, nesigur... şi din nou butonul roşu fu comutat.

Noul operator se clătină, se izbi de un birou, repuse trupul pe picioare şi continuă să-şi croiască sistematic drum, arzînd un perete dintr-o latură a buncărului de rexeroid.

În biroul său, Verrick îşi freca mîinile cu satisfacţie.

- De-acum nu mai durează mult. Moore îl conduce?

- Nu, spuse Eleanor, examinînd defalcarea de pe panoul indicator. Unul din echipa lui.

Corpul sintetic emise o rafală supersonică. O porţiune a buncărului de rexeroid se prăbuşi, dezvăluind coridorul secret. Fără a ezita o secundă, pătrunse grăbit în pasaj.

Sub picioarele lui, capsulele de gaz pocneau şi explodau inutil. Pelling nu respira.

Verrick rîse ca un copil fericit.

- Vedeţi? Nu-l pot opri. Este *înăuntru*. Sări în sus de cîteva ori, izbindu-şi genunchii cu pumnii: Acum o să-l omoare. Acum!

Dar buncărul de rexeroid, masiva fortăreaţă interioară cu arsenalul său de arme şi echipament telecomunicaţional, era gol.

Ca un sălbatic, Verrick scoase o înjurătură stridentă.

- Nu-i acolo! A dispărut! Faţa lui masivă părea să se topească de dezamăgire. L-au scos de acolo pe ticălos!

La propriul său ecran, Herb Moore schimba controalele smucindu-le, stăpînit de o consternare convulsivă. Lumini, indicatoare, aparate de măsurat şi cadrane zvîcneau ca într-o nebunie colectivă. Între timp, trupul Pelling rămăsese ţintuit locului, cu un picior în încăperea părăsită. În faţa lui, biroul masiv la care ar fi trebuit să se afle Cartwright. Nu mai rămăseseră decît dosare, aparatură de avertizare, echipament şi diverse dispozitive. Dar Cartwright nu era acolo.

- Să caute în continuare! strigă Verrick. Cartwright trebuie să fie pe-acolo pe undeva!

Sunetul vocii lui Verrick îi zgîrie auzul lui Moore chiar şi prin căşti. Mintea îi lucra rapid. Pe ecran, tehnicianul lui începuse o activitate nesigură. Diagrama îl arăta pe Pelling, cu luminiţa lui, în chiar inima Directoratului: asasinul ajunsese la ţintă... dar de vînat nici urmă.

- A fost o capcană! urlă Verrick în urechea lui Moore. O înscenare! Acum au să-l distrugă!

Pe toate laturile cubului-fortăreaţă acum demolat, trupele şi armele erau în mişcare. Vastele resurse ale Directoratului răspundeau torentului de instrucţiuni trimise de Shaeffer.

- Asasinul a ajuns la cubul interior! strigară triumfător vorbitorii mecanici. Încercuiţi-l şi omorîţi-l!

- Veniţi-i de hac asasinului!

- Împuşcaţi-l şi călcaţi-l în picioare!

Eleanor se aplecă aproape de umărul lăsat, masiv, al lui Verrick.

- Intenţionat l-au lăsat să intre. Uite, vin după el.

- Ţineţi-l în mişcare! răcni Verrick. Pentru numele lui Dumnezeu, o să-l descompună în particule dacă mai stă acolo aşa, ca un neghiob!

La gura culoarului deschis de Pelling se zăreau ţevile mitralierelor parcă întrebătoare. Echipamentul huruitor fusese adus încet, organizîndu-se solemn într-o împrejmuire a morţii, tacticos: nu era nici o grabă.

Pelling se împleticea, încurcat. Alergă din nou înapoi prin culoar, afară din cub, apoi ţîşni de la uşă la uşă ca un animal încolţit. O dată se opri ca să pulverizeze o mitralieră MacMillan care se aventurase prea aproape şi încerca să ochească, cu stîngăcie. Arma se dizolvă şi Pelling o zbughi pe lîngă rămăşiţele ei fumegînde. În spatele ei, însă, coridorul era înţesat de trupe şi arme. Renunţă şi o luă la goană înapoi.

Herb Moore aruncă o exclamaţie furioasă.

- L-au scos pe Cartwright din Batavia.

- Caută-l!

- Nu-i acolo. E pierdere de vreme. Moore gîndi, rapid. Transferă-mi analiza mişcărilor de nave care au plecat din Batavia. Mai ales în ultima oră.

- Dar...

- Ştim că pînă acum o oră era acolo. Grăbeşte-te!

Folia de metal se desfăşură din fanta ei chiar lîngă mîna lui Moore. O înşfăcă şi-i exploră datele analitice.

- Este pe Lună, anunţă el. L-au dus acolo cu nava lor superluminică.

- N-ai de unde să ştii, replică Verrick mînios. Poate fi într-un adăpost subteran de vreun fel.

Moore nu-l băgă în seamă şi împinse brutal un comutator. Butoanele se activau parcă entuziasmate; trupul lui Moore se rezemă fără viaţă de inelul protector.

Pe ecranul lui, Ted Benteley îl văzu pe Pelling sărind în sus şi încordîndu-se. Un tremur îi alteră trăsăturile, o schimbare subtilă se aşternu pe chipul fără o viaţă proprie. Un nou operator se afla acum înăuntru; un alt buton lumina acum roşu.

Noul operator nu pierdu nici o clipă. Carboniză pe loc cîţiva soldaţi şi apoi o porţiune de perete. Oţelul şi plasticul se contopiră, făcînd băşici şi dispărînd în fum acru. Pelling ţîşni prin deschizătură, un proiectil cu faţă imobilă, zvîcnind pe o traiectorie arcuită. O clipă mai tîrziu părăsi clădirea şi, încă accelerînd, se năpusti drept în sus, către discul foarte palid al Lunii, suspendat pe cerul după-amiezii.

Sub Pelling, Pămîntul se prăbuşi în abisuri. El se mişca acum în spaţiul liber.

Benteley rămase paralizat în faţa ecranului. Dintr-o dată, totul căpăta sens. Urmărind cu privirea corpul gonind prin cerurile din ce în ce mai întunecate, care-şi pierdeau culoarea lor albastră şi se împodobeau cu sclipirea cît un vîrf de ac a stelelor ce nu clipeau, înţelese ce i se întîmplase lui, atunci. Nu fusese un vis. Trupul era o navă în miniatură, echipată în laboratoarele-reactor ale lui Moore. Şi - îşi dădu el seama cu un val de admiraţie - nu avea nevoie de aer. Nici nu reacţiona la temperaturi extreme. Pelling era capabil de zbor interplanetar.

*

Peter Wakeman primi apelul lui Shaeffer la cîteva secunde după ce Pelling părăsise Pămîntul.

- A plecat, bolborosi Shaeffer. A decolat ca un meteor şi s-a pierdut în spaţiu.

- Încotro se îndreaptă? întrebă Wakeman.

- Spre Lună. Faţa lui Shaeffer căzu, deodată. Ne-am dat bătuţi. Am chemat trupe obişnuite. Corpul n-a putut face nimic.

- Atunci să mă aştept să-l văd aici din clipă-n clipă?

- Din clipă-n clipă, da, spuse Shaeffer deznădăjduit. E pe drum.

Wakeman întrerupse legătura şi se reîntoarse la benzile şi rapoartele sale. Biroul îi era un haos mizer de mucuri de ţigară, ceşti de cafea şi o sticluţă mică, încă neterminată, de scotch. Acum nu mai exista nici o îndoială: Keith Pelling nu era o fiinţă umană. Era, evident, un robot combinat cu echipament reactor de mare viteză, proiectat în laboratoarele experimentale ale lui Moore. Dar asta nu explica personalitatea

schimbătoare care-i demoralizase pe membrii Corpului. Numai dacă...

...Vreun soi de minte multiplă venea şi pleca. Pelling era o personalitate fracţionată, segmentată artificial în complexe nelegate între ele, fiecare cu pornirile, caracteristicile şi strategiile sale proprii. Shaeffer avusese dreptate să convoace trupe obişnuite, non-telepatice.

Wakeman îşi aprinse o ţigară şi-şi învîrti absent talismanul pînă cînd îl scăpă din mînă şi se izbi de vraful de benzi puse una peste alta pe birou. *Fusese atît de aproape.* Încă puţin timp să mai fi avut la dispoziţie, cîteva zile să rezolve ecuaţia... Se ridică brusc, îndreptîndu-se către seif.

„Iată care este situaţia", gîndi către cei din Corp răspîndiţi pe la toate nivelurile complexului. „Asasinul a supravieţuit reţelei noastre din Batavia. Este acum în drum spre Lună."

Anunţul provocă oroare şi consternare. Cei interpelaţi se ridicară repede de pe şezlonguri şi de lîngă piscine, din dormitoare, săli de recreere şi baruri, din faţa cocktail-urilor.

„Vreau ca fiecare membru al Corpului să îmbrace un costum Farley", continuă Wakeman. „Asta nu a dat roade în Batavia, dar vreau să alcătuiţi o reţea ad-hoc. Asasinul trebuie interceptat în afara balonului." Le radie ceea ce aflase despre Pelling şi ipoteza la care ajunsese el. Gîndurile de răspuns îi veniră înapoi instantaneu.

„Un robot?"

„Un sintetic cu personalitate multiplă?"

„Atunci nu putem folosi contactul mintal. Va trebui să ne concentrăm pe înfăţişarea fizico-vizuală."

„Puteţi intercepta gîndurile legate de crimă", îi contrazise Wakeman, încheindu-şi costumul Farley. „Dar să nu vă aşteptaţi la continuitate. Procesele de gîndire se vor întrerupe fără veste. Fiţi pregătiţi pentru impact; asta este ceea ce a distrus reţeaua din Batavia."

„Fiecare complex separat aduce o nouă strategie?"

„Aşa se pare."

Ipoteza declanşă uimire şi admiraţie.

„Fantastic! O contribuţie strălucită!"

„Găsiţi-l", gîndi sever Wakeman, „Şi ucideţi-l pe loc. Imediat ce captaţi gîndul crimei, prefăceţi-l în cenuşă. Nu mai aşteptaţi nimic."

Înşfăcă apoi sticluţa de scotch şi-şi turnă ultimul pahar zdravăn din ceea ce fusese stocul personal al lui Reese Verrick. Îşi fixă casca Farley şi cuplă, cu o smucitură, liniile de alimentare în funcţie de temperatura aerului. Culese de undeva un explozon manual şi se îndreptă grăbit spre unul dintre orificiile de ieşire ale balonului care adăpostea în interiorul lui staţiunea.

Întinderea fără margini a pustiului arid, sterp, veni ca un şoc. Rămase locului, bîjbîind stîngaci la controalele umidităţii şi gravitaţiei, aşteptînd să se obişnuiască cu priveliştea unei infinităţi de materie moartă.

Luna era un şes răvăşit, supravieţuitor parcă al unei explozii. Se vedeau cratere ca nişte guri căscate, acolo unde meteori de la începutul timpurilor spulberaseră viaţa micului satelit. Nici o mişcare, cît de neînsemnată, nici o pală de vînt, nici o înfiorare nu străbătea învelişul de praf, nici o geană de viaţă. Oriunde întorcea privirea, Wakeman nu întîlnea decît nemărginirea ciupită de vărsat a pietrişului, roci sfărîmate adunate în movile şi moviliţe răspîndite printre crăpături şi stîncile pleşuve ca nişte oase dezgolite de vulturi. Faţa Lunii se uscase şi se fisurase. Pielea, carnea fuseseră mîncate de milenii de eroziune nemiloasă. Numai craniul rămăsese, cu orbitele goale şi gura căscată într-un rictus. Wakeman, făcînd cu grijă primul pas, călca pe trăsăturile unui cap de mort.

În spatele lui, staţiunea strălucea şi scînteia, un balon luminos de căldură, confort, relaxare.

În timp ce Wakeman străbătea grăbit peisajul pustiu, un gînd zornăitor îi ciocăni jubilant în creier.

„Peter, l-am localizat! A aterizat chiar acum la numai patru sute de metri de mine!"

Wakeman începu să alerge neîndemînatic peste piatra fărîmiţată,

cu mîna pe explozon.

„Ţineţi aproape de el", transmise el. „Şi nu-l lăsaţi să se apropie de balon."

Captatorul era tulburat şi derutat.

„A aterizat ca un meteor. Eram deja la aproape doi kilometri de balon cînd am auzit ordinele. Am văzut ceva ca un fulger; m-am dus să cercetez."

„La ce distanţă te afli de balon?"

„Vreo cinci kilometri."

Cinci kilometri. Keith Pelling se apropiase pînă la cinci kilometri de prada lui. Wakeman îşi reduse la minimum presiunea gravitaţională şi porni nebuneşte înainte. Cu salturi mari acoperi distanţa pînă la colegul lui captator; în spatele lui, balonul lucitor de lumină păli şi se pierdu în depărtare. Gîfîind, de-abia trăgîndu-şi sufletul, alerga către asasin.

Îşi agăţă piciorul într-o crevasă şi plonjă cu capul înainte, cu faţa în jos. Pe cînd se chinuia să se ridice, şuieratul ascuţit al aerului care ieşea începu să i se jeluiească în urechi. Cu o mînă trase cu greu afară trusa de urgenţă, cu care putea face reparaţii; cu cealaltă scotoci după explozon. Nu-l mai găsi. Îl pierduse, îl scăpase pe undeva printre movilele uitate de timp din jurul lui.

Aerul se scurgea repede. Uită de armă şi se concentră asupra cîrpirii costumului. Pasta de plastic se întărea instantaneu şi înspăimîntătorul şuierat se opri. Începu să caute frenetic printre bolovani, prin pulberea lunară şi îl ajunseră un nou şir de gînduri agitate.

„Se mişcă! Se îndreaptă spre balon. A reperat staţiunea."

Wakeman înjură şi renunţă să mai caute explozonul. Porni, mai în fugă, mai săltînd, către captator. În faţa lui se înălţa o creastă înaltă; sări peste ea, pe jumătate alunecînd, pe jumătate rostogolindu-se pe partea cealaltă. Se trezi în faţa unei depresiuni întinse. Cratere, răni căscate şi hîde, rînjeau pe faţa craniului. Gîndurile captatorului ajungeau acum, puternice, la el. Era aproape.

Şi, pentru prima oară, prinse gîndurile asasinului.

Wakeman se opri împietrit.

„Ăsta nu-i Pelling!" radie în urmă, sălbatic. „Ăsta-i Herb Moore!"

Mintea lui Moore pulsa de o activitate îndrăcită. Neştiind că era captat, nu mai avea nici o oprelişte. Gîndurile şi pornirile lui trepidante, pline de nerăbdare, la înaltă tensiune, se rostogoleau într-un torent nestăvilit care ajunse la o culme febrilă în momentul în care zări balonul luminos ce cuprindea staţiunea de vacanţă a Directoratului.

Wakeman îngheţă, concentrîndu-se pe fluxul de energie mintală care ajungea la el. Totul era acolo, întregul scenariu. Mintea super-încărcată a lui Moore conţinea fiecare detaliu al planului, toate elementele lipsă pe care pînă atunci nu le dăduse la iveală.

Pelling însemna o varietate de minţi omeneşti, personalităţi mereu în schimbare branşate la un mecanism complicat de alternare, venind şi plecînd la întîmplare, în ordine aleatorie, fără vreun sistem, Minimax, întîmplare, o amalgamare a teoriei jocului-M...

Era o minciună.

Wakeman se dădu înapoi. Sub stratul gros de teorie a Jocului se afla un alt nivel, un sindrom submarginal de ură şi dorinţă şi o spaimă teribilă: gelozie pe Benteley, o neîncetată frică de moarte, scheme şi planuri întrepătrunse, o construcţie complicată de necesitate şi porniri îndreptate spre un ţel precis, materializată într-o ambiţie ca un baros, atotputernică. Moore era un om dominat de impulsuri puternice, de supliciul insatisfacţiei. Şi insatisfacţia sa culmina în păienjenişuri de strategii lipsite de scrupule.

Mutările în maşinăria Pelling nu erau întîmplătoare. Moore avea control deplin asupra lor. Putea schimba operatorii din corp cînd vroia el; îi putea chema de acolo cînd vroia el. Putea să alcătuiască orice combinaţie i-ar fi fost pe plac. Era liber să se introducă şi pe sine însuşi şi să se scoată oricînd ar fi dorit. Şi...

Deodată, gîndurile lui Moore se concentrară. Îl observase pe captatorul care se aţinea pe urmele lui. Pelling ţîşni ca o săgeată în sus, luînd o poziţie din care trimise o ploaie şiroind subţire de raze purtătoare de moarte, în jos, peste telepatul care încerca să se ascundă, cu paşi repezi.

Mintea omului scoase un singur ţipăt sfîşietor, şi apoi fiinţă sa fizică se dizolvă într-o grămăjoară de materie incinerată. Momentul morţii unui captator, care-ţi răscolea adînc toată fiinţa, îl prinse pe Wakeman în vîrtejul său. Peter simţi zbuciumul prelungit, tenace şi cu desăvîrşire zadarnic, al minţii de a-şi păstra entitatea, de a-şi reţine personalitatea şi simţul lumii înconjurătoare după pieirea trupului.

„Peter..."

Ca un nor de gaz volatil, mintea captatorului mai rămase o clipă ca un întreg, apoi încet, inexorabil, începu să se disperseze. Gîndurile lui, din ce în ce mai slabe, se pierdură. „Oh, Doamne..." Conştiinţă lui, *fiinţa* lui, se dizolvară în particule întîmplătoare de energie liberă. Mintea încetă să mai fie o unitate. Sistemul bine organizat care fusese omul se relaxă... şi se pierdu în moarte.

Wakeman înjură explozonul pierdut. Se înjură pe sine însuşi, pe Cartwright şi pe toată lumea din întregul sistem. Se aruncă după un bolovan care se confunda cu peisajul şi rămase în poziţie ghemuită, în timp ce Pelling se lăsă, plutind, din nou în jos şi ateriză uşor pe suprafaţa moartă a Lunii. Asasinul privi împrejur, păru satisfăcut, şi-şi reîncepu înaintarea precaută către balonul luminos de care-l mai despărţeau cinci kilometri.

„Prindeţi-l!" emise Wakeman cu disperare. „Aproape că a ajuns la staţiune!"

Nici un răspuns. Nici un alt membru al Corpului nu se afla prin apropiere ca să-i capteze şi să-i retransmită gîndurile. O dată cu moartea celui mai apropiat captator, se sfărîmase şi reţeaua pînă atunci atît de compactă. Pelling înainta calm printr-o breşă neapărată.

Wakeman sări în picioare. Apucă un bolovan imens, care-i ajungea pînă la mijloc şi se căţără, clătinîndu-se, în vîrful pantei pe care se afla. Undeva dedesubt, Keith Pelling păşea, fără să poarte pe faţă nici o expresie, aproape zîmbind. Părea un tînăr cumsecade, cu părul de culoarea paiului, lipsit de viclenie sau gînduri ascunse. Wakeman reuşi să ridice bolovanul deasupra capului; slaba gravitaţie a Lunii era de partea lui. Se balansă, întinse mîinile cît putu şi-l aruncă, lăsîndu-l să salte ca o ameninţare către sinteticul-cel-iute-de-picior.

O privire surprinsă. Pelling văzu bolovanul venind. Se feri cu uşurinţă, cu o desprindere ca de arc, care-l duse la cîţiva metri din calea stîncii ce se apropia rostogolindu-se. Din mintea lui ieşi un fascicol de spaimă şi uimire, o panică nebună. Se poticni, îndreptă arma către Wakeman...

Şi atunci Herb Moore dispăru.

În asasin se văzu o modificare subtilă. Sîngele lui Wakeman îngheţă la vederea acestei privelişti sinistre. Aici, pe suprafaţa pustie a Lunii, sub ochii lui, omul acela se schimba. Trăsăturile treceau dintr-un registru în altul, păreau un moment să se topească, apoi se re-formau. Nu mai era acelaşi. Nu mai era acelaşi chip... pentru că nu mai era acelaşi om. Moore dispăruse şi un nou operator îi luase locul. Din spatele ochilor de un albastru spălăcit îl privea o cu totul altă personalitate.

Noul operator şovăi. Se strădui să-şi recapete controlul, apoi reuşi să-şi îndrepte trupul în timp ce piatra trecea pe lîngă el săltînd, fără să-l mai poată atinge. Surpriză, confuzie momentană iradiară către Wakeman, care tocmai căuta o altă bucată de stîncă.

„Wakeman!" veniră gîndurile. „Peter Wakeman!"

Wakeman lăsă bolovanul să-i scape şi se îndreptă. Noul operator îl recunoscuse. Avea o structură a gîndurilor familiară; sondă repede şi adînc. O clipă, nu putu să găsească un loc acestei noi personalităţi; era familiară, da, dar umbrită de urgenţa situaţiei. Încărcată de o spaimă apăsătoare şi antagonism. Dar o cunoştea, o cunoştea. Fără urmă de îndoială.

Era Ted Benteley.

Dincolo de sistemul cunoscut, bătrînul mineralier GM, scrîşnind din

toate încheieturile, îşi continua greoi, cu ezitări, drumul prin inima spaţiului mort. În cabina de comandă, Groves stătea ascultînd atent, cu o expresie de concentrare pe faţa întunecată.

- Discul de Flacără este încă departe, îi murmura în minte vasta prezenţă. Nu pierdeţi contactul cu nava mea.

- Eşti John Preston, spuse încet Groves.

- Sînt foarte bătrîn, răspunse vocea. Sînt aici de foarte multă vreme.

- Un secol şi jumătate, spuse Groves. Este greu de crezut.

- Am aşteptat aici. Ştiam că veţi veni. Nava mea va rămîne tot timpul în apropiere; îi veţi intercepta, probabil, masa, din cînd în cînd. Dacă totul decurge corect, vă voi putea îndruma chiar către Disc.

- Vei fi şi tu acolo? întrebă Groves. Ne vei ieşi în întîmpinare?

Nici un răspuns. Vocea pierise; era din nou singur.

Groves se ridică nesigur în picioare şi-l chemă pe Konklin. Cîteva clipe mai tîrziu, Konklin şi Mary Uzich îşi făcură grăbiţi apariţia în cabina de control. Jereti venea şi el la cîţiva paşi în urma lor, şchiopătînd.

- L-aţi auzit, rosti Groves, simţindu-şi gura cleioasă.

- Era Preston, şopti Mary.

- Trebuie să fie neînchipuit de bătrîn, zise Konklin. Un bătrînel pipernicit, aşteptînd aici, în spaţiu, să venim noi, aşteptînd toţi aceşti ani...

- Cred că vom ajunge acolo, spuse Groves. Chiar dacă au reuşit să-l omoare pe Cartwright, noi tot vom ajunge pe Disc.

- Ce-a spus Cartwright? îl întrebă Jereti pe Groves. I-a mai venit inima la loc cînd a auzit despre Preston?

Groves ezită.

- Cartwright era preocupat.

- Dar nu se putea să nu...

- Poate fi omorît din moment în moment! Groves împingea sălbatic comenzile manuale. N-are timp să se mai gîndească la nimic altceva.

O vreme, nimeni nu mai scoase un cuvînt. În cele din urmă, Konklin întrebă:

- Ai mai primit vreo veste în ultimul timp?

- Nu pot să prind Batavia. Ecranajul militar a acoperit cu totul liniile telecomunicaţionale. Am interceptat mişcări ale trupelor de intervenţie de pe planetele interioare, apropiate de Pămînt. „Aripi" ale Directoratului, în drum spre casă.

- Şi asta ce înseamnă? întrebă Jereti.

- Pelling a ajuns în Batavia. Şi ceva a dat greş. Cartwright trebuie să fie încolţit. Într-un fel sau altul, Corpul de Captatori a fost înfrînt.

*

Wakeman strigă, din toate puterile.

- Benteley! Ascultă-mă! Moore a tras toate sforile; te duce de nas. ***Aici nu este vorba de întîmplare.***

Zadarnic. Sunetul nu se propaga. Fără atmosferă, vocea murea înăbuşită în cască. Gîndurile lui Benteley radiau înspre el clare şi distincte, dar Wakeman nu putea cu nici un chip să stabilească o comunicare. Era în impas, deconcertat. Figura lui Pelling şi mintea lui Benteley se aflau la numai cîţiva metri în faţa lui... şi nu avea cum să intre în contact cu el.

Gîndurile lui Benteley erau confuze. Este Peter Wakeman, îşi spunea el. Captatorul întîlnit în anticameră. Îşi dădea seama că este în pericol; era conştient de staţiunea închisă în balonul luminos din apropiere. Wakeman prinse o imagine a lui Cartwright: misiunea de a ucide. Şi, îngropate sub toate acestea, resentimentul şi îndoiala adîncă a lui Benteley, neîncrederea în Verrick şi aversiunea faţă de Herb Moore. Benteley era nehotărît. O clipă, arma şovăi.

Wakeman se năpusti în josul crestei, pînă pe şesul neted. Cu o grabă frenetică, schiţă litere mari, primitive, în praful neclintit de milioane de ani: MOORE TE-A PĂCĂLIT. NU ÎNTÎMPLARE.

Benteley văzu cuvintele, şi pe faţa absentă a lui Pelling trăsăturile se întăriră. Gîndurile lui Benteley se închegară. *Ce naiba?* Se gîndea. Atunci îşi dădu seama că Wakeman îl capta, că avea loc o conversaţie cu el ca transmiţător şi captatorul ca receptor.

„Continuă, Wakeman", radie Benteley cu asprime. „Cum adică păcălit?"

În mintea lui se citea un amuzament ironic. Avea în faţa ochilor un telepat, un mutant uman avansat, trasînd semne stîngace prin pulbere ca un primitiv redus la cele mai rudimentare mijloace de comunicare. Wakeman scrise disperat: MOORE TE VA OMORÎ O DATĂ CU CARTWRIGHT.

Mintea lui Benteley radia uimire. „Ce vrei să spui?" Apoi neîncredere. „Asta-i un fel de strategie. Alţi captatori trebuie să apară în orice moment." Arma se ridică repede...

BOMBĂ. Gîfîind şi păstrîndu-şi cu greu răsuflarea, Wakeman căută o nouă suprafaţă pe care să scrie. Dar scrisese destul. Benteley completa el însuşi cu amănunte. O fantasmagorie se transforma în înţelesuri: imagini vii ale certei sale cu Moore, relaţiile sexuale cu amanta acestuia, Eleanor Stevens, gelozia lui Moore. Toate trecură prin mintea lui ca un fulger, într-o procesiune uluitoare... şi coborî arma.

„Ei văd asta", gîndi Benteley. „Toţi operatorii pe scaunele lor. Şi Moore; şi el vede."

Simţind un pericol iminent, Wakeman sări în sus şi alergă stîngaci către silueta lui Pelling. Gesticulînd energic, încrecînd să strige peste vidul lipsit de aer, se apropie pînă la mai puţin de un metru înainte ca Benteley să-l oprească cu o mişcare ameninţătoare a armei.

„Nu te apropia", gîndi Benteley sumbru. „Încă nu sînt sigur de tine. Lucrezi pentru Cartwright."

Wakeman zgîrie în praf, înnebunit: PELLING PROGRAMAT SĂ DETONEZE LA APROPIEREA DE CARTWRIGHT. MOORE TE VA PUNE PE TINE ÎN CORP ÎN ACEL MOMENT.

„Verrick ştie?" întrebă Benteley.

DA.

„Eleanor Stevens?"

DA.

Din mintea lui Benteley ţîşni o suferinţă torturată.

„De unde ştiu că este adevărat? Dovedeşte-mi-o!"

EXAMINEAZĂ-ŢI ÎNVELIŞUL. LOCALIZEAZĂ CIRCUITELE DE ACTIVARE. URMĂREŞTE-LE PÎNĂ LA BOMBĂ.

Degetele lui Benteley se grăbiră către pieptul sintetic şi-l sfîşiară. Mintea îi transmitea date tehnice în timp ce găsea circuitul principal care se întreţesea prin corp sub stratul artificial de piele. Desprinse o porţiune întreagă de material şi scormoni adînc în circuitul zumzăitor al învelişului sintetic, în timp ce Wakeman, ghemuit la cîţiva metri mai încolo, cu inima îngheţată în piept, căuta în zadar, cu degetele încleştate, talismanul care-i căzuse în birou şi pe care nu-l mai luase de pe jos.

Benteley ezita. Ultimele rămăşiţe de loialitate către Verrick se dizolvau cu repeziciune. În locul ei se înfiripau dezgustul şi ura. „Deci aşa lucrează", gîndi în final. O strategie încă în stadiul embrionar îi fulgeră prin minte.

„Bine, Wakeman." Mintea i se aspri. „Duc corpul înapoi. Înapoi la Farben."

Wakeman simţi cum tot trupul i se relaxează.

- Slavă cerului, spuse cu glas tare.

Benteley trecu la acţiune. Realizarea faptului că Moore îi urmărea toate mişcările îl făcu să-şi mişte degetele cu o iuţeală fantastică în timp ce inspecta reactorul şi comenzile care-l propulsau, şi apoi, fără un sunet, ridică robotul sintetic, în acelaşi timp navă spaţială, sus, pe cerul negru, către Pămînt.

Făcuse aproape o jumătate de kilometru înainte ca Herb Moore să comute mecanismul selector. Cu o zdruncinare formidabilă, fără veste, Ted Benteley se trezi şezînd pe scaunul lui din Farben, înconjurat de inelul protector.

*

Pe ecranul miniatural din faţă, Pelling se năpustea înapoi în jos către suprafaţa Lunii, într-o arcuire largă. Localiză silueta lui Peter Wakeman, care o luase brusc la fugă, şi-şi îndreptă arma către el. Wakeman văzu ce-l aştepta. Se opri din alergare şi

rămase pe loc, ciudat de calm şi de demn, în timp ce asasinul coborî, se răsuci şi îl incineră. Moore ţinea iarăşi frînele în mînă.

Benteley se zbătu să iasă din inelul protector. Cu o smucitură, desprinse sîrmele care-i intrau sub piele, sub limbă, sub braţ şi în urechi. Într-o secundă fu la uşa cabinei, întinzînd mîna după mînerul greu de oţel.

Uşa era închisă ermetic.

Se aşteptase la asta. Întors la maşinăriile zumzăitoare, smulse mai multe relee. Se auzi un pocnet urmat de o ploaie de scîntei şi cablurile principale se scurtcircuitară, degajînd un fum înţepător şi aducînd toate cadranele la zero. Uşa se deschise singură, nemaifuncţionîndu-i mecanismul de blocare. Benteley porni în goană pe culoar către laboratorul central al lui Moore. În drum, se izbi de un paznic al Colinei în poziţie de repaos. Îl doborî şi-i înşfăcă explozonul. Dădu colţul şi se năpusti în laborator.

Trupul moale al lui Moore stătea nemişcat în propriul său inel protector. În jurul lui, un grup de tehnicieni lucrau la cel de-al doilea corp sintetic, deja asamblat pe părţi, în băile fluide suspendate deasupra meselor de lucru. Nici unul dintre ei nu era înarmat.

De jur împrejurul laboratorului se vedea un fagure de încăperi, cabine înguste în care bărbaţi stăteau în faţa ecranelor, cu privirea fixă, concentraţi, cu trupurile susţinute de echipamente identice. O viziune fugară a multiplicării în oglindă a propriului său cub, cu ceilalţi operatori, de care apoi Benteley se desprinse. Alungă din minte imaginea tehnicienilor şi aruncă o privire pe ecranul lui Moore. Pelling nu ajunsese încă la staţiunea închisă în balonul ei; venise la timp.

Benteley ucise trupul moale, incapabil să protesteze, al lui Herb Moore.

Efectul asupra asasinului fu instantaneu. Făcu un salt convulsiv care-l ridică, într-o traiectorie spiralată, de pe suprafaţa Lunii. Trupul se răsuci şi ţîşni în chip grotesc, siluetă cuprinsă parcă de nebunie, dansînd un ritm frumos al morţii. Undeva pe această traiectorie, corpul cu zbateri fantastice reuşi să-şi curme agonia. Moore îl duse tot mai sus, într-un arc ce se transformă în cerc vast, atotcuprinzător, după care se pierdu, ca o săgeată, în adîncurile spaţiului.

Pe ecran, suprafaţa lunară se vedea din ce în ce mai departe. Se micşoră pînă deveni un bulgăre. Apoi un punct. Apoi nu se mai văzu deloc.

Uşile laboratorului se deschiseră violent. Verrick şi Eleanor Stevens intrară ca o furtună.

- Ce-ai făcut? întrebă Verrick răguşit. A înnebunit, se îndepărtează de...

Privirea îi căzu pe trupul neînsufleţit al lui Herb Moore.

- Deci asta era; rosti încetişor.

Benteley ieşi din laborator - repede. Verrick nu încercă să-l oprească; rămase locului pipăind neîndemînatic, zadarnic, cadavrul, cu faţa lui masivă acum vlăguită, fără expresie, amorţită de şoc.

Benteley alergă în josul rampei de coborîre. Ajuns la sol, se năpusti în întunericul străzii, acoperită de noaptea care de-abia se lăsase. Şovăitor, un grup de personal de la Farben se scurse pe urma lui. Bărbatul pătrunse în parcul de taxiuri, iluminat şi chemă unul dintre vehiculele urbtrans parcate.

- Încotro, domnule sau doamnă? întrebă şoferul MacMillan, în timp ce glisa uşile în poziţia lor şi-şi punea turbinele în mişcare.

- Bremen, răspunse Benteley fără suflu. Îşi fixă într-o clipită centurile de siguranţă şi-şi vîrî gîtul în locaşul care-l ferea de impactul decolării. Şi repede.

Vocea metalică MacMillan rosti o încuviinţare în vreme ce-şi punea în funcţiune reactoarele. Naveta de mare viteză care era trupul său mecanic ţîşni ca un fulger în văzduh şi Farben rămase cu mult în urmă.

- Lasă-mă pe aerodromul interplan, porunci Benteley. Cunoşti vreun orar al zborurilor interplan?

- Nu, dar vă pot conecta la un circuit de informaţie.

- Las-o baltă, spuse Benteley. Se întrebă într-o străfulgerare cît din conversaţia lui cu Wakeman fusese interceptată de reţeaua Corpului. Fie că-i plăcea, fie că nu, Luna era

singurul loc unde s-ar mai fi putut simţi în siguranţă. Toate nouă planetele erau acum capcane ale morţii operate de Coline: Verrick nu-şi va mai afla liniştea pînă ce nu i-o va plăti. Dar n-avea de unde ştii ce primire îi va face Directoratul. S-ar putea trezi împuşcat pe loc, ca fiind unul dintre agenţii lui Verrick. Pe de altă parte, ar putea fi privit ca salvatorul lui Cartwright.

Încotro se îndrepta corpul sintetic?

- Aţi ajuns la aerodrom, domnule sau doamnă, i se adresă şoferul. Taxiul cobora în parcarea publică.

Pe aerodrom lucra numai personal al Colinelor. Benteley putea vedea cursele regulate intercon şi transporturile interplan odihnindu-se la sol ici-colo şi grupuri mari de oameni. Printre ei mişunau gărzi ale Colinelor, păstrînd ordinea. Brusc, se răzgîndi.

- Nu aterizăm. Ia-o înapoi.

- Cum doriţi, domnule sau doamnă. Nava se ridică, ascultătoare.

- Nu există prin apropiere vreun aerodrom militar?

- Directoratul întreţine un mic teren de reparaţii militare la Narvik. Vreţi să margeţi acolo? Navelor civile le este interzis să aterizeze în zona aceea. Va trebui să vă paraşutez.

- Bine, spuse Benteley. Pare a fi exact ceea ce-mi doresc.

*

Leon Cartwright se trezise de-a binelea cînd un membru al Corpului intră în fugă în apartamentul lui.

- Cît s-a apropiat? întrebă Cartwright. Chiar şi cu injecţia cu pentathol de sodiu, nu dormise decît cîteva ore. Destul de mult, presupun.

- Peter Wakeman este mort, spuse captatorul.

Cartwright se ridică repede în picioare.

- Cine l-a omorît?

- Asasinul.

- Deci este aici. Înşfăcă arma lui de mînă. Ce fel de apărare mai putem pregăti? Cum m-a găsit? Ce s-a întîmplat cu reţeaua din Batavia?

Rita O'Neill intră în cameră, albă la faţă, tăcută.

- Corpul a fost distrus în întregime. Pelling şi-a croit drum direct spre fortăreaţa interioară şi-a văzut că nu mai erai acolo.

Cartwright îi aruncă o privire scurtă, după care se întoarse din nou spre captator.

- Ce s-a întîmplat cu oamenii voştri?

- Strategia noastră a dat greş. Verrick a recurs la un fel de înşelătorie. Cred că Wakeman a descifrat-o înainte de a muri.

- Wakeman este mort? reacţionă Rita.

- Pelling l-a omorît, spuse Cartwright scurt. Asta ne izolează de Corp. Sîntem cu desăvîrşire singuri. Se întoarse către captator: Care este situaţia exactă? L-aţi localizat pe asasin?

- Reţeaua noastră auxiliară s-a destrămat. Cînd Wakeman a fost omorît, am pierdut definitiv legătura cu Pelling. N-avem nici cea mai vagă idee unde s-ar putea afla. Nu s-a mai stabilit nici un contact.

- Dacă Pelling a ajuns pînă aici, spuse Cartwright dus pe gînduri, nu prea mai avem şanse să-l oprim.

- Wakeman putea s-o facă, fulgeră Rita cu furie. Tu poţi s-o faci mult mai bine.

- De ce?

- Pentru că..., ridică din umeri nerăbdătoare. Wakeman nu era nimic în comparaţie cu tine. Era o non-entitate. Un mic *birocrat.*

Cartwright îi arătă arma.

- Ţi-aduci aminte de asta? Ani de zile am ţinut explozonul ăsta pe bancheta din spate a maşinii. N-am fost niciodată în situaţia de a-l folosi. Era încă acolo; am trimis un echipaj să mi-l aducă. Îşi trecu mîna peste tubul familiar din metal. Ataşament sentimental, cred.

- Cu el vrei să te aperi? Ochii negri ai Ritei mocneau furios. Asta-i tot ce ai de gînd să faci?

- Deocamdată mi-e foame, spuse Cartwright blajin. Cît este ceasul? Cît stăm în aşteptare putem foarte bine să mîncăm.

- Acum nu-i momentul... începu Rita, dar în aceeaşi clipă captatorul o întrerupse:

- Domnule Cartwright, interveni el, în clipa aceasta aterizează o navă de pe Pămînt. Un moment. Atenţia i se îndreptă spre interior, după care continuă: Maiorul Shaeffer este la bord, cu restul membrilor Corpului. Şi... Se întrerupse. Asta nu e totul. Vrea să vă vadă imediat.

- Bine, spuse Cartwright. Unde este?

- O să vină aici. Chiar acum urcă rampa.

Cartwright scotoci prin buzunarul hainei după pachetul boţit de ţigări.

- Ciudat, i se adresă Ritei. Wakeman mort, după tot ce plănuise cu atîta minuţiozitate.

- Nu-mi pare rău după Wakeman. Îmi doresc numai să faci ceva în loc să stai aici, pur şi simplu.

- Păi, nu mă pot duce nicăieri. Şi-am încercat tot ce ştim. N-a mai rămas mare lucru, dacă stai să te gîndeşti. Nu mă pot opri să nu-mi închipui că, dacă un om este cu adevărat hotărît să omoare pe un altul, atunci nu prea ai ce face că să-l opreşti. Îi poţi pune piedici, poţi să-l întîrzii, poţi să-i faci greutăţi, poţi să faci o mulţime de lucruri complicate care-ţi mănîncă o grămadă de timp şi energie, dar mai devreme sau mai tîrziu el tot îţi apare în faţa ochilor.

- Cred că-mi plăceai mai mult cînd ţi-era frică, spuse Rita, cu amărăciune. Cel puţin era ceva ce înţelegeam.

- Şi asta nu înţelegi?

- Ţi-era frică de moarte. Acum nu eşti uman - nu ai emoţii. Poate că ai murit. E ca şi cum ai fi murit.

- Am să fac o concesie, spuse Cartwright. Am să stau cu faţa la uşă. Se aşeză uşurel pe marginea unei mese, cu explozonul odihnindu-i-se în palmă, cu o expresie de linişte pe faţă. Cum arată Pelling? îl întrebă pe captator.

- Tînăr. Subţire. Blond. Fără trăsături distinctive.

- Ce fel de armă foloseşte?

- Are un pistol acţionat cu degetul mare. Pe principiul fascicolului de căldură. Dar sigur că ar putea să mai aibă ceva de care noi nu ştim.

- Vreau să-l recunosc pe Pelling cînd îl văd, vorbi Cartwright către Rita. S-ar putea să fie următoarea persoană care intră pe uşa aia.

Următoarea persoană care intră pe uşă fu maiorul Shaeffer.

- L-am adus pe omul ăsta cu mine, îl lămuri el pe Cartwright, pătrunzînd în cameră. Cred că vei dori să vorbeşti cu el.

Un bărbat brunet, îmbrăcat cu grijă, clasificat, pînă în treizeci şi cinci de ani, intrase uşor în urma maiorului. El şi Cartwright îşi dădură mîna în timp ce Shaeffer făcu scurt prezentările.

- Ted Benteley. Un serv de-al lui Reese Verrick.

- Ai venit puţin cam devreme, spuse Cartwright. Poţi să cobori rampa şi să te duci la bazin, la sala de jocuri şi la bar. Asasinul trebuie să apară din clipă-n clipă; nu mai durează mult.

Benteley rîse, ascuţit şi încordat. Era mult mai răvăşit şi mai surescitat decît îşi dăduseră ei seama la început.

- Shaeffer s-a exprimat incorect, spuse el. Nu mai sînt sub jurămînt lui Verrick. L-am părăsit.

- Ţi-ai călcat jurămîntul? întrebă Cartwright.

- El şi-a încălcat jurămîntul faţă de mine. Am plecat în mare grabă. Am venit aici direct de la Farben. Acolo au apărut complicaţii.

- El l-a omorît pe Herb Moore, interveni Shaeffer.

- Nu tocmai, îl corectă Benteley. I-am ucis trupul.

Respiraţia Ritei se opri brusc.

- Ce s-a întîmplat?

Benteley le explică situaţia. Cînd ajunsese pe la jumătate, Cartwright îl întrerupse cu o întrebare.

- Unde este Pelling? Ultimul lucru pe care l-am auzit despre el a fost că ar fi pe-aici prin apropiere, pe undeva, la doar cîţiva kilometri de staţiune.

- Corpul Pelling este în drum spre străfundurile spaţiului, spuse Benteley. Pe Moore nu-l interesează persoana ta; are problemele lui de rezolvat. Cînd şi-a dat seama că este prins în corpul sintetic, a părăsit Luna şi-a pornit-o ca din puşcă.

- Încotro? întrebă Cartwright.

- Nu ştiu.

- Nu contează, spuse Rita nerăbdătoare. Nu pe tine te urmăreşte; asta este important. Poate că a înnebunit. Poate că a pierdut controlul

trupului.

- Se poate, admise Benteley. A fost ceva la care nu se aştepta; tocmai vă distrusese reţeaua de captatori. Explică cum Moore îl anihilase pe Peter Wakeman.

- Ştim asta, zise Cartwright. De ce fel de viteză este în stare învelişul sintetic?

- Superluminică, răspunse Benteley. Nu vă bucuraţi că Moore se îndepărtează de locul acesta?

Cartwright îşi umezi buzele.

- Ştiu unde se duce.

Printre ei trecu un murmur grăbit, după care Shaeffer exclamă:

- Desigur. Exploră repede mintea lui Cartwright. Trebuie să găsească o modalitate de a rămîne în viaţă. Pe drum, pînă aici, Benteley mi-a furnizat o grămadă de material involuntar; pot reconstitui majoritatea elementelor lipsă. Cu informaţiile pe care le are, Moore îl va găsi pe Preston fără îndoială.

Benteley rămase uluit.

- Preston!! Este în viaţă?

- Asta explică cererea de informaţie anterioară, spuse Cartwright. Verrick trebuie să fi interceptat fasciolul telecomunicaţional cu circuit închis de pe navă. Ţigara îi arsese pînă la capăt; o aruncă, o strivi plin de mînie şi-şi aprinse alta. Ar fi trebuit să fiu mai atent atunci cînd Wakeman mi-a adus asta la cunoştinţă.

- Ce-ai fi putut face? întrebă Shaeffer.

- Nava noastră este aproape de nava lui Preston. Dar pe Moore nu asta îl va interesa. Scutura din cap, iritat. Există vreo cale de a instala un ecran pe care să-l putem urmări pe Moore?

- Cred că da, spuse Benteley. Echipa de telecomunicaţii a aranjat un fascicol vizual constant de la Pelling înapoi la Farben. Am putea intra pe el; încă se mai transmite. Cunosc frecvenţa canalului. Brusc, îi veni un gînd. Harry Tate îi este aservit lui Verrick.

- Se pare că toată lumea îi este aservită lui Verrick, comentă Cartwright. În echipa telecomunicaţională nu există nimeni cu care să putem lucra?

- Supuneţi-l pe Tate la presiuni. Dacă-l desprindeţi de Verrick, va coopera. Nu ţine prea mult la ceea ce face, din cîte mi-a spus Eleanor Stevens.

Shaeffer îi scrută mintea cu interes.

- Ţi-a spus multe. De cînd a plecat dintre noi şi s-a dus la Farben, ne-a fost de folos.

- Da, aş vrea să menţinem un fel de contact vizual asupra lui Pelling. Cartwright se jucă cu explozonul şi în final îl vîrî într-o valiză pe jumătate despachetată de pe podea. Acum situaţia s-a schimbat în bine pentru noi, desigur. Mulţumim, Benteley. Făcu un semn vag cu capul către acesta. Deci lucrurile au luat un alt curs. Pelling nu mai vine aici. Nu mai trebuie să ne facem griji în privinţa asta.

Rita îl privea pe Benteley concentrată.

- Tu nu ţi-ai călcat jurmămîntul? Nu te consideri un trădător?

- V-am spus, îi răspunse Benteley, întorcîndu-i privirea grea. Verrick şi-a încălcat jurămîntul faţă de mine. Înşelîndu-mă, mi-a redat libertatea.

Urmă o tăcere jenantă.

- Ei bine, interveni Cartwright, mie unul tot mi-e foame. Hai să luăm cina sau prînzul, sau ceva şi o să ne poţi explica şi restul. Se îndreptă către uşă, cu umbra unui zîmbet uşurat pe chipul obosit. Acum, avem timp. Primul meu asasin este un capitol închis. Nu mai avem nici un motiv să ne grăbim.

În timp ce mîncau, Benteley îşi transpuse sentimentele în cuvinte.

- L-am omorît pe Moore pentru că n-aveam de ales. În cîteva secunde l-ar fi încredinţat pe Pelling unui tehnician şi s-ar fi întors în propriul lui trup, la Farben. Pelling nu s-ar fi oprit şi ar fi detonat lîngă voi; cîţiva din personalul lui Moore împing loialitatea pînă foarte departe.

- Cît de aproape ar fi trebuit să fie Pelling? întrebă Cartwright.

- Ajunsese la mai puţin de cinci kilometri de voi. Trei kilometri mai aproape şi Verrick ar fi dominat acum sistemul cunoscut.

- Nu era nevoie de contact efectiv?

- N-am avut decît foarte puţin timp să arunc o privire la reţeaua de fire, dar în circuit era introdus un

mecanism standard de proximitate acordat la undele tale cerebrale. Şi apoi mai este şi puterea intrinsecă a bombei. Legea specifică: nici un fel de armă pe care un bărbat n-ar putea-o duce într-o mînă. Bomba era o grenadă-H, conform regulamentului, din ultimul război.

- Bomba *este*, îi reaminti Cartwright.

- Totul depindea de Pelling? întrebă Rita.

- Există un al doilea înveliş sintetic. Este pe jumătate gata. Nimeni la Farben nu se aştepta la totala dezorganizare a Corpului; au obţinut mai mult decît au sperat. Dar Moore a ieşit din scenă. Cel de-al doilea înveliş nu va fi niciodată pus în funcţiune; numai Moore îl putea aduce în stadiul final. I-a ţinut pe toţi ceilalţi pe trepte inferioare - şi Verrick ştie asta.

- Ce se întîmplă cînd Moore ajunge la Preston? vru Rita să ştie. Atunci Moore va reveni în scenă.

- Habar n-am avut despre Preston, recunoscu Benteley. Am distrus trupul lui Moore ca să nu mai poată părăsi învelişul sintetic. Dacă e ca Preston să-l ajute, v-a trebui s-o facă repede. Sinteticul nu are viaţă lungă în adîncurile spaţiului.

- De ce nu l-ai lăsat pe Moore să mă omoare? îl cercetă Cartwright.

- Nu-mi păsa dacă te omora sau nu. Nu l-a tine m-am gîndit.

- Asta nu-i tocmai adevărat, interveni Shaeffer. Gîndul *era* acolo, ca un corolar. Cînd ai făcut ruptura psihologică, te-ai întors automat împotriva strategiei lui Verrick. În mod semi-voluntar, ai acţionat ca un agent iminent.

Benteley nu asculta.

- Am fost păcălit încă de la bun început, spuse el. Toţi au fost amestecaţi în treaba asta: Verrick, Moore, Eleanor Stevens. Din momentul în care am pus piciorul în încăpere, Wakeman a încercat să mă prevină; a făcut tot ce a putut. Eu venisem la Directorat ca să scap de corupţie. Am sfîrşit prin a face jocul Directoratului; Verrick mi-a dat ordine şi eu le-am urmat. Dar ce poţi face într-o societate coruptă? Trebuie să respecţi legi corupte? Este oare o crimă să încalci o lege care este mîrşavă sau un jurămînt care este şi el, la rîndul lui, mîrşav?

- Este o crimă, recunoscu Cartwright încet. Dar s-ar putea să fie tocmai lucrul care trebuie făcut.

- Într-o societate de criminali, îşi exprimă Shaeffer părerea, nevinovaţii înfundă puşcăria.

- Cine hotărăşte atunci cînd societatea este făcută din criminali? întrebă Benteley. Cum îţi dai seama cînd societatea ta se duce de rîpă? Cum îţi dai seama cînd este bine să nu mai respecţi legile?

- Pur şi simplu ştii, spuse Rita O'Neill cu înverşunare.

- Ai vreun mecanism încorporat? o întrebă Benteley. Asta-i grozav; aş vrea să am şi eu aşa ceva. Aş vrea ca toată lumea să-l aibă... Ar fi un lucru tare folositor. Sîntem şase miliarde de suflete în sistemul acesta, şi cei mai mulţi dintre noi sînt de părere că sistemul funcţionează numa' bine. Trebuie oare să mă întorc împotriva celor din jur? Toţi respectă legile. Se gîndea la Al şi Laura Davis. Ei sînt fericiţi, liniştiţi, satisfăcuţi, au slujbe bune; mănîncă bine; au o locuinţă frumoasă. Eleanor Stevens spunea că am o minte bolnavă. De unde ştiu că nu sînt un rebut bolnav? Un cvasi-psihopat?

- Trebuie să crezi în tine, spuse Rita O'Neill.

- Fiecare crede în sine însuşi - asta întîlneşti pe toate drumurile. Eu am suportat corupţia şi putregaiul cît am putut şi pe urmă m-am răzvrătit. Poate că ai dreptate; poate sînt un trădător. Cred că Verrick şi-a încălcat jurămîntul faţă de mine... cred că am fost eliberat. Dar poate greşesc.

- Dacă greşeşti, sublinie Shaeffer, poţi fi împuşcat pe loc.

- Ştiu. Dar... Benteley îşi găsea cu greu cuvintele. Într-un fel, nu asta este important. Niciodată nu mi-am ţinut un jurămînt pentru că mi-ar fi fost teamă să-l încalc. L-am ţinut pentru că nu am crezut că trebuie încălcat. Dar am şi eu o limită. Am atins un prag unde totul m-a îngreţoşat în aşa hal încît nu am mai putut continua. Nu suport să-mi mai mînjesc mîinile! Chiar dacă asta înseamnă să fiu vînat, prins şi împuşcat.

- Asta chiar s-ar putea întîmpla,

spuse Cartwright. Zici că Verrick ştia de bombă?

- Exact.

Cartwright reflectă.

- Un protector nu are voie să trimită la moarte un serv clasificat. Asta este rezervat neclasificaţilor. El are datoria să-şi protejeze clasificaţii; nu să-i distrugă. Presupun că judecătorul Waring ştie asta; este nevoie de un expert. Cînd ţi-ai depus jurămîntul, nu ştiai că Verrick căzuse?

- Nu. Dar ei ştiau.

Cartwright îşi frecă cu dosul mîinii maxilarul.

- Ei bine, s-ar putea să ai dreptate. S-ar putea să nu ai... Eşti o persoană interesantă, Benteley. Ce-ai de gînd să faci, acum că ai azvîrlit deoparte toate regulile? Ai să depui un nou jurămînt de supunere?

- Nu cred, spuse Benteley.

- De ce nu?

- Un om nu trebuie să devină servul altui om.

- Nu asta am vrut să spun. Cartwright îşi alese cuvintele cu grijă. Ce-ai zice de un jurămînt poziţional?

- Nu ştiu. Benteley scutură încet din cap. Sînt obosit. Poate mai tîrziu.

Rita O'Neill se făcu auzită.

- Ar trebui să te alături personalului unchiului meu. Ar trebui să depui jurămîntul în faţa lui.

Toţi erau cu privirile aţintite asupra lui. Un timp, Benteley nu scoase nici un cuvînt.

- Corpul depune un jurămînt poziţional, nu-i aşa? întrebă în cele din urmă.

- Aşa este, spuse Shaeffer. Acesta este jurămîntul la care Peter Wakeman ţinea atît de mult.

- Dacă te interesează, spuse Cartwright încă scrutîndu-l cu privirea lui bătrînă şi şireată, îţi primesc jurămîntul către mine - ca Maestru al Jocului - un jurămînt poziţional.

- Nu mi-am mai recuperat cartela-putere de la Verrick, spuse Benteley.

O expresie fugară de putere trecu peste faţa lui Cartwright.

- Da? Ei, asta se poate îndrepta. Vîrî mîna în buzunar şi scoase un pacheţel înfăşurat cu grijă. Cu mişcări încete, deliberate, îl desfăcu şi-i răsfiră conţinutul pe masă.

O duzină de cartele-putere.

Cartwright le răsfoi, alese una, o examină cu atenţie, apoi le puse pe celelalte înapoi în pachet şi le legă din nou strîns. Le puse înapoi în buzunar şi împinse cartela rămasă către Benteley.

- Face doi dolari. Şi poţi s-o păstrezi; n-am să ţi-o cer înapoi. Trebuie să ai şi tu una; toată lumea ar trebui să aibă o şansă egală în marele joc.

Benteley se sculă încet în picioare. Scotoci în portofel şi aruncă pe masă două hîrtii de un dolar. Vîrî cartela în buzunar şi rămase în aşteptare în timp ce Cartwright se ridică şi el.

- Parcă am mai trecut prin asta, spuse Benteley.

- Ştii, zise Cartwright, n-am nici cea mai vagă idee despre cum trebuie să decurgă jurămîntul. Va trebui să mă ajute cineva.

- Eu ştiu, răspunse Benteley. Cu Rita O'Neill şi Shaeffer ca martori, el recită jurămîntul poziţional către Maestrul Jocului Cartwright, apoi se aşeză brusc pe locul său. Cafeaua i se răcise, dar o bău oricum. De-abia îi simţi gustul; era adîncit în gînduri.

- Acum te numeri oficial printre ai noştri, spuse Rita O'Neill.

Benteley mormăi ceva.

Ochii fetei erau întunecaţi, cu privirea intensă.

- Ai salvat viaţa unchiului meu. Ne-ai salvat nouă, tuturor, vieţile; Pelling ar fi aruncat staţiunea în aer.

- Lasă-l în pace, o avertiză Shaeffer.

Rita nu-i dădu atenţie. Aplecîndu-se către Benteley, cu o expresie avidă pe faţă, continuă:

- Ar fi trebuit să-l omori pe Verrick cît timp tot erai acolo. Ai fi putut s-o faci. Şi el era acolo.

Benteley aruncă furculiţa pe masă.

- Eu am terminat de mîncat. Se ridică în picioare şi plecă de la masă. Dacă n-are nimeni nimic împotrivă, eu sînt pe-afară, primprejur.

Ieşi din sala de mese, pe coridor. Cîţiva funcţionari ai Directoratului stăteau ici-colo, discutînd cu voce joasă. Benteley porni să se plimbe fără ţintă, cu mintea chinuită.

După o vreme, Rita O'Neill apăru în cadrul uşii. Rămase privindu-l, cu braţele încrucişate strîns.

- Îmi pare rău, spuse într-un tîrziu.

- E-n regulă.

Veni lîngă el, respirînd cu iuţeală, cu buzele roşii întredeschise.

- N-ar fi trebuit să spun asta. Ai făcut destul. Îşi puse degetele agile, aprinse parcă de febră, pe braţul lui Benteley. Mulţumesc.

Bărbatul se trase înapoi.

- Mi-am călcat jurămîntul faţă de Verrick; să privim adevărul în faţă. Mai mult însă nu pot face. L-am ucis pe Moore - era pe-atît de lipsit de suflet pe cît este acum de lipsit de trup. Nu este altceva decît un intelect care calculează, nu un om. De Reese Verrick nu mă ating.

Ochii negri ai Ritei aruncară văpăi.

- Bunul simţ ar trebui să te oprească să spui asta. Eşti atît de nobil şi plin de etică! Chiar nu ştii ce ţi-ar face Verrick dacă ar pune mîna pe tine?

- Nu ştii unde să te opreşti. Am depus jurămîntul în faţa unchiului tău; oare asta nu-i destul? Pe hîrtie, sînt un criminal, am încălcat o lege. Dar eu nu mă consider criminal. Se întoarse să o privească în ochi, sfidător. Înţelegi?

Rita bătu în retragere.

- Nici eu nu te consider un criminal. Ezită, pătrunsă de nesiguranţă. O să încerci să-i spui ce să facă?

- Cui, lui Cartwright? Bineînţeles că nu.

- O să-l laşi să decidă singur? Wakeman nu vroia să-l lase. El este cel care trebuie să conducă; tu nu te poţi amesteca.

- În viaţa mea n-am spus nimănui ce să facă. Tot ce vreau eu să fac este... Ridică din umeri supărat, nefericit. Nu ştiu. Să fiu un alt Al Davis, cred. Să am casa mea şi o slujbă bună. Să-mi văd de treaba mea. Vocea i se ridică, disperată: Dar, fir-ar să fie, nu în sistemul ăsta. Vreau să fiu un Al Davis într-o lume unde să mă pot supune legilor, nu să le încalc. Vreau să mă supun legilor! Vreau să le respect. Vreau să-i respect pe cei din jurul meu.

O clipă, Rita rămase tăcută.

- Îl respecţi pe unchiul meu. Iar dacă nu, o vei face. Se întrerupse, jenată: Pe mine nu mă respecţi?

- Ba da, desigur, spuse Benteley.

- Vorbeşti serios?

Bărbatul zîmbi în colţul gurii.

- Sigur. De fapt...

La capătul holului apăru maiorul Shaeffer. Îi strigă lui Benteley, fără putere, ascuţit:

- Benteley, *fugi!*

Benteley rămase paralizat. Apoi se smulse de lîngă Rita O'Neill.

- Du-te înăuntru, lîngă unchiul tău. Îşi scoase, cu o smucitură, explozonul.

- Dar ce...

El se întoarse şi o luă la goană pe coridor către rampa de coborîre. Captatori şi funcţionari ai Directoratului alergau în toate părţile. Ajunse la nivelul solului şi fugi disperat înspre peretele balonului.

Prea tîrziu.

O siluetă îmbrăcată pe jumătate într-un costum Farley îi bară calea. Elanor Stevens, cu părul roşu învolburat ca o văpaie, faţa palidă cu respiraţia întretăiată, apăru în grabă lîngă el.

- Pleacă de aici, gîfîi ea. În costumul greu, cu care nu era obişnuită, se împiedică de un container cu provizii şi aproape căzu lîngă perete. Ted, gemu ea. Nu încerca să i te opui; fugi. Dacă pune mîna pe tine...

- Ştiu, spuse Benteley. Mă omoară.

La orificiul de intrare în balon, un singur vehicul de mare viteză al Colinei aterizase pe suprafaţa aridă. Pasagerii începuseră să coboare; în grup mic şi compact, cîteva siluete înaintau cu prudenţă către staţiune.

Sosise Reese Verrick.

Leon Cartwright se îndreptă către orificiul de intrare.

- Ai face mai bine să dispari un timp, i se adresă lui Benteley. Vorbesc eu cu Verrick.

Shaeffer împărţi instrucţiuni rapide; un grup de captatori sosiră în grabă, însoţiţi de o mînă de funcţionari ai Directoratului.

- Nu are nici un rost, îi spuse el lui Cartwright. Poate la fel de bine să rămînă aici. Nu poate părăsi balonul şi

Verrick ştie că este aici. Mai bine să terminăm o dată cu toată povestea asta.

- Verrick poate intra aici cînd pofteşte şi cum pofteşte? întrebă Benteley cu disperare.

- Bineînţeles, îi răspunse Cartwright. Este o staţiune publică. El nu este un asasin; este un cetăţean ca oricare altul.

- Te supără să fi de faţă? îl întrebă Shaeffer pe Benteley. S-ar putea să... nu-ţi fie tocmai uşor.

- Rămîn, spuse Benteley.

Verrick şi cei cîţiva oameni care-l însoţeau pătrunseră fără să se grăbească prin orificiul larg de intrare. Scoţîndu-şi costumele priviră în jurul lor, precauţi.

- Salut, Verrick, rosti Cartwright. Cei doi îşi dădură mîna. Vino înăuntru să bei o ceaşcă de cafea. Noi tocmai eram la masă.

- Mulţumesc, răspunse Verrick. Primesc, dacă nu vă deranjez. Era tras la faţă, dar calm. Vorbea cu voce joasă; îl urmă ascultător pe Cartwright de-a lungul coridorului către sala de mese. Ştii, nu-i aşa, că Pelling a părăsit acest loc?

- Ştiu, spuse Cartwright. Se îndreaptă către nava lui John Preston.

Ceilalţi îi urmară, intrînd în sala de mese, unde luară loc. Roboţii MacMillan strînseseră masa; puseră din nou, repede, ceşti şi farfurioare. Benteley îşi găsi un loc lîngă Rita O'Neill, la celălalt capăt al mesei, cît mai departe de Verrick. Acesta îl văzu, însă nu lăsa sa-i scape mai mult de o licărire fugară de recunoaştere. Shaeffer, ceilalţi membri ai Corpului şi funcţionarii Directoratului ocupară scaune mai aproape de perete şi ascultară, privind cu respect.

- Presupun că o va găsi, murmură Verrick. Cînd am plecat de la Farben, parcursese deja treizeci şi nouă de unităţi astronomice; am verificat pe monitorul telecomunicaţional. Mulţumesc. Acceptă cafeaua neagră şi sorbi din ea, uşurat. Multe s-au mai întîmplat astăzi, multe...

- Ce-ar face Moore dacă ar pune mîna pe materialul lui Preston? întrebă Cartwright. Îl cunoşti mai bine decît mine.

- Greu de spus. Moore a fost întotdeauna un lup singuratic. S-a băgat în toate astea pentru propria lui plăcere... eu i-am dat materialele şi el a lucrat la proiectele lui. Este eminent.

- Şi mie mi-a făcut aceeaşi impresie. N-a fost el creierul întregului proiect Pelling?

- A fost pe de-a-ntregul ideea lui. Eu doar l-am angajat. Ştiam cît este de bun. N-am încercat să-i spun eu ce să facă.

Eleanor Stevens intrase fără zgomot în sala de mese. Rămase în picioare, nervoasă şi nesigură, mîinile ei mici şi subţiri încleştate una într-alta. După un moment de nehotărîre temătoare, se lăsă să alunece pe un scaun într-un colţ mai întunecat al camerei, privind cu ochii ei mari; o prezenţă rezervată şi înfricoşată, pe jumătate pierdută în penumbră.

- Mă întrebam de unde-ai plecat, îi spuse Verrick. Mi-ai luat-o înainte cu... Se uită la ceas. Doar cîteva minute.

- Moore se va întoarce la tine dacă obţine ceea ce vrea? întrebă Cartwright.

- Mă îndoiesc. N-ar exista nici un motiv întemeiat.

- Jurămîntul lui?

- N-a pus niciodată prea mare preţ pe aşa ceva. Ochii adînciţi în orbitele ai lui Verrick căutau parcă pe cineva. Se pare că este o modă printre tinerii mai talentaţi. Presupun că jurămintele nu le mai par atît de importante ca pe vremuri.

Benteley nu spuse nimic. Sub degete simţea arma rece şi umezită de propria lui transpiraţie. Cafeaua i se răcea, neatinsă. Rita O'Neill fuma nervoasă; îşi stinse ţigara, strivind-o vîrtos, aprinse o alta, care se prefăcu numaidecît într-un chiştoc.

- Ai de gînd să convoci o a doua Convenţie a Provocării? întrebă Cartwright.

- Oh, nu ştiu. Deocamdată nu. Verrick îşi împreună mîinile într-o piramidă masivă, pe care o studie şi apoi o destrămă din nou în degete individuale. Îşi plimbă privirea absentă de jur împrejurul sălii de mese: Nu-mi aduc aminte de locul acesta. Este proprietatea Directoratului, nu-i aşa?

Shaeffer fu cel care răspunse.

- Întotdeauna pregătim ceva în

avans. Poate vă aduceţi aminte de staţia interplanetară pe care v-am pus-o la punct aproape de suprafaţa lui Marte. Aceea fusese construită în timpul mandatului lui Robinson.

- Robinson... Verrick reflectă posomorît. Mi-amintesc de el. Dumnezeule, asta a fost acum zece ani. Chiar a trecut atîta timp?

- De ce aţi venit aici? Vocea Ritei O'Neill electrifică atmosfera.

Sprîncenele stufoase ale lui Verrick se împreunară într-o încruntare obosită. Evident, nu o cunoştea pe Rita. Se întoarse către Cartwright pentru a primi o explicaţie.

- Nepoata mea, spuse Cartwright. Făcu prezentările; Rita privea furioasă în ceaşca de cafea şi nu scoase un cuvînt. Buzele i se albiră şi-şi încleştă pumnii pînă cînd Verrick uită de ea şi se întoarse la piramidele construite din degete şi la gîndurile lui negre.

- Bineînţeles, rosti el într-un tîrziu, nu ştiu ce v-a spus Benteley. Presupun că mi-aţi înţeles de-acum aranjamentul.

- Ceea ce Benteley nu mi-a spus, a captat Shaeffer, răspunse Cartwright.

Verrick mormăi ceva de neînţeles.

- Atunci, ştiţi tot ce aş putea să vă ofer ca explicaţie, conchise el. Îşi înălţă capul masiv. Pot să consider asta de la sine înţeles?

- Da, spuse Cartwright, încuviinţînd din cap. Desigur.

- N-am intenţia să aduc în discuţie nimic legat de Herb Moore. În ceea ce mă priveşte, acesta este un capitol închis. Verrick se strădui să scoată ceva din buzunar şi în final aduse la lumină un explozon Hopper greoi, pe care-l propti în picioare între paharul său cu apă şi inelul pentru şerveţele. Nu prea pot să-l omor pe Benteley aici la masă. Am să aştept pînă mai tîrziu. Un gînd îi trecu prin minte. Nu trebuie să-l omor aici în staţiune. Poate să meargă înapoi cu mine şi-am să-l omor undeva pe drum.

Între Shaeffer şi Cartwright avu loc un schimb de priviri. Verrick nu se sinchisi; privea în jos, posac, la explozon şi la mîinile lui ca nişte labe de urs.

- Asta nu are importanţă, spuse Cartwright. Dar trebuie să se clarifice un lucru. Benteley este în prezent sub jurămînt faţă de mine, ca Maestru al Jocului. A depus un jurămînt poziţional.

- Dar nu are voie, spuse Verrick. Şi-a încălcat jurămîntul faţă de mine; asta îi interzice libertatea de a mai jura.

- Ei bine, spuse Cartwright, eu nu consider că şi-a încălcat jurămîntul faţă de tine.

- L-ai trădat, explică Shaeffer.

Verrick reflectă îndelung.

- Nu sînt conştient de nici o trădare. Mi-am îndeplinit îndatoririle şi obligaţiile care-mi reveneau.

- Asta nu-i nici pe departe adevărat, îl contrazise Shaeffer.

Urmă un moment de tăcere.

Verrick mormăi, apucă din nou explozonul, îl examină, apoi îl vîrî înapoi în buzunarul hainei.

- Va trebui să avem o părere autorizată, murmură. Să încercăm să-l aducem aici pe Judecătorul Waring.

- Bine, încuviinţă Cartwright. Nu-i o idee rea. Vrei să rămîi aici pînă atunci?

- Mulţumesc. Sînt cumplit de obosit. Am nevoie să mă odihnesc bine şi mult. Privi în jurul lui. Şi acesta pare a fi exact locul potrivit.

*

Judecătorul Felix Waring era un om ursuz, cocîrjat, într-un costum negru mîncat de molii şi cu o pălărie demodată, ducînd sub braţ un dosar greu şi mare, cu coperţi tari. Era cel mai de seamă om al legii din sistem; şi avea o barbă albă, lungă.

- Ştiu cine eşti, bombăni el ţîfnos, dînd cu ochii de Cartwright. Şi tu. Dădu din cap scurt către Verrick. Tu şi milionul tău de dolari în aur. Pelling ăla al tău a fost un mare fîs, nu-i aşa? chicoti vesel. Nu mi-a plăcut nici o clipă cum arăta. N-avea un muşchi pe el.

În staţiune era „dimineaţă".

Nava care îl adusese pe Judecătorul Waring dăduse la iveală, fără prea multă zarvă, maşini MacMillan de ştiri, funcţionari ai sistemului Colinar şi încă şi mai mulţi funcţionari ai Directoratului. Tehnicienii în domeniul telecomunicaţiilor sosiră cu propria lor navă; un şuvoi constant de muncitori se revărsa în balon.

Pretutindeni întîlneai echipa de semnalizare, cu colaci încurcaţi de cabluri arùncate peste umăr, întinzînd echipament telecomunicaţional. Către miezul zilei, staţiunea devenise un stup zumzăind de o activitate zgomotoasă, cu scopuri bine definite. Pretutindeni forfotă, un du-te-vino de oameni cu expresii hotărîte.

- Cum vi se pare? îl întrebă un funcţionar al Directoratului pe un membru al echipei de telecomunicaţii.

- Nu destul de spaţios. Dar ce zici de locul de acolo?

- E sala principală de jocuri.

- Acolo e bine. Se făcură semne ca echipamentul să fie adus către arcul de la intrare. Acustica n-o să fie perfectă, dar n-are nimic, nu-i aşa?

- Nici să nu te gîndeşti. Nu vrem bubuieli; foloseşte ceva mai mic.

- Să nu treceţi prin peretele balonului, avertiză un soldat echipa de lucru care instala echipament de transmisie.

- E cam greu, spuse un tehnician. Locul ăsta a fost făcut doar pentru turişti şi beţivani.

Sala centrală de jocuri se umpluse rapid cu bărbaţi şi femei în haine viu colorate, de vacanţă. Alergau de colo-colo, jucau tot felul de jocuri şi se distrau în timp ce tehnicienii şi echipele de muncitori întindeau fel de fel de maşinării. Roboţi MacMillan erau prezenţi la tot pasul, împiedicînd pe toată lumea şi făcînd o puzderie de boroboaţe printre participanţii la jocuri.

Benteley stătea retras într-un colţ, privind posomorît. Bărbaţii şi femeile rîzînd, îmbrăcaţi în culori vesele ţopăiau în toate direcţiile; shuffleboard era un sport popular, la fel ca şi softbalul şi fotbalul. Nu era permis nici un joc pur intelectual. Era o staţiune de terapie psihiatrică: jocurile erau terapeutice. La cîţiva metri de Benteley, o tînără cu părul mov aprins stătea aplecată plină de hotărîre peste o planşă de culori, tridimensională, formînd combinaţii complicate de forme, tonuri şi texturi, cu mici gesturi agile şi tremurate ale mîinilor.

- E drăguţ aici, îi spuse Rita O'Neill la ureche.

Benteley aprobă din cap.

- Mai avem încă ceva timp pînă încep. Rita aruncă, dusă pe gînduri, un disc ţipător colorat drept în mijlocul unui cîrd de raţe-robot. O raţă căzu moartă, ascultătoare, şi un scor se modifică, sunător, pe un marcaj. Vrei să joci ceva? Să faci puţină mişcare şi să te distrezi? Mor să le încerc pe toate cîte-s pe-aici.

Cu Rita în frunte, cei doi se strecurară printre oameni şi intrară în sala de gimnastică, amplasată într-un loc mai retras. Soldaţi ai Directoratului îşi scoseseră uniformele verzi şi se înfruntau cu cîmpuri magnetice, fascicole de presiune, trepte artificiale de înaltă gravitaţie, o varietate de echipament de forţă pentru întărirea muşchilor. În mijlocul sălii, un grup privea plin de interes un membru al Corpului angajat într-o luptă corp la corp cu un robot MacMillan.

- Foarte sănătos, remarcă ursuz Benteley.

- Oh, este un loc minunat. Nu crezi că Leon s-a mai întremat puţin? Arată mult mai bine de cînd s-a sfîrşit povestea aia cu Pelling.

- O să trăiască probabil pînă la adînci bătrîneţi, încuviinţă Benteley.

Obrajii Ritei luară foc.

- Nu-i nevoie de aşa ceva. Chiar nu poţi fi loial nimănui, nu? Nu te gîndeşti decît la tine!

Benteley plecă mai departe; după un moment, Rita îl urmă.

- Judecătorul Waring urmează să ia o hotărîre cu toţi entuziaştii ăştia alergînd în toate părţile? întrebă Benteley. Ajunsese lîngă o membrană înălţată astfel încît trupuri bronzate să poată sta întinse la soare. Toţi par să se distreze de minune. Pînă şi roboţii MacMillan. Ameninţarea a rămas de domeniul trecutului. Asasinul şi-a luat tălpăşiţa.

Rita îşi scoase veselă hainele, le dădu unui îngrijitor mecanic şi se aruncă într-una din membranele tremurătoare. Contracîmpuri de joasă gravitaţie îi eliberară trupul; se învîrti ameţitor în adîncurile membranei şi după un timp ieşi din nou la suprafaţă cu sufletul la gură şi îmbujorată, încercînd în zadar să găsească ceva de care să se ţină.

Benteley o ajută, trăgînd-o la poziţia verticală.

- Uşurel.

- Am uitat cum e cu joasa gravitaţie. Rîzînd surescitată, se trase de lîngă el, gata să sară într-o porţiune mai adîncă a membranelor.

- Haide, e grozav! Nici nu mi-am dat seama pînă acum.

- Stau şi mă uit, spuse Benteley, posac.

Trupul zvelt al fetei dispăru o vreme. Membrana vibra şi pulsa; în cele din urmă, ea ieşi la suprafaţă şi rămase întinsă istovită. Soarele artificial îi scînteia pe spatele şi umerii acoperiţi de transpiraţie. Închizînd ochii, căscă plină de mulţumire.

- Ce bine e să te odihneşti, murmură somnoroasă.

- Şi acesta este locul cel mai potrivit pentru asta, îl parafrază Benteley pe Verrick. Dacă nu te preocupă nimic altceva.

Nici un răspuns. Rita adormise.

Benteley rămase cu mîinile în buzunare, înconjurat de un nor de culori vesele şi de mişcare. Oameni rîzînd se hîrjoneau pe lîngă el; jocuri nenumărate şi neîntrerupte începeau iar şi iar. Într-un colţ, Leon Cartwright vorbea cu un bărbat pîntecos, posomorît la înfaţişare. Harry Tate, preşedinte al Corporaţiei Industriilor Vizuale Inter-Plan, îl felicita pentru runda în care ieşise învingător în confruntarea cu primul lui asasin. Benteley rămase privind la ei pînă cînd se despărţiră. Într-un tîrziu se întoarse cu spatele la membrane - şi se trezi faţă-n faţă cu Eleanor Stevens.

- Cine este? întrebă Eleanor cu voce sonoră, întretăiată.

- Nepoata lui Cartwright.

- O cunoşti de foarte multă vreme?

- De-abia am întîlnit-o.

- E drăguţă. E mai batrînă decît mine, nu-i aşa? Chipul micuţ al lui Eleanor era rece ca o foaie de metal; zîmbi în sus, către el, aidoma unei păpuşi vesele de tinichea. Trebuie să aibă pe puţin treizeci de ani.

- Nu chiar, spuse Benteley.

Eleanor ridică din umeri.

- N-are importanţă. Brusc, plecă de lîngă el; după un moment, Benteley o urmă, cu un sentiment de oboseală. Vrei să bei ceva? îl întrebă ea peste umăr. E-atît de cald aici înăuntru. Şi toate ţipetele astea fac să m-apuce durerea de cap.

- Nu, mulţumesc, răspunse Benteley, văzînd-o că apucă din mers un martini de pe o tavă în perete. Vreau să rămîn treaz.

Eleanor îşi continuă plimbarea, răsucind paharul înalt între degetele subţiri.

- O să-nceapă în curînd. O să-l lase pe ţapul ăla bătrîn şi prost să hotărască.

- Ştiu, spuse apatic bărbatul.

- Nici nu cred că ştie pe ce lume e. Verrick l-a dus de nas la Convenţie; o s-o facă din nou. Au mai venit veşti despre Moore?

- Telecomunicaţiile şi-au instalat ecranul aici, pentru Cartwright. Lui Verrick nu-i pasă; el nu s-a băgat.

- Ce se vede pe ecran?

- Nu ştiu. Nu m-am ostenit să mă uit. Benteley se opri. Printr-o uşă întredeschisă zărise o masă şi scaune, scrumiere, instrumente de înregistrat. Asta este...

- Este camera pe care au pregătit-o. Deodată, Eleanor scoase un strigăt de groază. *Ted, te rog ia-mă de aici!*

Reese Verrick trecuse prin cadrul uşii.

- Ştie, continuă femeia cu o voce de gheaţă, croindu-şi drum, fără ţintă, printre oamenii care rîdeau. Am venit sa te previn - ai uitat? Ted, el ştie.

- Foarte rău, rosti Benteley.

- Nu-ţi pasă?

- Îmi pare rău. N-am ce să-i fac lui Reese Verrick. Dacă ar exista ceva, presupun că aş face-o. Sau poate că nu.

- Poţi să-l omori! Vocea îi era de o isterime ascuţită. Ai o armă. Poţi s-o faci înainte să ne omoare el pe amîndoi!

- Nu, spuse Benteley. N-am să-l omor pe Reese Verrick. Asta iese din discuţie. Am să aştept, să văd ce se întîmplă. În orice caz, eu am terminat cu toate astea.

- Şi... cu mine?

- Ştiai despre bombă.

Eleanor se cutremură.

- Şi ce puteam să fac? Aleargă după el, scoasă din minţi de teamă. Ted, nu puteam să-i opresc, nu-i aşa?

- Ştiai, în noaptea aceea în care am fost împreună. Cînd m-ai convins s-o fac.

- Da! Eleanor alunecă sfidătoare în faţa lui, barîndu-i drumul. Aşa este!

Ochii ei verzí scînteiau sălbatic. Ştiam! Dar tot ce ţi-am spus a plecat din suflet. Am vorbit serios, Ted!

- Cristoase, mormăi Benteley. Se întoarse cu spatele, dezgustat.

- Ascultă-mă. Îl prinse de braţ, implorîndu-l. Şi Reese ştia. Toată lumea ştia. Nu era nimic de făcut - cineva trebuia să fie acolo, înăuntru, nu-i aşa? Răspunde-mi! Se ţinu după el, pierzîndu-şi echilibrul. Răspunde-mi! strigă.

Benteley făcu un pas înapoi în timp ce un bătrînel cu barba albă trecu mînios şi bombănind chiar pe lîngă el, către anticameră. Dispăru înăuntru şi-şi lăsă cartea grea să cadă pe masă cu o bufnitură. Îşi suflă nasul, se plimbă de colo-colo cu un aer critic, examinînd scaunele şi în final se aşeză în capul mesei. Reese Verrick, sumbru, în picioare lîngă o fereastră, schimbă cu el cîteva vorbe. O clipă mai tîrziu, Leon Cartwright îl urmă pe Judecătorul Waring.

Inima lui Benteley începu din nou să bată, încet, parcă împotriva voinţei sale. Începea şedinţa.

ŞAISPREZECE

În încăpere se aflau cinci bărbaţi.

Judecătorul Waring şedea într-un capăt al mesei, înconjurat de tratatele lui juridice şi de benzi. Leon Cartwright şi silueta masivă, voluminoasă a lui Reese Verrick stăteau faţă-n faţă, despărţiţi de două scrumiere pline vîrf şi o carafă urîtă, cu apă cu gheaţă. Benteley şi maiorul Shaeffer stăteau tot faţă-n faţă, la capătul îndepărtat al mesei. Ultimul scaun era gol; Oster, tehnicienii din telecomunicaţii, funcţionarii Directoratului, militarii Colinei, nu căpătaseră permisiunea să intre. Se aflau acum în sala de jocuri şi în sala de gimnastică, ori întinşi la soare în jurul bazinului. Prin uşa grea de lemn a anticamerei veneau, filtrate, vibraţiile şi forfota îndepărtată a bărbaţilor şi femeilor distrîndu-se.

- Nu fumează nimeni, mormăi judecătorul Waring. Îşi plimbă privirea furioasă şi bănuitoare de la Verrick la Cartwright şi înapoi la Verrick. Drăcia aia de înregistrat funcţionează?

- Da, spuse Shaeffer.

Robotul înregistrator se deplasă vioi de-a lungul mesei şi-şi ocupă poziţia în faţa lui Reese Verrick.

- Mulţumesc, spuse Verrick adunîndu-şi hîrtiile şi pregătindu-se să înceapă.

- El este individul? întrebă Waring, arătînd înspre Benteley.

- El este cel pentru care am venit, spuse Verrick, după o privire aruncată în direcţia respectivă. Dar nu este singurul. Toţi şi-au încălcat jurămintele, dînd loialităţii cu piciorul şi trădîndu-mă. Vocea i se pierdu, vagă. Nu mai e ca în trecut, orice-ai spune. Se smulse din starea în care alunecase şi-şi continuă declaraţia liniştit: Benteley a fost pus pe liber de Oiseau-Lyre. Era un clasificat în derivă, fără poziţie. A venit la mine în Batavia, în căutarea unei poziţii 8-8; asta era clasa lui. Lucrurile mergeau prost pentru mine la acea vreme. Nu ştiam ce mă aşteaptă; mă gîndeam chiar că s-ar putea să fiu nevoit să concediez o parte din personalul meu. Totuşi, l-am angajat, în ciuda propriei mele nesiguranţe. L-am luat în casa mea, i-am dat un apartament la Farben.

Shaeffer îi aruncă o privire rapidă lui Cartwright; el o lua înaintea cuvintelor rostite ale lui Verrick.

- Totul era în dezordine, dar i-am dat lui Benteley ceea ce dorea. L-am introdus în rîndurile personalului meu de cercetări biochimice. I-am dat o femeie cu care să se culce, l-am hrănit, am avut grijă de el. L-am băgat în cel mai mare proiect al meu. Verrick ridică uşor vocea. I s-a dat o poziţie de răspundere în cadrul proiectului, la insistenţele lui. A spus că vrea să aibă un post de răspundere. Am avut încredere în el şi i-am dat ce mi-a cerut. La momentul crucial, m-a trădat. Şi-a ucis superiorul direct, şi-a lăsat munca şi a fugit. A fost prea laş ca să meargă mai departe, aşa că şi-a încălcat jurămîntul. Proiectul, de o importanţă critică, s-a prăbuşit din

cauza lui. A venit aici pe o navă a Directoratului şi a încercat să depună jurămîntul în faţa Maestrului Jocului.

Verrick tăcu. Terminase.

Benteley auzise cuvintele cu un fel de surpriză surdă, din ce în ce mai mare. Aşa se întîmplase, cu adevărat? Waring se uita la el curios, aşteptînd să-l audă. Benteley ridică din umeri; n-avea nimic de zis. Nimic nu mai depindea de el.

Atunci auzi vocea lui Cartwright:

- Care era rolul lui Benteley în acest proiect?

Verrick ezită.

- În general avea aceleaşi sarcini ca şi ceilalţi din clasa 8-8.

- Fără nici o difernţă?

- Nu, din cîte mi-aduc aminte, răspunse Verrick după o pauză.

- Asta este o minciună, i se adresă Shaeffer judecătorului Waring. Cunoaşte o diferenţă.

Verrick dădu din cap fără tragere de inimă.

- Există o diferenţă, recunoscu el. Benteley a cerut şi a căpătat poziţia principală. El ar fi dus proiectul pînă la faza lui finală. Aveam încredere deplină în el.

- Care era acea fază finală? întrebă judecătorul Waring.

- Moartea lui Benteley, răspunse Cartwright.

Verrick nu-l contrazise. Îşi examină hîrtiile, dus pe gînduri, pînă cînd, în sfîrşit, judecătorul Waring îl întrebă:

- Este adevărat?

Bărbatul încuviinţă din cap.

- Benteley ştia? continuă judecătorul.

- La început, nu. Nu era posibil să i se împărtăşească aceste informaţii numaidecît; de-abia ajunsese la noi. M-a trădat atunci cînd a aflat. Mîinile grele ale lui Verrik apucară convulsiv hîrtiile. A distrus întregul proiect. Toţi s-au retras; toţi m-au părăsit.

- Cine altcineva te-a mai trădat? întrebă Shaeffer curios.

Maxilarul puternic al lui Verrick se mişcă.

- Eleanor Stevens. Herb Moore.

- Oh, spuse Shaeffer. Am crezut că Moore era cel pe care l-a ucis Benteley.

- Moore era superiorul lui direct. El era creierul proiectului.

- Dacă Benteley l-a ucis pe Moore, şi Moore te trădase... Shaeffer se întoarse către judecătorul Waring: Sună ca şi cum Benteley a acţionat ca un serv loial.

Verrick pufni dispreţuitor.

- Moore m-a trădat abia după aceea. După ce Benteley... Se întrerupse.

- Continuă, spuse Shaeffer.

- După ce Benteley l-a ucis, rosti Verrick cu greutate, cu limba parcă înţepenită.

- Cum adică? întrebă judecătorul Waring cu îndărătnicie. Nu înţeleg.

- Spune-i care era proiectul, sugeră Shaeffer pe un ton blajin. Atunci o să înţeleagă.

Verrick studie porţiunea de masă din faţa lui. Îndoi colţurile unei hîrtii şi în final vorbi:

- Nu mai am nimic de spus. Se ridică încet în picioare. Retrag materialul legat de moartea lui Moore. Nu este deloc relevant.

- Pe ce te bazezi? întrebă Cartwright.

- Benteley a spălat putina, abandonîndu-şi munca. A părăsit slujba în care-l pusesem, slujba pe care a primit-o atunci cînd a depus jurămîntul către mine. Ar fi trebuit să rămînă. Era de datoria lui.

Cartwright se sculă şi el.

- Nu mai am nimic de adăugat, spuse către judecătorul Waring. I-am luat jurămîntul lui Benteley pentru că l-am considerat eliberat în mod legal de jurămîntul anterior făcut către Verrick. Am considerat că jurămîntul a fost încălcat de Verrick. Benteley a fost trimis la moarte fără ştirea sa. Un protector nu are voie să trimită un serv clasificat la moarte involuntară. Dacă servul are o clasificare, atunci este nevoie de acordul scris al acestuia.

Capul judecătorului Waring se mişca în sus şi-n jos.

- Un serv clasificat trebuie să fie de acord. Un protector îşi poate distruge servul clasificat pe bază involuntară numai dacă servul şi-a încălcat jurămîntul. Călcîndu-şi jurămîntul, servul îşi pierde drepturile, dar rămîne proprietatea

protectorului său. Judecătorul Waring își adună volumele juridice și benzile. Aici, cazul prezintă un singur punct. Dacă protectorul în chestiune și-a încălcat partea lui de jurămînt, atunci servul în chestiune a avut dreptul legal de a-și lăsa munca și de a pleca. Dar dacă protectorul nu și-a încălcat partea lui de jurămînt înainte de plecarea servului, atunci servul este vinovat și pasibil de pedeapsa cu moartea.

Cartwright se îndreptă către ușă. Verrick îl urmă, cu fața întunecată și morocănoasă, mîinile vîrîte adînc în buzunare.

- Atunci, asta este, spuse Cartwright. Vom aștepta hotărîrea dumneavoastră.

*

Cînd le parveni hotărîrea, Benteley era cu Rita O'Neill. Shaeffer îl abordă scurt.

- L-am captat pe Waring, îi spuse. A luat o hotărîre, în sfîrșit.

În stațiune era „seară". Benteley și Rita stăteau într-unul din băruleţele mai retrase, două siluete vagi în penumbrele mîncătoare de culori care le învăluiau masa. O singură lumînare de aluminiu sfîrîia între ei. Ici-colo în încăpere se aflau funcționari ai Directoratului, murmurînd, cu privirile pierdute în gol, sorbindu-și băuturile. Un robot MacMillan se mișca silențios printre ei.

- Și? vorbi Benteley. Ce-a hotărît?

- Este în favoarea ta, zise Shaeffer. O va anunța peste cîteva minute. Cartwright mi-a spus să-ți dau de știre cît mai repede.

- Atunci Verrick nu are nici un drept asupra mea, rosti Benteley cu mirare. Sînt în siguranță.

- Într-adevăr. Shaeffer se îndepărtă de masă. Felicitări. Dispăru prin ușa pe care intrase.

Rita puse o mînă pe brațul lui Benteley.

- Slavă cerului.

Bărbatul nu simțea nici o emoție, doar un fel de buimăceală goală.

- Presupun că asta lămurește totul, murmură. Privi absent un șuvoi de culoare, urcîndu-se în sus pe perete, plutind suspendat sub tavan și coborînd apoi iarăși precum un păianjen fluid. Se dizolvă din nou în vîrtejuri și pete fundamentale, apoi se re-formă și-și începu iar lenta tîrîre în sus.

- Ar trebui să sărbătorim, spuse Rita.

- Da, sînt acolo unde am vrut să ajung. Benteley sorbi ce-i mai rămăsese în pahar. Lucrez pentru Directorat. Cu jurămîntul depus către Maestrul Jocului. Cu asta pornisem în gînd, în ziua aceea. Ce mult îmi pare de atunci. Ei, am ajuns, în sfîrșit. Privi în jos, la pahar, și nu mai spuse nimic.

- Cum te simți?

- Nu foarte diferit.

Rita rupse un plic cu chibrituri și începu să le ardă pe rînd la flacăra lumînării metalice.

- Nu ești mulțumit, nu-i așa?

- Sînt atît de departe de mulțumire pe cît poate fi posibil unei ființe omenești.

- De ce? întrebă ea blînd.

- N-am făcut nimic, chiar nimic. La început am dat toată vina pe Coline, dar Wakeman a avut dreptate. Nu este vorba de Coline - este întreaga societate. Duhoarea este răspîndită peste tot. Să scapi de sistemul Colinar nu ajută, nici pe mine și nici pe altcineva. Împinse, mînios, paharul din fața lui. M-aș putea ține de nas, pretinzînd că nu există. Dar asta nu ajunge. Trebuie făcut ceva. Toată această structură debilă, sclipitoare, trebuie dărîmată. Este putredă, coruptă... gata să dea cu nasul de pămînt. Ceva însă trebuie să se înalțe în locul ei, ceva trebuie construit. Nu ajunge să dărîmi. ***Trebuie să ajut la construirea noului.*** Cei care vin trebuie să trăiască altfel. Aș vrea să fac ceva care să schimbe lucrurile.

- Poate că-ți stă în putință.

- Cum? De unde o să-mi vină șansa? Sînt încă un serv. Încă legat de mîini și de picioare, încă sub jurămînt.

- Ești tînăr. Amîndoi sîntem tineri. Avem mulți ani în fața noastră ca să plănuim și să clădim. Rita își ridică paharul. Avem o viață întreagă în față ca să schimbăm cursul Universului.

Benteley zîmbi.

- Bine. Beau pentru asta. Ridică și el paharul și-l atinse pe al ei cu un

clinchet. Dar nu prea mult. Zîmbetul i se şterse. Verrick încă mai bîntuie pe-aici. O să aştept pînă cînd pleacă şi-atunci o să beau liniştit.

Rita terminase de hrănit flacăra albă a lumînării cu bucăţele de hîrtie.

- Ce se întîmplă dacă te omoară?

- Îl împuşcă.

- Ce se întîmplă dacă îl ucide pe unchiul meu?

- Îi iau cartela-putere. N-ar mai fi niciodată Maestru al Jocului.

- Oricum, n-o să mai fie Maestru al Jocului, rosti Rita încetişor.

- Ce vrei să spui? se trezi Benteley la realitate. La ce te gîndeşti?

- Nu cred că o să plece înapoi cu mîinile goale. Nu se poate opri aici. Îl privi cu ochii ei întunecaţi şi serioşi. Nu s-a terminat, Ted. Trebuie să omoare pe cineva.

Benteley începu un răspuns. În acel moment, o umbră subţire căzu peste masă. Ridică privirea, cu o mînă deja în buzunar, pe mînerul rece al armei.

- Hello, spuse Eleanor Stevens. Vă supăraţi dacă mă aşez şi eu?

Luă loc liniştită de partea cealaltă a mesei, cu mîinile împreunate calm în faţa ei, cu un zîmbet fix, mecanic, pe buze. Ochii verzi aruncară priviri strălucitoare mai întîi lui Benteley, apoi Ritei. În penumbra barului, părul îi răspîndea o lumină de un ruginiu aprins, moale şi greu în jurul gîtului şi umerilor goi.

- Cine eşti? întrebă Rita.

Cu ochii verzi jucîndu-i în cap, Eleanor se aplecă să-şi aprindă ţigara de la flacăra lumînării.

- Doar un nume. Nu mai sînt cu adevărat o persoană, de-acum încolo. Nu-i aşa, Ted?

- Mai bine-ai pleca de aici, spuse Benteley. Nu cred că Verrick ar vrea să te vadă cu noi.

- Nu l-am mai văzut pe Verrick de cînd am ajuns aici. Doar de la distanţă. Poate că am să-l părăsesc. Poate c-am să-l las baltă; toţi ceilalţi par s-o facă.

- Ai grijă, spuse Benteley.

- Să am grijă? Cu ce? Eleanor suflă un nor de fum cenuşiu care-i învălui pe Benteley şi Rita. N-am avut cum să nu aud ce vorbeaţi. Ai dreptate. Ochii îi erau fixaţi pe Rita; vorbea repede, cu o voce ascuţită, fragilă. Verrick încearcă să se hotărască. El te vrea pe tine, Ted, dar o să se mulţumească şi cu Cartwright, dacă nu te poate avea. Este în apartamentul lui, încercînd să ia o decizie. Pînă acum îl avea pe Moore în preajmă care să-i aranjeze treburile într-o drăguţă ecuaţie matematică. Fie o valoare arbitrară de plus 50 pentru uciderea lui Benteley. Dar un minus de 100 pentru că poţi fi împuşcat pentru asta. Fie o valoare arbitrară de plus 40 pentru uciderea lui Cartwright. Dar un minus de 50 pentru că-ţi poţi pierde cartela-putere. Oricum o dai, tot pierde.

- E-adevărat, spuse Benteley prudent. În ambele cazuri, pierde.

- Dar mai există o alternativă, spuse Eleanor, animată. Pe-asta am gîndit-o singură. Dădu din cap veselă către Rita. Vreau să spun, tu ai gîndit-o. Dar eu am făcut ecuaţia. Fie o valoare arbitrară de plus 40 pentru uciderea lui Cartwright. Pe urmă încearcă astfel: fie un minus 100 pentru Cartwright fiindcă a fost ucis. Ceea ce compensează pentru partea cealaltă; asta-i pentru Reese. Apoi vine partea mea, care nu-i cine ştie ce.

- Nu înţeleg despre ce vorbeşti, spuse Rita, indiferentă.

- Eu da, spuse Benteley. ***Fereşte!***

Eleanor se mişcase deja. În picioare, ca o pisică silenţioasă, înşfăcă lumînarea de aluminiu şi răsuci tubul de flacără bolborositoare în faţa Ritei.

Cu o lovitură, Benteley îndepărtă lumînarea; zornăind metalic, aceasta se rostogoli de pe masă pe podea. Fără un sunet, Eleanor lunecă prin jurul mesei către Rita O'Neill. Fata stătea frecîndu-şi neajutorată ochii. Părul ei negru şi pielea ardeau; mirosul acru de carne arsă umplea aerul mohorît al barului. Eleanor smuci mîna fetei. Între degete îi scînteia ceva, un ac de cravată, zimţat, care se ridică repede către ochii Ritei. Benteley o îmbrînci; ea se agăţă de el, cu disperare, zgîriind şi împungînd orbeşte cu acul pînă cînd bărbatul reuşi să se desprindă. Cu ochii verzi sălbatici şi împăienjeniţi, se răsuci şi dispăru în umbrele negre ale încăperii.

Benteley se întoarse repede către Rita O'Neill.

- Sînt teafără, spuse Rita printre dinţii încleştaţi. Mulţumesc. Lumînarea

s-a stins şi cu acul nu m-a nimerit. Mai bine încearcă s-o prinzi.

Cei din jur săriseră de pe scaune şi se agitau în toate părţile. Eleanor se făcuse deja nevăzută prin coridor. Un îngrijitor medical MacMillan se rostogoli, eficient, din compartimentul pentru cazuri de urgenţă către masă. Împinse rapid toată lumea îndărăt, printre ei şi pe Benteley.

- Du-te, spuse Rita, răbdătoare, acoperindu-şi faţa cu mîinile, cu coatele pe masă. Ştii unde se duce. Încearcă s-o opreşti. Ştii ce-o aşteaptă.

Benteley părăsi barul. Coridorul era pustiu. Începu să alerge către ascensorul de coborîre. O clipă mai tîrziu, ieşi la nivelul de la sol al staţiunii. Ici-colo, mai zăreai cîte-un om. La capătul îndepărtat al coridorului, întrezări o fulgerare de verde şi roşu; alergă într-acolo. Dădu un colţ... şi se opri încremenit.

Eleanor Stevens şi Reese Verrick se aflau faţă-n faţă.

- Ascultă-mă, spuse ea. Nu înţelegi? *E singura cale.* Vocea i se ascuţi într-o panică stridentă. Reese, pentru numele lui Dumnezeu, crede-mă. Ia-mă înapoi! Îmi pare rău. n-am să mai fac. Te-am părăsit, dar n-am s-o mai fac. Îţi aduc asta, nu-i aşa?

Verrick îl zări pe Benteley. Zîmbi uşor şi întinse mîna să apuce strîns încheietura lui Eleanor cu degetele sale ca de fier.

- Sîntem din nou împreună. Toţi trei.

- N-ai înţeles, îi spuse Benteley. Ea n-a vrut să te trădeze. Îţi este pe de-a-ntregul loială.

- Nu sînt de părere, spuse Verrick. Nu face nici doi bani. Este perfidă, copilăroasă. Nu-i bună de nimic.

- Atunci dă-i drumul.

Verrick stătu pe gînduri.

- Nu, spuse în sfîrşit. N-am să-i dau drumul.

- Reese, se văită ea. Ţi-am spus cum poţi s-o faci. Nu înţelegi? O poţi face acum. Eu am făcut-o cu putinţă. Ia-mă înapoi, te rog ia-mă înapoi!

- Da, admise Verrick. Pot s-o fac. Dar îmi dădusem deja seama şi singur.

Benteley păşi cu iuţeală între ei. Dar nu destul de iute, de data aceasta.

- Ted! strigă Eleanor. Ajută-mă!

Verrick o luă aproape pe sus şi o smuci în trei paşi mari către un orificiu de acces. Dincolo de balonul transparent se întindea suprafaţa moartă, sumbră, a Lunii. Verrick ridică fata care ţipa şi se zbătea şi cu un brînci scurt o aruncă, de-a buşilea afară din balon.

Benteley rămase paralizat, urmărindu-l pe Verrick cum se îndepărtează de orificiu. Fata se poticni şi căzu în sfărîmăturile şi grămezile de piatră îngheţată, cu braţele zbătîndu-i-se, respiraţia un nor îngheţat atîrnîndu-i de nas şi gură. Încercă să se ridice în picioare; trupul i se întoarse pe jumătate cu faţa deformată, ochii ieşindu-i din orbite. O clipă imploratoare se tîrî ca o insectă terciuită către Benteley, cu mîinile bîjbîind, încleştîndu-se fără folos.

Atunci pieptul şi cavitatea viscerală îi explodară. Bărbatul închise ochii cînd masa în expansiune de organe sfîşiate ţîşni în vidul suprafeţei lunare, precum şfichiuirea unui bici, o explozie de fragmente organice care se solidificară imediat în cristale sfărîmicioase. Se terminase. Fata era moartă.

Amorţit, Benteley îşi încleştă mîna pe armă. Oameni aleragu pe coridor; o sirenă de alarmă li se tînguia jalnic în urechi. Verrick rămăsese nemişcat, fără expresie.

Shaeffer smulse cu o lovitură explozonul din mîna înţepenită a lui Benteley.

- N-are nici un rost - acum e moartă. E moartă!

- Da, ştiu, dădu Benteley din cap.

Shaeffer se aplecă să ridice arma.

- Asta rămîne la mine.

- Nimeni n-o să-i facă nimic, spuse Benteley.

- Este legal, încuviinţă Shaeffer. Nu era clasificată.

Benteley se îndepărtă. Ca prin ceaţă, îşi găsi drumul către rampa din direcţia infirmeriei. În jurul lui pluteau imagini ale fetei moarte, amestecate cu chipul arzînd al Ritei şi oroarea rece şi fără viaţă a suprafeţei Lunii. Se împiedică de rampa de urcare şi porni în sus.

În spatele lui sunară paşi şi o răsuflare grea, aspră. Rampa se cutremură sub o greutate enormă.

Verrick venise după el.

- Stai o clipă, Benteley. Te însoţesc. Am un aranjament pe care vreau să-l discut cu Cartwright; o tranzacţie, o afacere care cred că-l va interesa.

*

Verrick aşteptă pînă cînd judecătorul Waring, bodogănind şi fîţîindu-şi scaunul, se aşeză în sfîrşit. De cealaltă parte a mesei, Cartwright şedea cu spatele drept, alb la faţă, încă revenindu-şi din şoc.

- Ce face nepoata ta? întrebă Verrick.

- O să fie bine, spuse Cartwright. Mulţumită lui Benteley.

- Da, fu Verrick de acord. Întotdeauna am fost de părere că Benteley are ceva special. Ştiam că este un om de acţiune atunci cînd este necesar. Faţa a vrut să i-o distrugă Eleanor?

- O pot repara cu o artigrefă. Nu i-a nimerit ochii; pielea şi părul sînt atinse. Ţinta fuseseră ochii.

Benteley nu-si putea desprinde privirea de pe Verrick. Acesta părea calm şi stăpîn pe sine. Răsuflarea îi revenise la normal; faţa avea un aspect cenuşiu, pătat, dar mîinile nu-i mai tremurau. Era ca şi cum şi-ar fi recăpatat puterile după o orgie de pasiune sexuală, un spasm de eliberare totală, scurt şi copleşitor.

- Ce doreşti? îl întrebă Cartwright. Se întoarse către judecător. Nu ştiu despre ce este vorba acum.

- Nu, încuviinţă Waring, indispus. Ce este, Reese? La ce te gîndeşti?

- Am vrut să fiţi aici, îi spuse Verrick. Am o propunere de făcut lui Cartwright. Vreau să o ascultaţi pînă la capăt şi să vedeţi dacă este legală. Scoase la iveală explozonul imens şi-l puse pe masă în faţa lui. Am ajuns într-un impas. Cred că toată lumea va fi de acord. Nu mă poţi omorî, Leon. Nu sînt un asasin; ar fi o crimă şi ai fi răspunzător. Sînt aici ca musafir.

- Eşti binevenit, spuse Cartwright, fără inflexiuni, neluîndu-şi ochii de la el.

- Am venit aici ca să-l omor pe Benteley, dar nu pot. Impas. Impas pe toată linia: tu nu mă poţi omorî, eu nu pot să-l omor pe Benteley, şi nu te pot omorî pe tine.

Tăcere.

- Sau pot? reflectă gînditor Verrick. Îşi examină explozonul. Cred că poate am s-o fac.

Judecătorul Waring vorbi dezgustat.

- Ai ieşi din Jocul-M pentru tot restul vieţii. Asta este o mare prostie. Ce-ai să cîştigi?

- Plăcere. Satisfacţie.

- Va fi o satisfacţie să-ţi pierzi cartela-putere? întrebă judecătorul.

- Nu, admise Verrick. Dar îmi rămîn cele trei Coline. Ele nu vor fi afectate.

Cartwright nu se clinti. Dădu uşor din cap, urmînd firul raţionamentului lui Verrick.

- Cel puţin tu ai ieşi viu din chestia asta. Ceea ce ar fi un mare avantaj faţă de mine, nu-i aşa?

- Întocmai, încuviinţă Verrick. N-aş fi Maestru al Jocului dar nici tu n-ai mai fi. Sticla ar trebui să zvîcnească din nou.

Shaeffer intră în cameră. Aruncă o privire spre Waring şi se aşeză.

- Leon, i se adresă el lui Cartwright, este un buf din partea lui. Fata i-a dat ideea, înainte ca el s-o omoare. Nu intenţionează să te ucidă. Vrea să te sperie... Ochii reci ai lui Shaeffer scînteiară. Interesant.

- Ştiu, spuse Cartwright. O să mă pună să aleg: Moartea sau un *aranjament*. Care-i aranjamentul, Reese?

Verrick băgă mîna în buzunar şi scoase cartela-putere.

- Un schimb, spuse. Cartela ta pentru a mea.

- Ceea ce te-ar face Maestru al Jocului, observă Cartwright.

- Şi tu vei rămîne în viaţă. Vei ieşi cu viaţă din toată această situaţie. Eu ies cu statutul de Maestru al Jocului. Impasul este spulberat.

- Şi atunci îl vei avea pe Benteley, observă Cartwright.

- Exact, răspunse Verrick.

Cartwright se întoarse către Shaeffer.

- Dacă refuz, mă va omorî?

Shaeffer rămase tăcut o bună bucată de vreme.

- Da, spuse, în sfîrşit. Te va omorî. Nu va pleca de aici fără să te fi omorît

sau să-l fi obţinut pe Benteley. Dacă nu faci schimbul, te va pulveriza şi-şi va preda cartela. Dacă îl faci, îl va avea din nou pe Benteley. Oricum ar fi, îl va avea pe unul din voi. Ştie că nu vă poate avea pe amîndoi.

- Pe care l-ar prefera? întrebă Cartwright, cu interes.

- Ar prefera să-l aibă pe Benteley. A ajuns la punctul în care te respectă; aproape te admiră. Şi trebuie să-l aibă pe Benteley din nou sub control.

Cartwright se scotoci prin buzunare pînă-şi găsi pacheţelul de cartele-putere. Le răsfoi fără grabă.

- Este legal? îl întrebă pe judecătorul Wring.

- Puteţi face schimbul, spuse acesta morocănos. Lumea le vinde şi le cumpără tot timpul.

Benteley se ridică pe jumătate. Neputincios, făcu un gest cu mîna.

- Cartwright, chiar ai de gînd...

- Stai jos şi nu te mai foi, se repezi Waring mînios. N-ai nici un cuvînt în toate astea.

Cartwright găsi cartela corectă, o verifică şi o aşeză pe masă.

- Uite-o pe-a mea.

- Eşti de acord cu schimbul?

- Întocmai.

- Înţelegi ce înseamnă asta? Renunţi, legal, la poziţia ta. Odată cu cartela, pierzi totul.

- Ştiu, spuse Cartwright. Înţeleg legea.

Verrick se întoarse cu faţa la Benteley. Cei doi se priviră un moment, niciunul dintre ei nerostind un cuvînt. Apoi Verrick mormăi:

- S-a făcut.

- Stai aşa, spuse Benteley, cu gura încleiată. Pentru numele lui Dumnezeu, Cartwright, nu poţi, chiar aşa, pur şi simplu, să... Se opri, cu sentimentul inutilităţii. Ştii ce-mi va face, nu-i aşa?

Cartwright nu-l băgă în seamă; îşi punea pacheţelul de cartele-putere înapoi în buzunarul hainei.

- Haide, spuse către Verrick. Hai să terminăm cu asta, ca să mă pot duce jos, să văd cum îi merge Ritei.

- Bine, rosti Verrick. Întinse mîna şi ridică de pe masă cartela-putere a lui Cartwright. Acum sînt Maestru al Jocului.

Mîna lui Cartwright ieşi din buzunar. Cu explozonul lui mic, vechi de cînd lumea, îl împuşcă pe Reese Verrick direct în inimă. Cu degetele încă încleştate pe cartela-putere, Verrick alunecă în faţă şi căzu cu capul pe masă, cu ochii larg deschişi, gura strîmbată a mirare.

- Este legal? îl întrebă Cartwright pe bătrînul judecător.

- Da, recunoscu admirativ Waring. Absolut. Dădu din cap, solemn: Vei pierde, desigur, pachetul acela de cartele pe care-l ai.

- Îmi dau seama, spuse Cartwright. Le aruncă înspre judecător. Îmi place aici în staţiune. Este prima dată cînd mă aflu şi eu într-o staţiune modernă de odihnă. De-abia aştept să stau la soare fără nici o grijă. Sînt bătrîn şi obosit.

Benteley se relaxă din tot trupul.

- E mort. S-a terminat.

- Oh, da, încuviinţă Cartwright. S-a terminat definitiv. Se ridică în picioare. Acum putem merge jos să vedem cum se simte Rita.

Cînd Benteley şi Cartwright intrară în infirmerie, Rita O'Neill era în picioare.

- Sînt teafără, spuse ea răguşită. Ce s-a întîmplat?

- Verrick a murit, rosti Benteley.

- Da, s-a terminat cu totul, adăugă Cartwright. Se duse la fată şi sărută halo-ul palid şi translucid care era bandajul ce-i acoperea chipul. Ţi-ai pierdut din păr.

- O să crească, spuse Rita. E mort, cu-adevărat? Se aşeză, nesigură, pe o masă medicală lucitoare. L-ai omorît şi ai scăpat cu viaţă?

- Am scăpat cu totul în afară de cartela mea putere, răspunse Cartwright. Îi explică ce se întîmplase. Acum nu mai există un Maestru al Jocului. Sticla va trebui făcută să zvîcnească din nou. O să le ia o zi sau două ca să regleze mecanismul. Rînji, crispat: Ar trebui să ştiu, doar am lucrat destul la el.

- Este greu de crezut, zise Rita.

Parcă de cînd mă ştiu a existat întotdeauna un Reese Verrick.

- Şi totuşi este adevărat. Cartwright căută prin buzunare şi scoase un carneţel negru cu colţurile îndoite. Îşi însemnă ceva şi-l închise. S-a terminat cu totul în afară de Herb Moore. El ne mai pune încă probleme. Nava nu a aterizat deocamdată şi Pelling este pe undeva prin zonă, cam la vreo cîteva sute de mii de kilometri de Discul de Flacără. Ezită, apoi continuă: De fapt, monitorul telecomunicaţional spune că Moore a ajuns la nava lui Preston şi a pătruns înăuntru.

Urmă o tăcere plină de nelinişte.

- Ne-ar putea distruge nava? întrebă Rita.

- Foarte uşor, răspunse Benteley. Şi în acelaşi timp ar putea distruge o bună bucată din Disc.

- Poate John Preston îi va face ceva, sugeră fata cu speranţă în glas.

- În parte, asta depinde de următorul Maestru al Jocului, sublinie Benteley. Un`fel de echipă de lucru ar trebui să facă drumul pînă acolo şi să-ncerce să-l încercuiască pe Moore. Corpul sintetic se va deteriora; ar trebui să fim în stare să-l distrugem într-un fel sau altul.

- Nu după ce a ajuns la Preston, spuse Cartwright mohorît.

- Eu zic că ar trebui să vorbim cu următorul Maestru al Jocului despre asta, insistă Benteley. Moore va fi o ameninţare pentru sistem.

- Şi-ncă cum.

- Crezi că următorul Maestru al Jocului va fi de acord?

- Cred că da, încuviinţă Cartwright, mai ales că tu eşti următorul. Asta presupunînd că mai ai cartela-putere pe care ţi-am dat-o.

Benteley avea cartela. Incredul, o scoase din buzunar şi o examină. Cartela îi căzu printre degetele tremurătoare; o lovi pe muchie, ceea ce o făcu să zboare înapoi în sus.

- Vrei să cred una ca asta?

- Nu, nu în următoarele douăzeci şi patru de ore.

Bărbatul întoarse cartela pe cealaltă parte şi o studie, centimetru cu centimetru. Cartela-putere arăta ca oricare alta; aceeaşi formă şi mărime, culoare şi textură.

- De unde naiba o ai?

- Proprietarul iniţial a considerat că cinci dolari este un preţ bun pentru ea, avînd în vedere condiţiile pieţei. Am uitat cum îl chema.

- Şi ai purtat-o tot timpul cu tine?

- Am purtat cu mine un pachet întreg, răspunse Cartwright. Cu asta am mers în pierdere, dar am vrut să fiu sigur că o vei accepta. Şi vroiam să fiu sigur că este o tranzacţie legală, valabilă. Nu un împrumut, ci o vînzare în toată regula, de felul celor care se fac tot timpul.

- Dă-mi răgaz să-mi vin în fire. Benteley reuşi să-şi vîre cartela înapoi în buzunar. Este cu-adevărat legal?

- Da, spuse Cartwright. Vezi să n-o pierzi.

- Atunci înseamnă că ai elaborat un sistem de previziune. Ceea ce caută toată lumea. Aşa ai ajuns să fii Maestru al Jocului!

- Nu, răspunse Cartwright. Nu pot prevedea zvîcnirile Sticlei, nu mai mult decît omul de pe stradă. N-am nici o formulă.

- Ceea ce am făcut, recunoscu Cartwright, a fost să umblu la mecanismul Sticlei. În decursul vieţii mele, am avut acces în sala din Geneva de vreo mie de ori. Şi i-am orientat mecanismul în direcţia dorită de mine. Nu puteam prezice mişcarea următoare, aşa că am făcut ceea ce urma logic. Am aranjat numerele cartelelor-putere pe care le putusem cumpăra astfel încît ele să constituie următoarele nouă zvîcniri. Dacă stai o clipă să te gîndeşti, eu am ajuns Maestru al Jocului pe propria mea cartelă-putere, nu una cumpărată. Ar fi trebuit să mă descurc mai bine; asta mă trădează, dacă cineva ar sta să analizeze situaţia pe îndelete.

- Acum cît timp ai început să lucrezi la asta? întrebă Benteley.

- Încă de cînd eram tînăr. Ca toţi ceilalţi, am căutat un sistem imbatabil prin care să pot prevedea zvînirile. Am studiat toate lucrările despre construcţia Sticlei, principiul lui Heisenberg, tot ce era legat de întîmplare şi previziune, cauză şi efect. Am intrat acolo ca reparator general de echipament electronic. Cînd aveam vreo treizeci şi cinci de ani am lucrat la Sticlă în Geneva, chiar

la comenzile fundamentale. Pe la vremea aceea începusem să-mi dau seama că nu puteam prezice nimic. Nimeni nu putea. Principiul Nesiguranţei există cu adevărat; deplasarea particulelor subatomice, pe care se bazează zvîcnirile, este dincolo de calculele omeneşti.

- Şi asta era etic? întrebă Benteley. Asta ne ia toate şansele, nu-i aşa?

- Am jucat jocul ani de-a rîndul, spuse Cartwright. Cei mai mulţi îl joacă toată viaţa. Atunci am început să-mi dau seama că regulile erau astfel stabilite încît să nu poţi să cîştigi. Cine vrea să joace un astfel de joc? Pariem împotriva casei, şi casa cîştigă întotdeauna.

- Asta-i adevărat, fu de acord Benteley. După un timp adăugă: Nu, n-are nici un rost să joci un joc aranjat. Dar care este răspunsul? Ce faci cînd descoperi că regulile sînt astfel stabilite încît să nu cîştigi?

- Faci ce am făcut eu: stabileşti tu reguli noi şi joci după ele. Reguli prin care toţi jucătorii să aibă aceeaşi şansă. Iar Jocul-M nu-ţi dă această şansă. Jocul-M, întregul sistem de clasificare, este măsluit împotriva noastră. Aşa încît mi-am spus, ce fel de reguli ar fi mai bune? M-am aşezat şi am lucrat la ele. Iar de atunci am jucat în funcţie de ele, ca şi cum ar fi fost deja în vigoare. Şi m-am alăturat Societăţii Preston.

- De ce?

- Deoarece şi Preston a citit printre reguli. El şi-a dorit ce am dorit şi eu, un joc în care toată lumea să aibă o şansă de cîştig. Nu că m-aş aştepta ca fiecare să plece cu un trofeu la fel de mare cînd jocul ia sfîrşit. Nu am intenţia să împart cîştigurile în părţi egale. Dar sînt de părere că fiecare trebuie să-şi aibă şansa lui la aceste cîştiguri.

- Atunci ştiai că ai devenit Maestru al Jocului încă dinainte ca ei să vină să te anunţe.

- Am ştiut cu săptămîni înainte. „Aranjasem" Sticla ultima dată cînd fusesem chemat s-o repar. De fiecare dată cînd am lucrat la mecanism, l-am „aranjat", puţin cîte puţin. Ultima dată am putut obţine controlul deplin. În acest moment nu mai funcţionează deloc la întîmplare. L-am pregătit pe ani înainte... Dar acum nu va mai fi necesar. La vremea aceea n-aveam pe nimeni care să ia funcţia în primire.

- Ş ce-ai să faci acum? întrebă Benteley. Nu vei mai putea deţine puterea.

- V-am spus: am de gînd să mă retrag. Rita şi cu mine am muncit atît încît n-am mai avut timp să ne distrăm. Îmi voi petrece restul zilelor stînd la soare în vreo staţiune modernă de odihnă, ca aceasta. De-abia aştept să dorm, să meditez, să tipăresc broşuri.

- Ce fel de broşuri?

- „Asupra Îngrijirii şi Întreţinerii Echipamentelor Electronice", spuse Cartwright. Specialitatea mea.

Rita vorbi şi ea:

- Ai aproximativ douăzeci şi patru de ore, Ted. Pe urmă vei fi Maestru al Jocului. Te afli unde s-a aflat şi unchiul meu acum cîteva zile. Îi vei aştepta să vină să te anunţe. Ce moment a mai fost şi acela, cînd i-am auzit aterizînd pe acoperiş... Ş maiorul Shaeffer a intrat bocănind, cu servieta lui.

- Shaeffer ştie, spuse Cartwright. El şi cu mine am pus-o la cale înainte ca eu să-ţi dau cartela.

- Atunci Corpul va respecta zvîcnirea?

- Corpul te va respecta *pe tine*, răspunse încetişor Cartwright. Va fi o sarcină foarte importantă. Acum se- ntîmplă multe. Stelele se deschid precum trandafirii. Discul este acolo... un punct pînă la care drumul s-a scurtat la jumătate. Întregul sistem se va schimba.

- Crezi că poţi face faţă? îl întrebă Rita pe Benteley.

- Cred că da, răspunse bărbatul dus pe gînduri. Am vrut să ajung undeva de unde să pot face schimbări; şi iată-mă. Brusc, izbuci în rîs: Sînt probabil prima persoană care se află sub jurămînt faţă de sine însăşi. Sînt şi protector şi serv în acelaşi timp. Am drept de viaţă şi de moarte asupra mea însumi.

- Poate, spuse impresionat Cartwright, asta s-ar putea să prindă. Sună ca un jurămînt frumos, pentru mine. Tu îţi asumi deplina responsabilitate pentru protecţie dar şi pentru îndeplinirea muncii. Nu

răspunzi în faţa nimănui, în afară de propria ta... conştiinţă. Asta-i cuvîntul corect?

Maiorul Shaeffer intră grăbit în cameră.

- Asta-i cuvîntul corect, din cîte spun benzile de istorie. Am informaţii. Monitorul telecomunicaţional ne-a transmis un raport final asupra lui Moore.

Le fu necesar un moment ca să reacţioneze. După care Cartwright răspunse:

- Final?

- Cei de la telecomunicaţii au urmărit corpul sintetic pînă în punctul în care a pătruns în nava lui Preston; asta ştiaţi. A pătruns în navă, a vorbit cu Preston şi a început să cerceteze maşinăria care-l menţine în viaţă. În acel moment transmisia s-a întrerupt.

- S-a întrerupt? De ce?

- După părerea tehnicienilor de la reparaţii, trupul sintetic s-a detonat. Moore, nava, John Preston şi maşinăria sa s-au prefăcut în cenuşă. O imagine vizuală directă a fost deja interceptată de astronomii planului interior.

- Bomba a fost declanşată de vreun fel de cîmp? întrebă Benteley. Situaţia era extrem de critică.

- Imaginea l-a arătat pe Moore deschizînd deliberat pieptul lui Pelling şi scurtcircuitînd firele bombei. Shaeffer dădu din umeri. Ar fi interesant să aflăm motivul. Eu zic să trimitem mai bine o echipă, să vedem ce poate fi reconstituit. N-am să pot dormi liniştit pînă nu cunosc întreaga poveste.

- Sînt de aceeaşi părere, încuviinţă Benteley.

Cartwright scoase carneţelul său cu coperţi negre. Cu o expresie uimită pe faţa lui brăzdată, îmbătrînită, bifă şi ultimul punct, după care puse carneţelul înapoi în buzunar.

- Deci s-a sfîrşit şi cu asta. Putem cerceta cenuşa mai tîrziu; acum avem altele la care să ne gîndim. Îşi examină ceasul greu de buzunar. Nava trebuie să aterizeze în curînd. Dacă toate sînt în regulă, din clipă-n clipă Groves va pune piciorul pe Discul de Flacără.

*

Discul era mare. Jeturile de frînare protestară ascuţit cînd se întîlniră cu îmbrăţişarea crescîndă a gravitaţiei. Fulgi de vopsea metalică plutiră în jurul lui Groves; un indicator se deformă şi undeva în cabină, un circuit de alimentare plesni.

- Ne vom prăbuşi din clipă-n clipă, se auzi vocea hîrîită a lui Konklin.

Groves întinse mîna şi stinse lumina de deasupra capetelor lor. Cabina de control se cufundă în întuneric.

- Ce naiba, începu Konklin. Ş atunci văzu.

De pe ecranul din faţă se desprindea o lumină blîndă, un foc palid, rece, care scînteia într-o plăcută fosforescenţă umedă peste trupurile lor şi peste aparatura de control. Nu se vedeau nici stele, nici hăul negru al spaţiului: imensa faţă a planetei crescuse pînă umpluse totul. Discul de Flacără se întindea direct dedesubtul lor. Lungul zbor se terminase.

- Straniu, murmură Konklin.

- Asta este ceea ce a văzut Preston.

- Ce este? Vreun fel de algă?

- Nu, nu în adîncurile spaţiului. Probabil minerale radioactive.

- Unde-i Preston? întrebă Konklin. Credeam că nava lui ne va conduce tot drumul.

Groves ezită, apoi răspunse, cu jumătate de glas:

- Acum aproape trei ore, contoarele mele au înregistrat o explozie termonucleară. Poate la cincisprezece mii de kilometri depărtare de noi. De la explozie, nava lui Preston nu s-a mai văzut pe indicatoarele gravitaţionale. Deşi, bineînţeles, cu Discul atît de aproape, o masă infimă ca aceea ar putea să nu...

Jereti apăru şi el, în grabă, în cabina de control. Văzu ecranul şi rămase ţintuit locului.

- Doamne Sfinte! Asta este!

- Este noua noastră casă, spuse Konklin. Mare, nu-i aşa?

- Ce emite lumina aceea ciudată? Parcă am fi la o şedinţă de spiritism. Sînteţi siguri că-i o planetă? Poate că în realitate este un balaur spaţial. Nu cred că mi-ar plăcea să trăiesc prin preajma vreunuia, oricît ar fi el de mare.

Konklin părăsi cabina şi parcurse în viteză coridorul vibrînd, cu ecouri de tunet. Tăcuta fosforescenţă verde părea să-l urmeze, coborînd rampa şi ajungînd împreună cu el la nivelul principal. La uşa cabinei sale, bărbatul se opri şi rămase locului, ascultînd.

Jos în cală se împachetau puţinele lor lucruşoare. Tigăi şi crătiţi, aşternuturi, merinde, haine erau strînse toate la un loc. Un murmur de voci emoţionate, potolite, se filtra pe deasupra vuietului jeturilor de frînare. Gardener, fochistul, începea să împartă costume Dodds de presiune şi căşti.

Konklin împinse uşa cabinei şi intră.

Mary ridică repede privirea.

- Am ajuns?

- Nu chiar. Sînteţi cu toţii gata să păşiţi în noua noastră lume?

Mary arătă spre grămada lor de obiecte.

- Împachetez.

Konklin rîse.

- Tu şi toţi ceilalţi... Puneţi lucrurile înapoi la locul lor; o să locuim aici pînă vor fi gata domurile subterane.

- Oh, spuse Mary. Ruşinată, începu să care lucruri înapoi în sertare şi rafturi şi dulapuri. Şi n-o să întemeiem un fel de... colonie?

- Ba sigur că da. Konklin lovi cu palma peretele etanş de deasupra umărului său. Iat-o chiar aici.

Fata zăbovi, cu braţele pline de haine.

- Bill, va fi frumos, nu-i aşa? Adică o să fie greu la început, dar mai tîrziu n-o să fie aşa de rău. O să trăim mai mult sub pămînt, cum fac cei de pe Uranus şi Neptun. Destul de plăcut, nu-i aşa?

- O să ne descurcăm bine. Konklin îi luă blînd hainele din mînă. Hai să mergem jos în cală şi să ne luăm cîte un costum Dodds de la Gardener.

Janet Sibley îi salută, nervoasă şi vibrînd de emoţie.

- Nu încap în costumul meu, gîfîi ea. E prea mic!

Konklin o ajută să-şi închidă fermoarul costumului din material blindat.

- Nu uitaţi, pentru numele lui Dumnezeu, cînd aţi ieşit afară fiţi atente să nu vă împiedicaţi şi să cădeţi. Astea-s costume de tip vechi. Le puteţi găuri de o piatră ascuţită şi-ntr-o secundă aţi murit.

- Cine va pune primul piciorul pe planetă? întrebă Mary în timp ce trăgea încet fermoarul costumului voluminos. Căpitanul Groves?

- Cine o să fie cel mai aproape de trapa de ieşire.

- Poate că voi fi eu acela, se auzi vocea lui Jereti, care intră în încăpere, înşfăcînd un costum. Poate voi fi eu primul om care a pus piciorul pe Discul de Flacără.

Cînd sirenele de aterizare prinseră viaţă, urlînd, ei încă îşi mai prindeau costumele şi stăteau de vorbă în grupuri mici, nervoase.

- Ţineţi-vă bine! strigă Konklin, acoperind larma asurzitoare. Apucaţi-vă de ceva şi puneţi-vă costumele în funcţiune!

Nava începu aterizarea cu un impact care-i azvîrli pe toţi de colo-colo ca pe o grămadă de frunze moarte. Alimentele şi obiectele personale se împrăştiară peste tot; carcasa navei se răsuci parcă, protestînd violent. Jeturile de frînare gemură şi se luptară să încetinească nava care se înfigea precum un plug în suprafaţa tare ca de gheaţă a planetei. Luminile pîlpîiră şi se stinseră. În întuneric, mugetul jeturilor şi ţipătul strident, rănind urechile, al metalului în contact cu roca îi asurzeau pînă la paralizie pe pasagerii împrăştiaţi.

Konklin fu azvîrlit peste un maldăr de aşternuturi. Crătiţi şi oale se prăvăliră peste el; în întuneric, se luptă să se ridice, pînă cînd degetele i se încleştară de un suport al carcasei.

- Mary! strigă el. Unde eşti?

În bezna de lîngă el, o auzi mişcîndu-se.

- Sînt aici, răspunse ea slab. Cred că mi-a crăpat casca; pierde aer.

Konklin o prinse de mînă.

- Eşti în siguranţă.

Nava se mai mişca încă, un infern de zgomote şi de metal scrîşnind care încetini, trptat, pînă cînd se opri, împotriva voinţei sale, încă nesigură. Luminile pîlpîiră din nou, se aprinseră pentru cîteva clipe, după care dispărură iarăşi. Undeva, se auzea cum picură apă, încet şi monoton. În josul coridorului, un foc trosnea printre grămezile de pachete cu hrană care se prăvăliseră dintr-un dulap.

- Stingeţi focul, ordonă Groves.

Cu un stingător, Jereti îşi croi nesigur drum prin coridor.

- Cred că am ajuns, spuse tremurat, în timp ce stingea focul. Vocea îi vibra slab în difuzoarele din căşti.

Cineva aprinse o lanternă.

- Carcasa a rezistat, cred, spuse Konklin. Nu se aud scurgeri importante.

- Hai să ieşim, rosti aţîţată Mary. S-o vedem.

Groves era deja la trapa de ieşire. Rămase, aşteptînd ca o stană de piatră, pînă cînd toţi se strînseră în jurul lui şi atunci începu să deschidă manual zavoarele masive.

- Nu avem curent, explică el. S-au rupt nişte fire.

Uşa alunecă într-o parte. Aerul ieşi afară cu un şuierat şi Groves păşi înainte, cu ochii mari şi fără un cuvînt. Ceilalţi se înghesuiră pe rampă în spatele lui; o clipă, toţi rămaseră temători şi sfioşi. Apoi, în grup compact, coborîră.

La jumătatea rampei, Mary îşi pierdu echilibrul şi Jereti se opri să o sprijine. Primul atinse suprafaţa solului unul dintre muncitorii opticieni japonezi. Sprinten, se lăsă să alunece peste marginea rampei, lăsîndu-se pe roca îngheţată bocnă, cu faţa emoţionată, nerăbdătoare, în casca lui rotundă. Zîmbindu-le şugubăţ, le făcu semn să vină.

- E O.K., strigă. Nu se vede nici picior de monstru.

Mary rămase locului.

- Uitaţi-vă, şopti. Uitaţi-vă la fosforescenţă.

Planeta era o cîmpie întinsă de lumină verde. Oriunde întorceai privirea, vedeai strălucirea slabă, constantă, de culoare, gingaşă şi difuză, peste roci şi bolovani, pe sol. În această fosforescenţă verde, catifelată, grupul de bărbaţi şi femei părea un pîlc de siluete opace şi stranii, coloane negre de metal şi plastic păşind în jos stîngace, cu ezitări.

- Şi-n tot timpul ăsta a fost aici, spuse Jereti minunîndu-se. Şi nimeni care s-o privească. Lovi cu piciorul în piatra îngheţată. Sîntem primii care păşim pe acest tărîm.

- Poate că nu, spuse Groves, pe gînduri. La asolizare am văzut ceva. Am încercat să mă apropii cît mai mult fără să ne ciocnim. Îşi desprinse arma puternică de pe umăr. Preston credea că Discul ar putea fi o oaie rătăcită a vreunui alt sistem.

*

Era o construcţie, un fel de structură odihnindu-se pe suprafaţa netedă din faţa lor. O sferă dintr-un metal mat, fără vreun ornament ori trăsătură distinctivă. Cristale verzi de gaz îngheţat treceau plutind pe lîngă ei, ca suflate de vînt, pe cînd se apropiau, temători, de sferă.

- Cum naiba intrăm în chestia asta? întrebă Konklin.

Groves ridică arma.

- Nu văd altă cale, îi auziră vocea în căşti. Apăsă pe trăgaci şi plimbă ţeava într-un cerc lent. Materialul seamănă cu oţelul inoxidabil. Pare a fi ieşit din mîna omului.

Konklin şi Groves se căţărară prin deschizătura încă sfîrîind şi picurînd. Pe cînd se lăsau în jos, către baza sferei, o bătaie surdă, ca de inimă, le ajunse la urechi. Se aflau într-o încăpere mare plină de maşinării zumzăind. Rămaseră locului, privind în jur; aerul şuiera pe lîngă ei.

- Astup-o, spuse Groves.

Împreună, reuşiră să acopere despicătura făcută de armă. Apoi se întoarseră să examineze bancul zbîrnîitor de mecanisme şi încrengături de circuite.

- Fiţi bineveniţi, spuse blînd o voce uscată, acoperită parcă de praf.

Se întoarseră dintr-o mişcare, cu arma pregătită.

- Nu vă fie teamă, continuă bătrînul. Nu sînt decît o altă fiinţă

omenească, întocmai ca şi voi.

Cei doi parcă prinseseră rădăcini pe podeaua metalică.

- Doamne, Dumnezeule, spuse Groves, de-abia găsindu-şi cuvintele. Dar am crezut...

- Eu, spuse bătrînul, sînt John Preston.

Konklin simţi cum i se rostogoleşte un fior pe şira spinării. Dinţii începură să-i clănţăne.

- Spuneai că nava lui a fost distrusă. Uită-te la el; trebuie să aibă vreun milion de ani. Şi este în soluţia aia.

Ca şi cum ar fi încuviinţat, buzele subţiri ca hîrtia se mişcară, şi din difuzoarele mecanice şoapta uscată se auzi din nou.

- Sînt foarte bătrîn, spuse Preston. Sînt aproape complet surd şi paralizat. Gura i se strîmbă într-un zîmbet slab. Am artrită, după cum probabil ştiţi. Şi pe undeva, cîndva, mi-am pierdut şi ochelarii. Aşa că nu vă pot desluşi foarte clar.

- Asta este nava ta? întrebă Konklin. Ai coborît aici înaintea noastră?

În veriga ce-i slujea drept sprijin, capul mult prea bătrîn se mişcă în sus şi-n jos.

- Ne priveşte, spuse Groves. E înfricoşător. Nu este natural.

- De cît timp eşti aici? se adresă Konklin făpturii străvechi, smochinite, suspendată în baia nutritivă.

- Va trebui să mă scuzaţi, răspunse Preston. Nu pot coborî să dau mîna cu voi.

Konklin clipi.

- Cred că nu m-a auzit, spuse jenat.

- Reprezentăm Societatea Preston, rosti Groves, stîngaci. Urmăm lucrările tale. Eşti...

- A fost o aşteptare îndelungată, îl întrerupse bătrînul. Mulţi ani obositori. Multe, multe zile lungi de singurătate.

- Ce nu-i în regulă! izbucni Konklin. S-a întîmplat ceva cu el!

- Este surd şi orb.

Konklin înaintă către bancurile de maşinării.

- Asta nu-i o navă. Este altceva, asemănător unei nave, dar nu o navă. Cred...

- Vreau să vă vorbesc despre Discul de Flacără, îl întrerupseră cuvintele uscate, gîjîite, ale lui John Preston. Asta-i ceea ce mă interesează. Asta-i ceea ce consider important.

- Şi noi la fel, spuse Groves, deconcertat şi buimăcit.

Konklin examina febril suprafaţa interioară netedă a sferei.

- Nu are mecanisme de acţionare! Nu poate merge nicăieri! Are un fel de scut anti-grav, ca o geamandură de marcaj. Se îndepărtă, cu un salt, de mecanismele pe care le examina. Groves, ***asta-i o baliză!*** Încep să pricep.

- Trebuie să mă ascultaţi pînă la capăt, spunea Preston. Trebuie să vă vorbesc despre Disc.

- Trebuie să mai fie multe geamanduri din astea, spuse Konklin. Cea de aici trebuie să fi plutit pînă s-a aşezat pe suprafaţă, atrasă de gravitaţia puternică. Trebuie să fie mii, şi toate identice.

Groves simţi că încet, încet înţelege totul.

- Am venit în contact cu o serie de geamanduri, nu cu o navă. Fiecare ne-a îndrumat către următoarea. Am urmat pînă aici o înşiruire de balize, pas cu pas.

- Faceţi ce vreţi, îi întrerupse vocea uscată, inexorabilă. Dar ascultaţi ceea ce vreau să vă spun.

- Taci din gură! strigă Konklin.

- Eu trebuie să rămîn aici, spuse Preston, încet şi dureros, alegîndu-şi cuvintele cu o grijă infinită. Nu îndrăznesc să plec. Dacă aş...

- Preston, strigă Konklin sălbatic. Cît fac doi şi cu doi?

- Nu ştiu nimic despre voi, continuă şoapta.

- Repetă după mine! strigă Konklin. Mary avea un mieluşel alb, cu lîna ca zăpada!

- Opreşte-te, mîrîi Groves, în pragul isteriei. Ai înebunit?

- Căutarea a fost lungă, hîrîi monoton şoapta ofilită a lui Preston. Ş nu mi-a adus nimic. Absolut nimic.

Konklin se înmuie. Se îndepărtă, către deschizătura pe care o tăiaseră în sferă.

- Nu este în viaţă. Aceea nu-i o baie nutritivă. Ci un fel de substanţă volatilă, pe care este proiectată o

imagine video. Benzi video şi audio sincronizate pentru a forma o copie. El a murit acum o sută cincizeci de ani.

Urmă o tăcere, în care nu se auzea decît vocea uscată a lui John Preston, şoptind într-una.

Konklin destupă din nou deschizătura şi se strecură afară.

- Haideţi, le făcu semn celorlalţi. Haideţi înăuntru.

- Am auzit aproape totul în căşti, spuse Jereti, în timp ce se căţăra în interiorul sferei. Despre ce este vorba? Ce naiba mai era şi prostia aia cu Mary avea un mieluşel?

Văzu reproducerea lui John Preston şi vocea i se opri în gît. Ceilalţi se căţăraseră în urma lui, emoţionaţi, cu sufletul la gură. Unul cîte unul se opriră cînd îl văzură pe bătrîn şi auziră cuvintele slabe, ofilite, şoptind în aerul din ce în ce mai rarefiat al sferei.

- Etanşeizaţi crăpătura, ordonă Groves cînd ultimul dintre muncitorii japonezi ajunse înăuntru.

- Este oare... începu Mary cu îndoială. Dar de ce vorbeşte astfel? Ca şi cum ar... recita.

Konklin puse mănuşa lui presurizată, rigidă, pe umărul fetei.

- Este doar o imagine. A lăsat sute de asemenea imagini, poate mii, împrăştiate prin spaţiu, de jur împrejurul acestui loc. Pentru a atrage navele şi a le conduce către Disc.

- Atunci e mort!

- A murit acum multă vreme, spuse Konklin. Dacă te uiţi la el, poţi să-ţi dai seama că a murit foarte bătrîn. Probabil la cîţiva ani după ce a găsit Discul. Ştia că într-o bună zi, nave vor veni în direcţia asta. A vrut să aducă una din ele aici, în lumea lui.

- Cred că n-a ştiut că va exista o Societate, spuse Mary, cu tristeţe. Nu şi-a dat seama că cineva chiar *va căuta* Discul.

- Nu, consimţi Konklin. Dar ştia că vor fi nave care se vor îndrepta spre acest loc.

- Este într-un fel... o dezamăgire.

- Nu, o corectă Groves. Eu nu cred. Să nu-ţi pară rău de asta. Doar latura fizică a lui John Preston a murit, iar latura aceasta nu este cu adevărat importantă.

- Aşa este, spuse Mary. Se lumină la faţă. Din punctul acesta de vedere este minunat. Este ca un fel de miracol.

- Taci şi ascultă, zise blînd Konklin.

Cu toţii păstrară tăcerea şi ascultară.

- Nu este o pornire nesăbuită, spunea imaginea veştedă a bătrînului. Cu ochii lui orbi privea grupul de oameni, fără să-i vadă, fără să-i audă, fără să fie conştient de prezenţa lor. Se adresa, în schimb, unor ascultători de foarte departe, unor privitori din depărtări. Nu este un instinct brut care ne ţine ca pe ghimpi, mereu nemulţumiţi. O să vă spun eu ce este: este cel mai mare ţel al omului - dorul de a creşte, de a merge mai departe... nevoia de a găsi lucruri noi... de a se extinde. De a pune pasul pe tărîmuri noi, de a trăi noi experienţe, de a înţelege şi a trăi în evoluţie. De a mătura deoparte rutina şi repetiţia, de a se desprinde de monotonia fără sens, de a ţîşni înainte. De a nu se mai opri din zbor...

SFÎRŞIT

În româneşte de
ANCA RĂZUŞ

Published by agreement with Scott Meredith Literary Agency, Inc., 845 Third Avenue, New York, NY 10022

Dezlegarea jocului din numărul trecut:

1) ASIMOV - GOL; 2) ROBOT - SADI; 3) VA - COMPLOT; 4) ARMA - ORAŞE; 5) REA - U - EX - R; 6) D - REST - ICA; 7) ACT - CURENT; 8) N- IOANA - UU; 9) CARTE - STAR; 10) FUNDAŢIA - A

CORNEL ROBU
vă prezintă:

PREMII, TOPURI, CLASAMENTE (V)

PREMIUL REVISTEI *SCIENCE FICTION CHRONICLE* (The *Science Fiction Chronicle* Award)

Premiile care poartă titulatura revistei **Science Fiction Chronicle** *sînt sponsorizate de susnumita revistă şi de redactorul ei şef, Andrew Porter. Ca şi în cazul premiilor revistei* **Locus**, *atribuirea este decisă prin votul cititorilor respectivei reviste.*

1981 (anul apariţiei)/1982 (anul premierii)

Roman: ***The Claw of the Conciliator*** de Gene Wolfe
Nuvelă: ***In the Western Tradition*** de Phillis Eisenstein
Nuveletă: ***Mummer Kiss*** de Michael Swanwick
Povestire: ***The pusher*** de John Varley
Redactor şef: Eduard L. Ferman (***The Magazine of Fantasy and Science Fiction***)
Grafician: Michael Whelan
Film: ***Raiders of the Lost Ark***
Fanzin: ***Science Fiction Chronicle***

1982/1983

Roman: ***The Sword of the Lictor*** de Gene Wolfe
Nuvelă: ***Souls*** de Joanna Russ
Nuveletă: ***Fire Watch*** de Connie Willis
Povestire: ***Petra*** de Greg Bear
Redactor şef: Eduard L. Ferman
Grafician: Michael Whelan
Film: ***Blade Runner***
Fanzin: ***File 770*** (redactor şef Mike Glyer)
Revistă semiprofesionistă: ***Science Fiction Chronicle***

1983/1984

Roman: ***The Anubis Gates*** de Tim Powers
Nuvelă: ***Her Habiline Husband*** de Michael Bishop
Nuveletă: ***Black Air*** de Kim Stanley Robinson
Povestire: ***The Peace Maker*** de Gardner Dozois
Redactor şef: Eduard L. Ferman
Editor de carte: David Hartwell
Grafician: Michael Whelan
Fanzin: ***File 770***
Revistă semiprofesionistă: ***Science Fiction Chronicle***

1984/1985

Roman: ***Neuromancer*** de William Gibson
Nuvelă: ***Press Enter*** de John Varley (*Mesaj sinucigaş* - Colecţia Romanelor de 10 lei)
Nuveletă: ***Blood Child*** de Octavia E. Butler
Povestire: ***Salvador*** de Lucius Shepard
Redactor şef: Eduard L. Ferman
Editor de carte: Terry Carr
Grafician: Michael Whelan
Film: ***2010: Odyssey Two***
Fanzin: ***File 770***
Revistă semiprofesionistă: ***Science Fiction Chronicle***

1985/1986

Roman: ***Ender's Game*** de Orson Scott Card
Nuvelă: ***The Only Neat Thing to***

Do de James Tiptree,Jr.
Nuveletă: ***Paper Dragons*** de James P. Blaylock
Povestire: ***Portraits of His Children*** de George R.R. Martin
Redactor şef: Shawna McCarthy
Editor de carte: Judy-Lynn del Rey
Grafician: Michael Whelan
Film: ***Back to the Future***
Fanzin: ***File 770***
Revistă semiprofesionistă: ***Science Fiction Chronicle***

1986/1987

Roman: ***Speaker for the Death*** de Orson Scott Card
Nuvelă: ***R & R*** de Lucius Shepard
Nuveletă: ***Aymara*** de Lucius Shepard
Povestire: ***Pretty Boy Crossover*** de Pat Cadigan
Redactor şef: Gardner Dozois
Editor de carte: David Hartwell
Grafician: Michael Whelan
Film: ***Aliens***
Fanzin: ***Ansible*** (redactor şef Dave Langford)
Revistă semiprofesionistă: ***Science Fiction Chronicle***

1987/1988

Roman: ***The Urth of the New Sun*** de Gene Wolfe
Nuvelă: ***The Secret Sharer*** de Robert Silverberg
Nuveletă: ***The Evening and the Morning and the Night*** de Octavia E. Butler
Povestire: ***The Circular Library of Stones*** de Carol Emshwiller
Redactor şef: Gardner Dozois
Editor de carte: David Hartwell
Grafician: Michael Whelan
Film: ***The Princess Bride***
Fanzin: ***Izzard*** (redactor şef Patrick şi Teresa Nielsen Hayden)
Revistă semiprofesionistă: ***Science Fiction Chronicle***

1988/1989

Roman: ***Cyteen*** de C.J.Cherryh
Nuvelă: ***Last of the Winebagos*** de Connie Willis
Nuveletă: ***Schrödinger's Kitten*** de George Alec Effinger
Povestire: ***Kirinyaga*** de Mike Resnick
Film: ***Who Framed Roger Rabbit?***
Grafician: Don Maitz
Redactor şef: Edurad L. Ferman
Editor de carte: David Hartwell
Fanzin: ***Fosfax*** (redactor şef Timothy Lane)
Revistă semiprofesionistă: ***Science Fiction Chronicle***

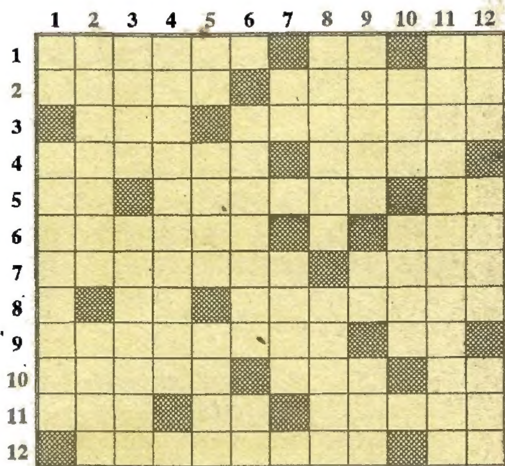
1989/1990

Roman: ***A Fire in the Sun*** de George Alec Affinger
Nuvelă: ***The Mountains of Mourning*** de Lois McMaster Bujold
Nuveletă: ***For I Have Touched the Sky*** de Mike Resnick
Povestire: ***Dori Bangs*** de Bruce Sterling
Film: ***Filed of Dreams***
Grafician: Tom Canty
Redactor şef: Gardner Dozois
Editor de carte: Beth Meacham
Fanzin: ***Lan's Lantern*** (redactor şef George Laskowski)
Revistă semiprofesionistă: ***Science Fiction Chronicle***

Date preluate din: ***Reginald's Science Fiction And Fantasy Awards. A Comprehensive Guide to Awards and Theyr Winners.*** *Second Edition, Revised and Expended, by Daryl F. Mallett and Robert Reginald, The Borgo Press, San Bernardino, California, USA, 1991.*

PSIHICUL
Un univers fascinant...

REBUS

ORIZONTAL: 1. Gravă tulburare psihică manifestată prin lipsa voinţei şi inerţie patologică în desfăşurarea oricărei acţiuni - Curbe! - Conştiinţa de sine, summum de cunoştinţe şi imagini referitoare la propria persoană şi complex de atitudini faţă de cele mai importante interese şi valori. **2.** Faptul „de a nu-ţi fi teamă de nimic decît de teamă", după Emerson, în fond, o probă de voinţă în tentativa de înfruntare conştientă a pericolelor şi de acţiune consecventă în condiţii de risc - Formă de manifestare a neînţelegerii interumane, în care limbajul devine deseori un instrument insuficient. **3.** Tele! - Durere cu etiologie predominant psihică, afectînd predominant femeile şi citadinii, îndeosebi pe un fond caracterial dominat de orgolii şi introvertire. **4.** Emoţie profundă provocată de unele sentimente exacerbate - Insulă daneză. **5.** Ambiţii primare! - „Comportament verbal" (Skinner), ca formă de integrare socială a individului - Ceva... avocalic! **6.** „Forţa cu care se manifestă instinctul sexual" (Freud), care la Lacan capătă extincţia de „energia psihică a dorinţei" - Simbolul curajului, încoronat chiar şi după legile... junglei. (pl.). **7.** Un armistiţiu prin care vinovăţiile se pedepsesc prin... remuşcare! (pl.) - Obiectiv din sfera idealului, care orientează în viaţă fiecare individ. **8.** Asia! - O trecătoare rupere de realitate într-un context nu întotdeauna patologic (pl.). **9.** Comportament deviant, nu neapărat nociv, dar care perturbă, de regulă, desfăşurarea normală a activităţii - O eroare descoperită de la început! **10.** Sistem de transmitere a informaţiilor - Cuşmă! - Agitat în fond şi amărît în cele din urmă! **11.** Unul care sufla la... mitologie! - Raţionament primar! - A manifesta o condamnabilă lipsă de prevedere în neglijarea consecinţelor financiare. **12.** Care a rupt temporar legăturile cu viaţa activă - Mîini de medic!

VERTICAL: 1. Formă de concretizare a viselor, prin obiectivizarea intenţiilor şi proiectelor individuale. **2.** Simptom compensator manifestat printr-o foame exagerată prin care se încarcă suplinirea tuturor frustrărilor anterioare - Geologie (abr.uz.). **3.** O ură... nesfîrşită! - Un alfabet pentru luminarea celor lipsiţi de lumina ochilor. **4.** Tulburare afectivă cu treceri rapide la stări psihice diametral opuse. **5.** Un mijloc de corijare! - A primi în plină figură loviturile bătrîneţii - Prologul crizelor comiţiale, semnal de alarmă sau de... apărare. **6.** Stocarea informaţiilor la nivel cortical în vederea prelucrării şi folosirii lor ulterioare - Un început de aroganţă! **7.** Deschide o posibilă controversă - Motiv de cult pentru vechii egipteni. **8.** Readucerea unui sistem psihic la parametrii optimi funcţionali - Norme de maximă generalitate aplicate oricăror mijloace de comunicare interumană. **9.** Blocaj psihic, aparent fără motivaţie, mai frecvent însă pe fond de extenuare sau stress - Un început seducător! - ...reflex, ca mecanism de autoreglaj, care include cu necesitate şi conexiunea inversă. **10.** Interesantă, în fond! - Motiv de inactivitate, deplin conştient, formă superioară a comodităţii. **11.** Formă de manifestare a iubirii de patrie, cu tendinţă de degradare în naţionalism, şovinism sau xenofobie. **12.** O scurtă secvenţă din codul nostru genetic - Reprezentare incoerentă şi halucinatorie a vieţii, considerată adesea drept izvor al creativităţii (pl.) - Sindrom nevrotic psihomotor caracterizat prin stereotipia gesturilor simple fără controlul riguros al conştiinţei.

Dicţionar: LASO, EOL, GEOL, IBIS, RES, UAA.

Radu Stoianov

Lei 60

I.S.S.N. 1220 - 8620